

วารสารวณະ VACANA

Journal of Language and Linguistics

ปีที่ 1 ฉบับที่ 2 (กรกฎาคม-ธันวาคม 2556)
Volume 1 Number 2 (July-December 2013)

ISSN: 2287-0903

A Translation of a Compound Sentence from English-Thai and its Analyses

Wiriya Inphen¹

ABSTRACT

This paper aims to study the translation of a compound sentence structure in English and Thai. It analyzes structural difference of compound sentences in English and Thai and provides translation patterns for those compound sentences in order to demonstrate possible alternatives in translation. The texts used in the analysis were selected from the novel, *Angels and Demons* and *Sawasdee Magazine* of Thai Airways International Public Company Limited because they are bilingual printings which can represent well a compound structure of English and Thai. After employing translation theories and analyzing structure of the compound sentence in both languages, it was found that there are more possible alternatives patterns for a certain structure in the target language; however, they all may not be effective to their fullest extent and may require some other considerations when translation involves because they may provide different effects to receptors in the target language. It is also noted that the effective alternative patterns can be applied to a translation of other texts with the same structure. The area of this study can be enhanced to other compound sentences in English and Thai and it is certainly beneficial to people who are interested in translation. It is also believed that this study can be, more or less, applicable to a classroom in translation.

Keywords: translation, comparative study of English and Thai, compound

¹ A lecturer of Mae Fah Luang University's School of Liberal Arts

บทคัดย่อ

บทความชิ้นนี้มุ่งศึกษาการแปลในระดับประโยคของประโยคความรวมในภาษาอังกฤษและไทย โดยการศึกษานี้ได้วิเคราะห์ความแตกต่างในโครงสร้างของประโยคความรวมในภาษาอังกฤษและไทย และได้นำเสนอทางเลือกในการแปลประโยคนั้นๆ เพื่อมุ่งแสดงให้เห็นทางเลือกในบทแปล ตัวอย่างของประโยคความรวมที่นำเสนอในบทความนี้ได้คัดเลือกมาจากนิยายเรื่องเทวากับชาตาน และนิยายสารสวัสดิ์ ของบริษัท การบินไทย จำกัด (มหาชน) โดยสิ่งพิมพ์ทั้งสองเป็นฉบับสองภาษาและสามารถนำมาเป็นตัวอย่างที่ดีของโครงสร้างประโยคความรวมในภาษาอังกฤษและไทยได้ หลังจากที่ได้นำทฤษฎีและความคิดทางการแปลเข้าจับเพื่อวิเคราะห์ประโยคทั้งสองภาษาแล้ว พบว่าทางเลือกในการแปลรูปประโยคความรวมนั้นอาจมีมากกว่าหนึ่งทางเลือกในโครงสร้างนั้นๆ ในภาษาเป้าหมาย อย่างไรก็ตาม ทางเลือกในการแปลแต่ละทางนั้นอาจไม่ได้ให้ความหมายที่ดีที่สุดภาษาเป้าหมายและอาจมีความจำเป็นต้องพิจารณาองค์ประกอบอื่นๆ ด้วยเมื่อทำการแปล ซึ่งทางเลือกแต่ละอันนั้นย่อมให้ผลกระทบต่อการรับรู้ของผู้รับสารที่แตกต่างออกไปในแต่ละภาษาเป้าหมายด้วยเช่นกัน และทางเลือกในการแปลที่นำเสนอขึ้นยังสามารถนำไปใช้ได้กับการแปลรูปประโยคที่มีโครงสร้างเดียวกันอื่นๆ ได้อีกด้วย การศึกษาในเรื่องการแปลโครงสร้างประโยคความรวมในภาษาอังกฤษและไทยนี้สามารถนำไปศึกษาต่อยอดในโครงสร้างประโยคความรวมแบบอื่นๆ ได้ และย่อมเป็นประโยชน์ต่อผู้ที่สนใจการศึกษากการแปล และนำไปใช้ในการเรียนการสอนการแปลได้ไม่มากนัก

คำสำคัญ: การแปล/ การศึกษาเปรียบเทียบภาษาอังกฤษและไทย/ ประโยคความรวม

1. Introduction

Some may simply think that a translation is merely a process which substitutes one language with the statement of the other language (Catford, 1965: 1, cited in Hatim, 2001: 14). But, often times, a translator finds it difficult to transfer the meaning of one language to the other. The reasons behind that are multiple but one of them is that each language has its own characteristics and structure from word to sentence and above sentence level. Therefore, the process of transferring the meaning of one language to the other language is not only a translation of a text as a unit by unit or word by word but it involves the understanding and interpretation of a unit, sentence and the context of the text as a whole (Baker, 1992, p.6). This confirms that a translation involves a study of grammatical system of the source language and the target language because languages are different in terms of structures (forms), styles,

favors, naturalness and meaning. When translation is needed for languages, a translation of a text from English to Thai or vice versa for example, it inevitably involves a changing of language structures at word, sentence or above sentence level in order to make the meaning be fully transferred. In other words, we can say that translation is the process of finding the meaning of the target text and making it close to the source text in terms of meaning, naturalness and favor of those languages (Newmark, 1988: p.7).

In *English* and *Thai*, the languages themselves, of course, are different at word, sentence and above sentence level. When translation is needed, a good translator shall have to consider applying good strategies to deal with problems arising from the differences of language structure in order to make the transferring of meanings as successful as possible. Considering closely to a compound sentence in English and Thai, this paper aims to discuss in details as to how the meaning of the text in a compound sentence in English and Thai be transferred to the target text as close as possible with the least adaptations to the structure of the source language. Also, it aims to see how the naturalness, styles and favors of the source text be maintained as fully capable as possible when the translation involves.

1.1 A compound sentence

1.1.1 A compound sentence in English and Thai

In English, a sentence can contain two or more clauses. A compound sentence is a sentence that is made up of two or more sentences (clauses) joined by a coordinating conjunction (most commonly and, or, and but). When these clauses are forming, coordinating conjunction is usually used to combine them together (Altenberg & Vago, 2010, p.210). In case where a compound sentence contains one subject and two predicates and the subject at both predicates is the same, the ellipsis of the subject at the second clause can occur or the pronoun can be introduced. This can be considered as two simple sentences joining by a coordinating conjunction and falls within the definition and scope of a compound sentence (Chadchadee, 1997, p.318-319). For example, *John is having breakfast and is drinking coffee*; that says “*John is having breakfast*” is the first clause, and “*(John) is drinking coffee*” is the second clause, both have been combined with a coordinating conjunction “*and*” while the subject is an ellipsis. To note further, in a compound sentence, three common coordinating conjunctions are

introduced; **and**, **or**, **but**. Each conjunction gives different meaning when combining two clauses.

Below are the examples of how a compound sentence is created in English;

Example 1

*Andy is riding a bicycle **and** he is playing with other friends.*

It is noted that the above sentence involves two simple sentences or clauses. The first clause is “*Andy is riding a bicycle.*” and the second clause is “*He is playing with other friends.*” Both clauses are combined with a coordinating conjunction “*and*”.

Example 2

*I can go shopping now **or** I can do it later.*

This example shows two simple clauses joining together with a coordinating conjunction “*or*”. “*I can go shopping*” is the first clause and “*I can do it later.*” is the second clause.

Example 3

*Mari loves roses **but** she prefers tulips.*

The above example shows two simple clauses combining together with a coordinating conjunction “*but*”. The first clause is “*Mari loves roses.*” and the other is “*She prefers tulips*”.

In Thai, there exists the same structure of compound sentence as in English. A compound sentence in Thai is the sentence which contains two or more main sentences or main clauses. When these two clauses are combined together, coordinating conjunctions are introduced into the sentence as well. Most common coordinating conjunctions are **แล้ว/และ** (so/and), **หรือ** (or) and **แต่** (but) as in English (Panuphong, 1989, p. 17). For example, *ผมจะเล่นกอล์ฟแล้วจะไปชมภาพยนตร์* (*I will play golf and will see a movie.*) The first clause is “*ผมจะเล่นกอล์ฟ*” and the second clause is “*(ผม)จะไปชมภาพยนตร์*”. Both clauses are combined together using a coordinating conjunction “**แล้ว**”.

Below are the examples of how a compound sentence is created in Thai;

Example 4

*เสริรับประทานอาหารเย็น**แต่**พาที่ล้างรถ*

(*Seri has dinner **but** Patee washes the car.*)

It is clear that the sentence structure of the above sentence consists of two clauses. The first clause is “เสริรับประทานอาหารเย็น” (*Seri has dinner*) while the second clause is “พาที่ล้างรถ” (*Patee washes the car*). Both clauses are combined with the coordinating conjunction “แต่ (but)”.

Example 5

เธอจะไปกับฉัน หรือ เธอจะไปกับเขา

(*Do you want to come with me or do you want to go with him?*)

This example shows that the compound sentence contains two main clauses; the first clause “เธอจะไปกับฉัน” (*Do you want to come with me?*) combines with the second clause “เธอจะไปกับเขา” (*Do you want to go with him?*). Both clauses are joined by using a coordinating conjunction “หรือ” (or).

Example 6

ผมขับรถและฟังเพลงระหว่างเดินทาง

(*I drive and listen to the music while travelling.*)

This example shows the use of coordinating conjunction “และ” or “and” to combine two main clauses. The first clause is “ผมขับรถ” (*I drive*) while the second clause is “(ผม)ฟังเพลงระหว่างเดินทาง” (*(I) listen to the music while travelling*).

1.1.2 The translation mismatch of a compound sentence in English and Thai

We have noted from the above examples that the compound sentence structures in both English and Thai are somehow pretty close to each other and some common coordinating conjunctions are used. To some extents, it requires an adaptation which involves changes in the sentence structure when a text in English has been translated into Thai and vice versa in order that the meaning of the source text has been fully transferred (Nida and Taber, 1969: 201 cited in Hatim, 2001: 20).

The problem in the translation can be found below and each example is accompanied with a back translation which is a literal translation of the Thai text.

Example 7: A translation mismatch from English to Thai

Source language

Langdon emerged from his daydream and looked up. (Brown, 2009, p. 131)

(clause 1)

(clause 2)

*Langdon emerged from his daydream **and** looked up.*

(s) (v1) (v2)

Target language

แลงดอนเงยหน้าขึ้น หลุดจากภวังค์ (ปราวน์, 2009, หน้า 125)

(clause 2) (clause 1)

แลงดอนเงยหน้าขึ้น หลุดจากภวังค์

(s) (v2)(o) (v1) (o)

Back translation of the target text

Langdon looked up, emerged from his day dream.

In terms of communication, the target language has somehow conveyed the meaning of the source language but the idea presented in the sentence is different to the source text. It is found that the compound sentence of the target language does not keep the form of the source language; firstly, the target text has moved the first clause of the source language to the second clause in the target language. Secondly, it dropped the coordinating conjunction “and”.

When looking more closely at the analysis of the sentence structure, it is also found that there are some adaptations made to the target text. In the source text, there is one subject and two verbs in the sentence. That is; “*Langdon*” functions as the subject who does two actions in separated clauses; the first action was to “*emerge from his daydream*” while the second action was to “*look up*”. Both verbs are intransitive verbs. So when comparing this to the target language, it is found that the target language structure is different. The target language has introduced the objects for its two transitive verbs; 1. The verb “เงย” is the first action which comes with “หน้า” as an object, and 2. The verb “หลุดจาก” is the second action which comes with “ภวังค์” as an object.

Example 8: A translation mismatch from Thai to English

Source language

ผมก็ขับรถกลับไปที่ย่านเมืองเก่าและไปจอดแถวถนน Hang Bo (โธ่ง, 2012, หน้า 65)

(s) (v1)(o) (v2)

Literal translation of the Thai text

I drove my car back to the Old Quarter and parked around Hang Bo Street.

Target language

I drove back to the Old Quarter and stopped at Hang Bo Street. (Hoang N., 2012, p.64)

(s)(v1)

(v2)

From the above example, the source text presents the full structure of a compound sentence which consists of two clauses joining by a coordinating conjunction. The first clause presents a simple structure of the sentence which consists of S+V+O while the second clause has omitted the subject but introduced the verb after the coordinating conjunction “and” referring to the same subject in the first clause. The meaning in the source text has been fully transferred to the target text with the structure of a compound sentence but the structure of the target language has been slightly changed. That is; the object “ถนน” in the first clause of the source language has been omitted in the first clause of the target language as the verb “drive” in the target language is an intransitive verb. When considering the meaning of the target text, it is found that the meaning has been fully transferred and the structure of the target language is close to the structure of the source text.

It is clear from the examples of the translation mismatch that when a translation from a source language to a target language involves, some adaptations such as a change in the clause position, and the omission of subject, verb and object have to be taken into consideration. Therefore, it is possible that the structure of a target language is changed in order to give the fullest extent of the meaning, favor and naturalness to the target language (Nida and Taber, 1969: 201 cited in Hatim, 2001: 20).

The question is that “*can this omission or change of a clause position be occurred anywhere in the sentence*”. The present article shall explore the structure of the compound sentence of the source and target language closely to see if an omission and change of a clause position can occur to both compound sentences in the source and target language. Also, the analyses aim to clarify whether the meaning in its fullest extent is survived when a translation causes adaptations to structures in a target language and whether the source text saves its structure (form).

The examples used in these analyses have been excerpted from the novel by Dan Brown, *Angels & Demons* (Brown, 2009) and the Sawasdee Magazine (Hoang, 2012) by Thai Airways International Public Company Limited.

2. The Comparative Analysis of a Translation of Compound Sentence in English and Thai

The analysis below explored possible translation patterns and analyses when a compound sentence has been translated from English to Thai and vice versa. Each translation pattern demonstrated the sentence structure of both source and target language and its adaptations at sentence level to make the target text sound familiar to the receptors in the target language in terms of meaning, naturalness and favor (Saibua, 2007, p. 71).

2.1 The translation of a compound sentence from English to Thai

The translation of the compound sentences below is made by looking at the sentences in both English and Thai. Then, comparatively study the difference in terms of language structure in the source and target texts. After that, each translation pattern is applied to the target text in order to clarify if such pattern is applicable and be able to convey the meaning to the target text.

2.1.1 Possible of translation patterns in English to Thai

Pattern 1

(s)+(v1)+(o1) (and) (v2)+(o2)

Source language

Langdon emerged from his daydream and looked up. (Brown, 2009, p. 131)

(s) (v1) (v2)

Target language

แลงดอนหลุดจากภวังค์และเงยหน้าขึ้น (ประวณ, 2552, หน้า 125)

(s) (v1) (o1) (v2)(o2)

Back translation of the target text

Langdon emerged from his daydream and looked up.

Pattern 1 offers a full translation of the source language into the target language which the structure (form) of the sentence is the closest as possible to the source language structure. This pattern presents the same position of the subject, and the first and the second verb. However, the objects in the first and second clauses are added as the target text contains transitive verbs at both clauses. It is also considered that the meaning of the translation of pattern 1 is fully transferred to the target language. Furthermore, naturalness and favor are also maintained in the target language.

Pattern 2

(s)+(v1)+(o1) (and) (s)+(v2)+(o2)

Source language*Langdon emerged from his daydream and looked up.* (Brown, 2009, p. 131)

(s) (v1) (o1) (s) (v2) (o2)

Target language

แลงดอนหลุดจากภวังค์และแลงดอนเงยหน้าขึ้น

(s) (v1) (o1) (s) (v2)(o2)

Back translation of the target text

Langdon emerged from his daydream and Langdon looked up.

Pattern 2 introduces the full structure of the first clause and the second clause combining by using a coordinating conjunction “and”. This structure in the target language introduces the repetition of the subject in both clauses, even the subject in the first clause and the second clause is the same. The structure (form) of the target language is different from the source language. It is quite unusual in the target language that the same subject is repeated in a compound sentence as it is not necessary and it can be considered redundant. Even the meaning of the source text has been fully transferred, but the subject in the second clause can be omitted in order to give naturalness in the target language or the subject in the second clause can be changed into pronoun “he” instead.

Pattern 3

(v1)+(o1) (and) (v2)+(o2)

Source language*Langdon emerged from his daydream and looked up.* (Brown, 2009, p. 131)

(s) (v1) (o1) (s) (v2) (o2)

Target language

หลุดจากภวังค์และเงยหน้าขึ้น

(v1) (o1) (v2)(o2)

Back translation of the target text

Emerged from his daydream and looked up.

Pattern 3 introduces the structure of the target language which omits the subject both at the first clause and the second clause. The structure (form) of the target language is not equivalent to the source language as the subject of the compound sentence has been omitted. The meaning of this sentence in the target language is neither equivalent nor transferable closely to the source text as the sentence does begin with a verb. The meaning from this kind of structure sounds more imperative rather than affirmative. For example, Shut the door! Be quiet! If we consider this as an imperative sentence in the target language, it does not sound natural to the target language receptor.

Pattern 4

(s)+(v2) (and) (s)+(v1)

Source language

*Langdon emerged from his daydream **and** looked up.* (Brown, 2009, p. 131)

(s) (v1) (v2)

Target language

แลงดอนเงยขึ้นและแลงดอนหลุดจาก

(S) (v2) (s) (v1)

Back translation of the target text

Langdon looked up and Langdon emerged.

This pattern has omitted the object at both first clause and the second clause. It seems to be able to convey the message but not a complete one. In the first clause, by saying “แลงดอนเงยขึ้น”, the message does seem to be able to convey the meaning that the subject has an action of raising his head from something because “เงย” is an intransitive verb. However, the second clause does not seem to present the intending message of the source text at all. By saying “หลุดจาก”, readers are not able to know the complete action of the subject. As a whole, the target text of this compound sentence fails to communicate in major details as it cannot clearly tell the reader of the event in the second clause. The naturalness and favor of this text are the issue to be considered as well. It is clear that the message does not sound familiar to the reader in the target language at all.

Pattern 5

(v2)+(o1) (and) (s)+(v1)+(o2)

Source language*Langdon emerged from his daydream and looked up.* (Brown, 2009, p. 131)

(s) (v1) (v2)

Target language

เงยหน้าขึ้นและแลงดอนหลุดจากภวังค์

(v2)(o1) (s) (v1) (o2)

Back translation of the target text

Looked up and Langdon emerged from his daydream.

This pattern presents the text by omitting the subject in the first clause but remains the subject in the second clause. This is unlikely of a sentence in the target language as a normal sentence usually introduces a subject at the beginning of the sentence. The message in the target language is somewhat communicative at some certain level if readers have punctuated the sentence correctly. For example, those who punctuate the sentence as “เงยหน้าขึ้น” / “และแลงดอนหลุดจากภวังค์” are highly likely to assume that the subject in the second clause is the same subject as appeared in the first clause. It is also possible to accept that this text appears in a novel, so readers may find it strange but accept it as a style of a novel text. The text of the target language does sufficiently convey the message from the source text but the naturalness and style may seem odd.

Pattern 6

(s)+(v2)+(o2) (and) (v1)+(o1)

Source language*Langdon emerged from his daydream and looked up.* (Brown, 2009, p. 131)

(s) (v1) (v2)

Target language

แลงดอนเงยหน้าขึ้น และหลุดจากภวังค์

(s) (v2)(o2) (v1) (o1)

Back translation of the target text

Langdon looked up and emerged from his daydream.

This pattern does not seem to present a good sequence of idea in the target language. By switching the position of verb 1 to the position of verb 2, and vice versa, the message in the target language does convey the message from the source language but the idea presented is not according to the source text. Therefore, the sequence of action does not seem right because the event “emerged from his day dream” is clear to happen before the second action “looked up” in the second clause. This pattern is grammatical but does not show the idea of the source text well in terms of sequence of actions. This pattern is close to that of the translation as stated in “Example7: A translation mismatch from English to Thai”, therefore, it can be considered that the target text fails to transfer the sequence of the source text.

Now, we shall see that pattern 1 is likely to be the most practical patterns when translating a compound sentence in this analysis. Accordingly, we shall apply the above effective pattern to the below text to clarify if the patterns are applicable;

Source language

I wash my car and sing a song.

(s) (v1) (o1) (v2) (o2)

Pattern 1

(s)+(v1)+(o1) (and) (v2)+(o2)

Target language

ฉันล้างรถและร้องเพลง

(s)(v1)(o1) (v2)(o2)

When we consider the above pattern and analysis, it is clear that pattern 1 is the most practical pattern in translating the compound sentence in English into Thai as it is well communicated in that the meaning has been conveyed fully from the source language to the target language. The favor of the source text remains while it presents the naturalness in the target text as well.

However, it also notes that in case where the sequence of actions in the first and second clauses in the source text does not pay attention to the sequence of the actions in the compound sentence. Pattern 6 is acceptable and communicates well in this context. See the following example;

Target language

I drove back to the Old Quarter and stopped at Hang Bo Street.

(s)(v1) (v2)

This pattern presents a full structure of a compound sentence in the target language that the subject “I” is an ellipsis at the second clauses. This structure is fully translated according to the structure of a compound sentence of the target language that it contains two simple clauses with a coordinating conjunction “and”. As the subject at both clauses is the same, the subject in the second clause has been omitted. When consider the meaning of the target text, it is found that the meaning is fully transferred from the source text. However, it is also to be noted that the objects at both clauses are not necessary because the verbs in the target language are intransitive verbs.

Pattern 2

(s)+(v1)+(o1) (and) (s)+(v2)+(o2)

Source language

ผมก็ขับรถกลับไปที่ย่านเมืองเก่าและไปจอดแถวถนน Hang Bo

(s) (v1)(o) (v2)

Literal translation of the Thai text

I drove my car back to the Old Quarter and parked around Hang Bo Street.

Target language

I drove back to the Old Quarter and I stopped at Hang Bo Street.

(s)(v1) (s) (v2)

This pattern presents a full structure of a compound sentence in the target language that repeats the subject “I” at both clauses. This structure is fully according to the structure of a compound sentence of the target language that it presents two simple clauses with a coordinational conjunction “and”. When consider the meaning of the target text, it is found that the meaning is fully transferred from the source text, however, the naturalness in the target language has not been very much achieved because of the repetition of the subject in the second clause. However, it is also to be noted that the objects at both clauses are not necessary because the verbs in the target language are intransitive verbs.

Pattern 3

(v1)+(o1) (and) (v2)+(o2)

Source language

ผมก็ขับรถกลับไปที่ย่านเมืองเก่าและไปจอดแถวถนน Hang Bo

(s) (v1)(o) (v2)

Literal translation of the Thai text*I drove my car back to the Old Quarter and parked around Hang Bo Street.***Target language***Drove back to the Old Quarter and stopped at Hang Bo Street.*

(v1) (v2)

This pattern presents a compound sentence which the subject in both clauses has been omitted. This structure is not often found in the target language as it sounds more imperative than affirmative; for example, Shut the door! Therefore, this pattern seems ineffective as it cannot transfer the meaning to the target language fully and efficiently because the subject at both clauses is missing. The meaning of the target text is different from the source language and is unclear whether it is an imperative sentence or not. Furthermore, it is also to be noted that the objects at both clauses are not necessary because the verbs in the target language are intransitive verbs.

Pattern 4

(s)+(v2) (and) (s)+(v1)

Source language

ผมก็ขับรถกลับไปที่ย่านเมืองเก่าและไปจอดแถวถนน Hang Bo

(s) (v1)(o) (v2)

Literal translation of the Thai text*I drove my car back to the Old Quarter and parked around Hang Bo Street.***Target language***I stopped at Hang Bo Street and I drove back to the Old Quarter.*

(s)(v2) (s) (v1)

This pattern introduces a compound sentence structure which is not equivalent to the structure of the source text as the position of the verb in the first clause has been switched to

the second clause and vice versa. When the verb (v1) in the first clause has been switched to the second clause, it is seen that the meaning of this compound sentence in the target language is not equivalent to the source text. The meaning is in a reverse order, therefore it does not make sense in terms of consequence of the actions. It is odd that the subject stops at the place before he/she drives back to it. Thus, this option is not effective in terms of meaning. Also, it is to be noted that the objects at both clauses are not necessary because the verbs in the target language are intransitive verbs.

Pattern 5

(v2)+(o1) (and) (s)+(v1)+(o2)

Source language

ผมก็ขับรถกลับไปที่ย่านเมืองเก่าและไปจอดแถวถนน Hang Bo

(s) (v1)(o) (v2)

Literal translation of the Thai text

I drove my car back to the Old Quarter and parked around Hang Bo Street.

Target language

Stopped at Hang Bo Street and I drove back to the Old Quarter.

(v2) (s) (v1)

This pattern is somewhat not applicable to the target text as the meaning is not consistent to that of the source text. The compound sentence in the target language has omitted the subject in the first clause. Furthermore, it has switched the idea of the second clause in the source language into the first clause in the target text and vice versa. This is highly likely that the meaning of the source text is not well transferred to the target text because the first clause does begin with a verb and sounds more imperative rather than an affirmative clause which affects the meaning of the whole sentence. It is to be noted that the objects at both clauses are not necessary because the verbs in the target language are intransitive verbs.

Pattern 6

(s)+(v2)+(o2) (and) (v1)+(o1)

Source language

ผมก็ขับรถกลับไปที่ย่านเมืองเก่าและไปจอดแถวถนน Hang Bo

(s) (v1)(o) (v2)

Literal translation of the Thai text

I drove my car back to the Old Quarter and parked around Hang Bo Street.

Target language

I stopped at Hang Bo Street and drove back to the Old Quarter.

(s)(v2) (v1)

This pattern does present the target text in a reverse order of that the source text. The idea in the second sentence of the source text has been switched to the first idea in the target text and the same occur to the first idea in the source text. This is grammatical according to the sentence structure of the target text, however, the meaning in the target text may not be accurate according to the source text because the source text does present the idea that the speaker “drove back to the Old Quarter” first and later “stopped at Hang Bo Street”. Therefore, this pattern present the target text in a grammatical order but the meaning in terms of the sequence of the action is not quite accurate to the source text. Furthermore, it is to be noted that the objects at both clauses are not necessary because the verbs in the target language are intransitive verbs.

For the analyses above, we see that pattern 1 is likely to be the most practical pattern when translating a compound sentence from Thai to English which is consistent to the analysis of the translation of a compound sentence from English to Thai. So we shall apply the above effective patterns to the below text to clarify if the patterns are applicable;

Pattern 1

(s)+(v1)+(o1) (and) (v2)+(o2)

Source language

ฉันไปดูภาพยนตร์และเลือกซื้อเสื้อผ้า

(s) (v1) (o1) (v2) (o2)

Literal translation of the Thai text

I went to see a movie and shopped for clothes.

Target language

I went to see a movie and shopped for clothes.

(s)(v1) (o1) (v2) (o2)

When we consider the above patterns and analyses, it is clear that the above pattern is a practical pattern in translating the compound sentence in Thai into English. It is well communicated in that the meaning has been conveyed fully from the source language to the target language. The favor of the source text remains while it presents the naturalness in the target text as well.

However, it also notes that in case where the sequence of actions in the first and second clauses in the source text is not important in the compound sentence, pattern 6 is acceptable and communicates well in this context. It also maintains the naturalness well in the target language. See below the example;

Source language

ฉันร้องเพลงและล้างรถ

(s)(v1)(o1) (v2)(o2)

Pattern 6

(s)+(v2)+(o2) (and) (v1)+(o1)

Target language

I wash my car and sing a song.

(s) (v2) (o2) (v1) (o1)

It is clear that this compound sentence of the source language does not have any significance in terms of sequence of actions in the sentence. Therefore, the idea in the first and the second clauses can be presented either at the first clause or the second clause. The meaning of the compound sentence in the target language remains the same.

3. Conclusion

The analysis above shows that translation does not only require the strictness to the form of the languages as it may distort the meaning of the text in a target language. The ultimate success of the translation is that the text in the target language creates as much as possible the same response to receptors in the source text (Nida and Taber, 1969: 201, cited in Hatim, 2001: 20). The above six patterns introduced are the results of the analyses of English and Thai compound sentences which aim to clarify that not all patterns are applicable when it comes to a translation. These analyses above only focus on the compound sentence which contains two clauses with the same subject for both clauses and they show that the pattern 1 are most

applicable when it comes to a translation of a compound sentence with this structure as the meaning and the structure of the source text have been maintained to its fullest extent. Furthermore, it also proves that the example 7: A translation mismatch in English and Thai used by the translation of *Angels & Demons* are ineffective as the sequence of the action in the target language has somehow deviated. It is also to note further that when the subject in the first clause and the second clause is not the same, different patterns/strategies may be applied.

From the analyses above, it is also noted further that when the sequence of actions in the first and second clauses of the compound sentence in the source text is not important, pattern 6 is acceptable and communicates well in the context. It also maintains the naturalness well in the target language.

Because the sentence structure of a compound sentence in English and Thai is different to some certain extents, a shifting or modification of sentence structure (form) is required in some situations to make the target text be as much as sensible to receptors in the target text. Therefore, it is the duty of a translator to analyze and exercise his/her own judgment in transferring the meaning of a text from the source to target language in a suitable structure and fullest favor and naturalness of a target language as possible.

Lastly, these analyses shall be more or less beneficial to the translation study of a compound sentence. It is also believed that this study can be enhanced to further study in a compound sentence of different structures, for example; the compound sentence which contains more than two clauses with different subjects, etc. Those shall have areas to explore further.

References

- บราวน์, แดน. (2009). *เทวากับซาตาน* (สุวรรณโกมล อรดี & นครินทร์ อนุรักษ์, แปล). กรุงเทพมหานคร: อมรินทร์ (ต้นฉบับตีพิมพ์ ค.ศ. 2000)
- โฮง, งา. (2012, พฤศจิกายน). อิมอว์อยในฮานอย. *สวัสดี*. (จิตติณี รonghanam, แปล), 65.
- Altenberg, E., & Vago, R.M. (2010). *English Grammar understanding the Basics*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Baker, M. (1992). *In other words: a coursebook on translation*. New York: Routledge.
- Brown, D. (2009). *Angels & Demons*. Reading: CPI Cox Wyman.
- Chadchaidee, T. (1997). *Handbook of English Grammar for self-study*. Bangkok: D.K. Today

- Hatim, B. (2001). *Teaching and Researching Translation*. Harow: Longman.
- Hoang, N. (2012, November). Pho Real. *Sawasdee*, 64.
- Newmark, P. (1988). *A Textbook of Translation*. Singapore: Prentice Hall.
- Panuphong, W. (1989), *Thai Language Structure: Grammatical System*. Bangkok: Ramkhamheang University Press.
- Saibua, S. (2007). *Translation Principles*. Bangkok: Thammasat University Press.

VACANA JOURNAL

ลักษณะภาษาของบทบรรณาธิการในหนังสือพิมพ์ไทยรายวัน

Linguistic Characteristics of Editorials Used in Thai newspapers

ก้อง แซ่เฮ้อ¹

บทคัดย่อ

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นการศึกษาเชิงคุณภาพ ซึ่งทำการศึกษาลักษณะทางภาษาของบทบรรณาธิการที่ใช้ในหนังสือพิมพ์ภาษาไทย วัตถุประสงค์ของการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้คือ เพื่อศึกษาลักษณะภาษาในบทบรรณาธิการเชิงโครงสร้างประโยคความซ้อน (คุณานุปประโยค) และเพื่อแสดงความสัมพันธ์ระหว่างรูปภาษาที่พบกับลักษณะของบทบรรณาธิการโดยคัดเลือกบทบรรณาธิการในหนังสือพิมพ์ฉบับรายวัน 10 ฉบับจำนวน 20,000 คำ โดยไม่จำกัดช่วงเวลาการตีพิมพ์ และทำการเปรียบเทียบลักษณะทางภาษาที่พบกับทำเนียบภาษาทั่วไป 20,000 คำ คือ จากบทบรรณาธิการอีก 5,000 คำ ภาษาในหนังสือนวนิยาย 5,000 คำ ภาษาในข่าวกีฬา 5,000 คำ และภาษาที่ใช้ในบทละคร 5,000 คำ วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติการปรากฏของตัวบ่งชี้คุณานุปประโยค “ที่” “ซึ่ง” และ “อัน” กับ ตัวบ่งชี้นามวลีแปลง “การ-” ต่อจำนวนคำ 1,000 คำ

ผลการศึกษาพบว่า ความถี่ในการปรากฏของตัวบ่งชี้คุณานุปประโยค “ที่” “ซึ่ง” “อัน” ในบทบรรณาธิการปรากฏอย่างเด่นชัดมากกว่าในทำเนียบภาษาทั่วไป ($31.90 > 12.40$) ต่อข้อความยาว 1,000 คำ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าในการเขียนบทบรรณาธิการนั้นจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องให้ประโยคความซ้อนในการร้อยเรียงข้อมูลจำนวนมากเข้าด้วยกัน นอกจากนี้ยังพบว่าตัวบ่งชี้นามวลีแปลง “การ-” มีการปรากฏที่เด่นชัดกว่าทำเนียบภาษาทั่วไป ($59.5 > 26.7$) ต่อข้อความยาว 1,000 คำ การปรากฏที่โดดเด่นนี้แสดงให้เห็นว่าในบทบรรณาธิการนั้นมีการใช้คำที่แสดงถึงความเป็นวัตถุประสงค์ในการแสดงข้อเขียนเพื่อโน้มน้าวผู้อ่านด้วยข้อความอันเป็นจริงหรือน่าเชื่อถือ

ผลการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้แสดงให้เห็นว่า การใช้รูปแบบประโยคความซ้อน เช่น คุณานุปประโยค และนามวลีแปลง เช่น การใช้ตัวบ่งชี้ “การ-” เป็นสิ่งที่ทำให้ข้อเขียนของผู้เขียนบทบรรณาธิการมีข้อมูลที่มากขึ้นหรือมีหลายข้อความในประโยคความซ้อนหนึ่งประโยค รวมถึงข้อเขียนนั้น ๆ ยังมีความน่าเชื่อถือ ทั้งนี้เพราะในบทบรรณาธิการนั้นมีข้อจำกัดด้านพื้นที่ในการแสดงข้อเขียน ซึ่งส่งผลให้ผู้อ่านต้องทำความเข้าใจ

¹ นักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏวชิรเวศน์ จังหวัดบุรีรัมย์

รูปแบบประโยคความซ้อนให้รอบคอบเพื่อทำความเข้าใจถึงความหมายที่ผู้เขียนต้องการสื่ออย่างครบถ้วน โดยเฉพาะข้อเขียนที่มีการเน้นย้ำถึงการกระทำที่เกิดขึ้นเพื่อโน้มน้าวใจผู้อ่าน

คำสำคัญ: ประโยคความซ้อน/ คุณานุประโยค/ นามวลีแปลง

Abstract

This research is a qualitative research focusing on the linguistic characteristics of editorials used in Thai newspapers. This study aimed to study the complex sentence (relative clauses) and to show the relationships between the found language usage and the linguistic characteristics of editorial. The editorials were chosen from 10 Thai newspapers (regardless of publication date) with 20,000 words and compared with general language usage with 20,000 words: 5,000 from editorials, 5,000 from novels, 5,000 from sport news, and 5,000 from plays. The data were analyzed based on the frequency of appearance of relative clauses' indicators: “ที่” “ซึ่ง” and “อัน” and nominalization's indicators: “การ-”

The findings show that the frequency of relative clauses' indicators are more frequent or obvious than general language usage ($31.90 > 12.40$). That is to show that it is needed to use complex sentences, particularly relative clauses that are used to combine and connect a lot of information together within one sentence. In addition, it was found that nominalization's indicator “การ-” in editorials was found more frequently or obviously than in general language usage ($59.5 > 26.7$). It is obvious to say that it is necessary to use nominalization's indicators to show the objectivism of the editorials so that the audiences would be convinced by fact or credibility.

This study indicates that using complex sentence such example as relative clauses as well as nominalization such as the indicator “การ-” can help the editorial writers add more information or ideas in one sentence with credibility. It might be because there is limitation in term of space for the authors to express the press's standpoint. As a result, the readers need to be very careful to understand every idea of the authors thoroughly, particularly the texts focusing on objectivism or action in order to convince the readers.

Key words: Complex sentence, relative clauses, nominalization

1. บทนำ

1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันกระแสการพัฒนาระบบประชาธิปไตยมีแนวโน้มที่สูงมากขึ้น ประชาชนมีการตื่นรู้และติดตามเรื่องราวความเคลื่อนไหวของแวดวงการเมือง สืบเนื่องจากการเกิดวิกฤตทางการเมืองหลายต่อหลายครั้งในช่วงทศวรรษที่ผ่านมา เช่น การชุมนุมของกลุ่ม ๆ ต่างที่ต้องการให้รัฐบาลออกจากตำแหน่ง อาทิ การชุมนุมของกลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย (พธม) การชุมนุมของกลุ่มแนวร่วมประชาธิปไตยต่อต้านเผด็จการแห่งชาติ (นปช) กลุ่มเสื้อหลากสี และกลุ่มคณะกรรมการประชาชนเพื่อการเปลี่ยนแปลงประเทศไทยให้เป็นประชาธิปไตยที่สมบูรณ์ อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข (กปปส) และการรัฐประหารในประเทศไทย พ.ศ. 2549 เหตุการณ์ทางการเมืองเหล่านี้ล้วนส่งผลกระทบต่อชีวิตของประชาชนในสังคมทุกระดับชั้น และอิทธิพลของข้อมูลข่าวสารก็เป็นส่วนสำคัญที่ทำให้เกิดกระแสเกี่ยวกับการเมืองอย่างมาก

เหตุการณ์ทางการเมืองถูกหยิบยกขึ้นมาพูดคุยและแลกเปลี่ยนอย่างกว้างขวางผ่านช่องทางที่หลากหลาย เช่น สถานีวิทยุ และ โทรทัศน์ ผ่านการนำเสนอข่าวสาร และแสดงทัศนะ โดยเฉพาะสื่อมวลชนที่เป็นสำนักพิมพ์ต่าง ๆ ที่มีชื่อเสียง และบทความมากมายเกี่ยวกับเหตุการณ์ทางการเมือง

หนังสือพิมพ์รายวันจึงมีอิทธิพลอย่างมากต่อการบอกเล่าเรื่องราวทางการเมือง เนื่องจากข้อเขียนต่าง ๆ ทั้งการพาดหัวข่าว บทวิเคราะห์การเมือง บทวิจารณ์การเมือง และที่สำคัญอย่างยิ่งคือ บทบรรณาธิการ จะมีอยู่ในหนังสือพิมพ์รายวัน ที่มีการตีพิมพ์เป็นรายวัน ซึ่งจะทำหน้าที่เป็นสื่อในการนำเสนอเหตุการณ์ทางการเมือง ทั้งนี้การนำเสนอข้อมูลข่าวสารของแต่ละสำนักพิมพ์นั้นจะขึ้นอยู่กับนโยบายของแต่ละสำนักพิมพ์

การนำเสนอบทบรรณาธิการในหนังสือพิมพ์รายวันคือ การนำเสนอข้อมูลที่ได้รับรวบรวมและคัดกรอง และถ่ายทอดผ่านกองบรรณาธิการของแต่ละสำนักพิมพ์ อันเป็นการแสดงถึงความเป็นไปของเหตุการณ์ การวิจารณ์ การแสดงความคิดเห็น การเสนอแนะแนวทาง หรือแม้กระทั่งการโจมตีทางการเมือง ซึ่งสิ่งเหล่านี้ล้วนเป็นการแสดงถึงจุดยืนทางการเมืองของสำนักพิมพ์ด้วย

ลักษณะของบทบรรณาธิการ (Characteristics of Editorial) และการใช้ภาษาในบทบรรณาธิการ

สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตสุพรรณบุรี (2556) ได้สรุปว่า บทบรรณาธิการเป็นส่วนที่มีความสำคัญอย่างยิ่งในหนังสือพิมพ์ เพราะว่าจำเป็นต้องสื่อสารกับผู้อ่านด้วยภาษาที่สามารถเข้าใจและ

จำเป็นหรือควรมีลักษณะของภาษาดังต่อไปนี้ 1) ความชัดเจน 2) วัตถุประสงค์แน่นอน 3) เนื้อหาสาร 4) ความเด่นชัดในประเด็นที่ต้องการนำเสนอ 5) ความเป็นกลางและยุติธรรม 6) ความคิดสร้างสรรค์ที่เป็นตัวของตัวเอง 7) ความสมบูรณ์ของเนื้อหาและข้อมูล 8) การใช้สรรพนามแทนตัวผู้เขียน คือ “เรา” ซึ่งหมายรวมถึงทุกคนในกองบรรณาธิการ

งานวิจัยของกฤษฎา เพ็ชรประยูร (2546) ได้ทำการศึกษาการนำเสนอเนื้อหาทางการเมืองผ่านบทบรรณาธิการ ซึ่งได้ทำการวิเคราะห์หนังสือพิมพ์ 2 ฉบับ คือ บทบรรณาธิการของหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ และ บทบรรณาธิการของหนังสือพิมพ์มติชน พบว่า ในบทบรรณาธิการนั้นการนำเสนอมักจะเป็นไปในแนวทางการพรรณนาและการแสดงความคิดเห็นที่เป็นแบบแผน กล่าวคือ เป็นการใช้ภาษาระดับสูงที่มีลักษณะสมบูรณ์แบบและถูกหลักไวยากรณ์ มีความชัดเจน สละสลวย สุภาพ ผู้ใช้ภาษาจึงต้องใช้รายละเอียด ประณีตและระมัดระวัง ต้องมีการร่าง แก้ไข และเรียบเรียงไว้ล่วงหน้า ซึ่งพบได้ใน บทความทางวิชาการ บทบรรณาธิการ บทนำ ตัวอย่างเช่น “บทละครของไทยเป็นวรรณกรรมที่ประพันธ์ขึ้นทั้งเพื่ออ่านและเพื่อแสดง รูปแบบที่นิยมกันมาแต่เดิมคือบทละครรำ ต่อมามีการปรับปรุงละครรำให้ทันสมัยขึ้นตามความนิยมแบบตะวันตก จึงมีรูปแบบใหม่เกิดขึ้น ได้แก่ ละครดึกดำบรรพ์ ละครพันทาง เป็นต้น” ซึ่งการนำเสนอดังกล่าวอาจจะเป็นการนำเสนอแบบเป็นกลางหรือในทางลบล้วนขึ้นอยู่กับสำนักพิมพ์เป็นหลัก เช่น มติชน มักจะมีการนำเสนอในทางลบ ส่วนไทยรัฐจะมีการนำเสนอเชิงบวก

ในทางตรงกันข้ามงานวิจัยของศศินันท์ ยิ่งสุข (2550) ได้วิเคราะห์การใช้ภาษาในแง่การเลือกใช้คำในบทบรรณาธิการของนิตยสารมติชนสุดสัปดาห์ พบว่า มีการใช้คำที่มีความหมายโดยตรงมากที่สุด กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ เป็นการทำให้ผู้อ่านเกิดความเข้าใจได้ง่าย ชัดเจน และตรงประเด็น เช่น

“นโยบายประชานิยมแบบนี้เดินหน้าต่อไป เศรษฐกิจไทยจะก้าวสู่ภาวะวิกฤติ”

เมื่อผู้อ่านได้อ่านข้อความข้างต้น ผู้อ่านจะเข้าใจในทันทีว่า หากมีการใช้นโยบายประชานิยมเช่นนี้ กล่าวคือ เป็นนโยบายที่ใช้เพื่อมุ่งหวังให้ประชาชนขึ้นชอบพรรคการเมืองของตัวเอง ด้วยการทุ่มงบประมาณที่ไม่สมเหตุสมผล และทำให้เกิดผลกระทบต่อเศรษฐกิจไทย ซึ่งทำที่สุดนโยบายแบบนี้จะนำพาประเทศชาติไปสู่ความเสียหายหรือหายนะ

ในขณะที่งานวิจัยของสาวิตรี อนวัชกุล (2550) ได้ศึกษาถึงวิธีการอ้างอิงหรือการสร้างความน่าเชื่อถือในสิ่งที่ผู้เขียนได้เขียนไป ในหนังสือพิมพ์เดอะเนชั่น กล่าวคือ ในบทบรรณาธิการมักจะมีการ

อ้างอิงชื่อโดยตรง และการยกเอาข้อความที่มีผู้เชี่ยวชาญ นักวิชาการ หรือผู้ที่ได้รับความไว้วางใจจากสังคมโดยรวมมาสนับสนุนข้อเขียนของผู้เขียนตัวอย่างเช่น

“อาจารย์ธนวรรธน์ พลวิชัย ซึ่งเป็นนักเศรษฐศาสตร์ชื่อดัง เน้นเป็นพิเศษคือนโยบาย ประชาานิยมที่ไม่สมเหตุสมผล เป็นนโยบายสุดโต่ง ที่ไม่คำนึงถึงความเสี่ยงภัยอันมหาศาลที่จะตามมา เช่น การขึ้นค่าแรงขั้นต่ำแบบก้าวกระโดด เป็น 350-400 บาท ซึ่งจะทำให้ภาคอุตสาหกรรมเอกชนซ็อก ไม่อาจรับภาระต้นทุนได้ และโครงการรับจำนำข้าว ในราคาที่สูงกว่าตลาดโลกมาก”

จะเห็นได้ว่าการใช้ภาษาในบทบรรณาธิการโดยส่วนมากจะเป็นการใช้ภาษาแบบแผนหรือทางการ ซึ่งผู้ที่จะสามารถเข้าใจข้อเขียนของกองบรรณาธิการจำเป็นต้องมีความรู้หรือติดตามข้อมูลข่าวสารการเมืองอยู่เสมอ รวมถึงมีความรู้เกี่ยวกับการใช้ภาษาที่ซับซ้อน คือ สามารถถอดความหรือเข้าใจประโยคที่มีความซับซ้อนดังเช่นประโยคข้างต้นได้ พร้อมกับมักจะมีการอ้างอิงถึงบุคคลสำคัญทางการเมืองเสมอ เป็นข้อสังเกตของผู้เขียนว่าการใช้ภาษาในบทบรรณาธิการมักจะเป็นภาษาแบบทางการที่มีความซับซ้อน (Complexity) ความซับซ้อนในที่นี้หมายถึง การนำเอาประโยคตั้งแต่สองประโยคขึ้นไปมาประกอบเป็นประโยคเดียวกันด้วยการเชื่อมประประประโยคดังกล่าวด้วยคำเชื่อมต่าง ๆ เช่น “ที่” “ซึ่ง” “อัน”

ตัวอย่างประโยคความซ้อน

ประโยคความซ้อน	ประโยคหลัก	ประโยคย่อย (ประโยคขยาย)	ตัวเชื่อม
ฉันชอบเพื่อนที่ขยันเรียนหนังสือ	ฉันชอบเพื่อน	เพื่อนขยันเรียนหนังสือ	ที่

จากตัวอย่างข้างต้น โครงสร้างของประโยคความซ้อนคือประโยคความเดียว “ฉันชอบเพื่อน” ที่มีส่วนขยายเป็นประโยค “เพื่อนขยันเรียนหนังสือ” โดยอาศัยตัวเชื่อม “ที่” ด้วยเหตุนี้ประโยคความซ้อนข้างต้นจึงมีกริยาสองตัว

นอกจากนี้การใช้ภาษาในบทบรรณาธิการมักจะมีการใช้นามวลีแปลงอย่างมาก (Nominalisation) กล่าวคือ มีการนำเอาเหตุการณ์หรือการกระทำต่าง ๆ มาเป็นประธานของประโยค ด้วยการเติมอุปสรรค “การ” เช่น

“การกำหนดวันสิ้นสุดการแสวงหาข้อเท็จจริงของศาลปกครองสูงสุด”

“การที่รัฐบาลจะใช้อำนาจทางปกครองในการไปกำหนดรูปแบบระเบียบหรือขั้นตอนทางกฎหมายที่ไปขัดหรือแย้งต่อบทบัญญัติหรือเจตนารมณ์ของกฎหมายแม่บทของชาติหรือรัฐธรรมนูญ”

จากตัวอย่างข้างต้น อมรา ประดิษฐ์รัฐสินธุ์(2537) ได้อธิบายว่า การใช้ปัจจัย (Prefix) “การ-” แสดงให้เห็นถึงการนำเอาเหตุการณ์ หรือ การกระทำมาแปลงให้เป็น “คำนาม” ด้วยการเติมอุปสรรค “การ” และ “การที่” ซึ่งคำนามลักษณะเช่นนี้เรียกว่า “นามวลีแปลง” นอกจากนี้อาจสังเกตเห็นได้ว่า คำนามที่ได้ยกมานั้น ไม่ได้เป็นการแสดงความคิดเห็นแต่อย่างใด แต่เป็นการนำเอาข้อเท็จจริง หรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นมาเขียน ซึ่งไม่เป็นการอคติหรือเป็นการแสดงถึงความเป็นวัตถุวิสัย (Objectivity)

นอกจากนี้ยังมีการปรากฏประโยคความซ้อนอันเกิดจากการพยายามสร้างหรือเพิ่มความชัดเจนในบทบรรณาธิการโดยทั่วไปอย่างเห็นได้ชัด เช่น

เสียงนกหวีดที่กรีดเสียงออกไปนั้นจะช่วยกระตุ้นต่อมจิตสำนึกของนักรบเมืองทั้งหลาย

ประโยคข้างต้นนั้น “ที่กรีดเสียงออกไปนั้น” แสดงให้เห็นถึง คุณานุประโยค อันเป็นประโยคที่ทำหน้าที่ขยายคำนามหรือสรรพนาม ซึ่งในประโยคดังกล่าว “ที่กรีดเสียงออกไปนั้น” ทำหน้าที่เสมือนคุณศัพท์ที่ขยายคำนาม “เสียงนกหวีด” ซึ่งทำให้มีความหมายที่ชัดเจนยิ่งขึ้น กล่าวคือ “ที่กรีดเสียงออกไปนั้น” ทำหน้าที่เช่นเดียวกับคำคุณศัพท์หรือคำวิเศษณ์

ด้วยลักษณะใช้ประโยคที่ซับซ้อนด้วยการเลือกใช้คำขยายเพื่อแสดงความซับซ้อน อาทิ “ที่” “ซึ่ง” “อัน” และคำเชื่อมเพื่อรวมประโยค เช่น “และ” “หรือ” นอกจากนี้ในตัวอย่างข้างต้นยังมีการใช้คำนามที่ทำหน้าที่เป็นประธานของประโยคที่มีลักษณะเป็นประโยคโดยสมบูรณ์อยู่แล้ว ด้วยการเติมอุปสรรค “การ” เพื่อให้ได้ “นามวลีแปลง” (Nominalisation) เป็นประธานของประโยคและทำให้ประโยคมีความซับซ้อนมากยิ่งขึ้น ผู้ศึกษาจึงเกิดคำถามขึ้นว่า 1. ความซับซ้อนจัดเป็นลักษณะหนึ่งของการเขียนบทบรรณาธิการหรือไม่และอะไรบ้างที่แสดงถึงความซับซ้อน? และ 2. การใช้นามวลีแปลงอย่างมากแสดงถึงความเป็นวัตถุวิสัยหรือความไม่มีอคติมากน้อยเพียงใด?

1.2 วัตถุประสงค์

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์หลัก 2 ประการ ได้แก่ 1) เพื่อศึกษาลักษณะภาษาในบทบรรณาธิการ และ 2) เพื่อแสดงความสัมพันธ์ระหว่างรูปภาษาที่พบกับลักษณะของบทบรรณาธิการ

2. วิธีดำเนินการศึกษา

2.1 ข้อมูลและแหล่งข้อมูล

ข้อมูลที่ใช้ในการศึกษาค้างนี้เป็นข้อมูลที่เป็นบทบรรณาธิการซึ่งได้รับการตีพิมพ์เพื่อจำหน่ายและเผยแพร่ผ่านเว็บไซต์ของแต่ละสำนักพิมพ์ คือ 1. หนังสือพิมพ์มติชน 2. หนังสือพิมพ์โลกวันนี้ -3. หนังสือพิมพ์ผู้จัดการ 4. หนังสือพิมพ์แนวหน้า 5. หนังสือพิมพ์ไทยโพสต์ 6. หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ 7. หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ 8. หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ 9. หนังสือพิมพ์สยามรัฐ 10. หนังสือพิมพ์คมชัดลึก ซึ่งครอบคลุมภาษาในบทบรรณาธิการ 1 ประเภท คือ บทบรรณาธิการทางการเมือง นอกจากนี้ยังได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบกับภาษาที่ใช้ในงานเขียนและสื่ออื่น ๆ อีก 3 ประเภท คือ นวนิยาย ข่าวกีฬา และบทละคร เพื่อให้ได้ซึ่งลักษณะที่เด่นชัดของภาษาที่ใช้ในบทบรรณาธิการ โดยสามารถจำแนกข้อมูลได้ดังนี้

- (1) บทบรรณาธิการ ประกอบไปด้วย บทบรรณาธิการโดยการสุ่มโดยไม่ได้จำกัดช่วงเวลาจากหนังสือพิมพ์รายวัน 10 ฉบับ ๆ ละ 4 บทบรรณาธิการ ประมาณ 20,000 คำ
- (2) ทำเนียบภาษาทั่วไปของ บทบรรณาธิการอีก 5,000 คำ ซึ่งเป็นบทบรรณาธิการเชิงการเมือง นวนิยาย 5,000 คำ ซึ่งประกอบไปด้วยนวนิยายรักโรแมนติกและแนวสืบสวนสอบสวน กีฬา 5,000 คำ ที่เป็นข่าวกีฬาฟุตบอล และ บทละคร 5,000 คำ อันประกอบไปด้วยบทละครแนวตลก รัก ประวัติศาสตร์และสืบสวนสอบสวนรวมเป็น 20,000 คำ

2.2 การเก็บรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูล

- (1) ทำการเลือกลักษณะทางภาษาที่แสดงความซับซ้อนในบทบรรณาธิการในเชิงโครงสร้างของประโยคความรวมและประโยคความซ้อนรวมทั้งการเลือกนามวลีแปลง
- (2) ทำการสืบหาข้อมูลจากคลังคำของบทบรรณาธิการ 20,000 คำ ว่าปรากฏลักษณะตามที่ได้ตั้งคำถามไว้มากน้อยเพียงใด
- (3) ทำการสืบหาข้อมูลจากทำเนียบภาษาทั่วไป 20,000 คำ ว่าปรากฏลักษณะตามที่ได้ตั้งคำถามไว้มากน้อยเพียงใด

- (4) ทำการเปรียบเทียบลักษณะทางภาษาที่แสดงความซับซ้อนในบทบรรณาธิการในเชิงโครงสร้างของประโยคความซ้อนรวมถึงการเลือกนามวลีแปลง(20,000 คำ)กับทำเนียบภาษาทั่วไป (20,000 คำ)
- (5) ทำการวิเคราะห์เพื่อเชื่อมโยงความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะทางภาษาในบทบรรณาธิการว่าทำไมต้องมีลักษณะทางภาษาเช่นนี้

2.3 การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลจะแบ่งออกเป็น 2 ส่วน ได้แก่ (1) การวิเคราะห์ความซับซ้อน (Complexity) ในระดับประโยคความซ้อนโดยมุ่งเน้นเฉพาะคุณาณูประโยคที่ใช้ในบทบรรณาธิการ และ (2) การวิเคราะห์ความถี่ของการใช้นามวลีแปลง (Nominalisation) ซึ่งการวิเคราะห์ทั้งสองส่วนจะวิเคราะห์การปรากฏของตัวชี้วัดต่อข้อความยาว 20,000 คำ

การวิเคราะห์ถึงความซับซ้อนในระดับประโยคของบทบรรณาธิการจะมีตัวชี้วัดคือ “ที่” “ซึ่ง” และ “อัน” โดยที่ตัวชี้วัดทั้ง 3 ตัวนี้จะต้องทำให้กริยาวลีที่ตามหลังเป็นคุณาณูประโยคโดยจะขีดเส้นใต้และทำเป็นตัวหนาบริเวณที่คำว่า “ที่” “ซึ่ง” “อัน” และจำทำการเปรียบเทียบการปรากฏของตัวชี้วัดทั้ง 3 ตัวนี้ในบทบรรณาธิการ (จำนวน 20,000 คำ) กับทำเนียบภาษาทั่วไปที่ประกอบไปด้วย ภาษากีฬา ภาษานวนิยาย ภาษาในบทละคร และภาษาในบทบรรณาธิการ (จำนวน 20,000 คำ)

ในส่วนของการวิเคราะห์ความถี่ของการใช้นามวลีแปลงก็จะใช้ตัวชี้วัดคือปัจจัย “การ-” ในการทำการวิเคราะห์ ซึ่งตัวชี้วัดดังกล่าว “การ-” จะต้องทำการแปลงกริยาวลี (การกระทำต่าง ๆ) ให้เป็นคำนามโดยจะขีดเส้นใต้และทำเป็นตัวหนาบริเวณที่คำว่า “การ-” และการวิเคราะห์ในส่วนนี้จะทำการเปรียบเทียบการปรากฏของตัวชี้วัด “การ-” ในบทบรรณาธิการ (ต่อข้อความยาว 20,000 คำ) กับ ทำเนียบภาษาทั่วไปที่ประกอบไปด้วยภาษากีฬา ภาษานวนิยาย ภาษาในบทละคร และภาษาในบทบรรณาธิการ (ต่อข้อความยาว 20,000 คำ)

3. ผลการศึกษา

ผู้วิจัยได้แบ่งผลการศึกษาออกเป็น 2 ส่วนหลักตามวัตถุประสงค์ที่ได้ตั้งไว้แต่แรก คือ 1) เป็นการนำเสนอเพื่อแสดงให้เห็นถึงลักษณะภาษาในบทบรรณาธิการที่มีความซับซ้อนเพียงใด ซึ่งในส่วนนี้จะเกิดจากการกำหนดตัวบ่งชี้ความซับซ้อนทางภาษาบทบรรณาธิการเปรียบเทียบกับทำเนียบภาษาอื่น ๆ คือ กีฬา นวนิยาย และบทละคร นอกจากนี้จะมีการแสดงตัวอย่างอธิบายถึงความซับซ้อนของบทบรรณาธิการ

พร้อมทั้งสถิติของการปรากฏตัวบ่งชี้ความซับซ้อนของทั้ง 4 ทำเนียบภาษา และ 2) จะเป็นการแสดงความสัมพันธ์ระหว่างรูปภาพภาษาที่พบกับลักษณะของบทบรรณาธิการ กล่าวคือ ความซับซ้อนทางภาษาในบทบรรณาธิการมีความสัมพันธ์อย่างไรต่อบทบรรณาธิการ ซึ่งแสดงไว้ในรายละเอียดดังต่อไปนี้

3.1 ลักษณะทางภาษาในบทบรรณาธิการที่แสดงความซับซ้อน

เมื่อผู้วิจัยได้วิเคราะห์ภาษาในบทบรรณาธิการซึ่งเปรียบเทียบกับทำเนียบภาษาอื่น ๆ คือ ภาษากีฬา ภาษาในบทละครและหนังสือ นวนิยาย แล้วนั้น ได้พบว่าลักษณะทางภาษาที่พบและแสดงถึงความซับซ้อนและปรากฏมากในภาษาในบทบรรณาธิการมี 2 ประเภท ได้แก่ ประโยคความซ้อนและตัวบ่งชี้นามวลีแปลง

3.1.1 ประโยคความซ้อน

อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ กิติมา อินทร์มพรรย และรัฐวุฒิ ไชยเจริญ (2554) ได้กล่าวไว้ว่า ประโยคความซ้อน คือ ประโยคที่มีประโยคหลัก (Independent Clauses) อยู่ 1 ประโยคและมีประโยคย่อยซ้อนหรือประโยครอง (Dependent Clauses) อยู่ในประโยคหลัก ซึ่งโดยปกติแล้วประโยคที่ซ้อนอยู่มักจะเป็นประโยคความเดียว และเมื่อประโยคหลักและประโยครองรวมกันก็จะกลายเป็นประโยคที่มีกริยาอย่างน้อย 2 ตัวขึ้นไป เหตุนี้เองที่บ่อยครั้งเวลาผู้อ่านอ่านบทความที่มีประโยคความซ้อนมักเกิดความสับสนว่าประโยคใดเป็นประโยคหลัก ประโยคใดเป็นประโยครองหรือขยายประโยคหลัก นอกจากนี้ นาริรัตน์ มากเกต (2548) ได้แบ่งประโยคย่อยหรือประโยคที่ซ้อนอยู่ในประโยคหลักออกเป็น 3 ประเภท ได้แก่ นามานุกรประโยค คุณานุกรประโยค และวิเศษณานุกรประโยค ซึ่งในที่นี้จะขอพูดเฉพาะ “คุณานุกรประโยค” เพราะพบหรือมีความเด่นชัดมากที่สุดในบทบรรณาธิการหนังสือพิมพ์ไทยเมื่อเปรียบเทียบกับรูปแบบประโยคความซ้อนอีกสองประเภท

คุณานุกรประโยค

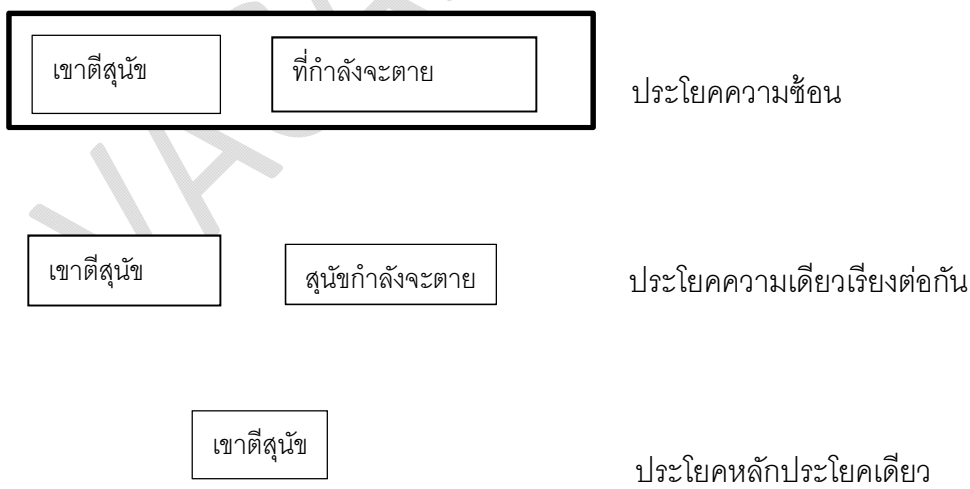
ปราณี กุลละวณิชย์ (2553) ได้ให้คำจำกัดความของคุณานุกรประโยคไว้ว่า เป็นประโยคที่ขยายคำนามหรือสรรพนามของประโยค และมักจะมีตัวเชื่อม (ตัวบ่งชี้) ประโยค คือ “ที่” “ซึ่ง” “อัน” นอกจากนี้เมื่อประกอบคุณานุกรประโยคเข้ากับประโยคหลักแล้ว คุณานุกรประโยคมักจะเกิดหลังคำนามหรือสรรพนามที่มันขยาย ดังตัวอย่างที่พบจากการศึกษาในครั้งนี้ เช่น

- (1) “เขาตีสุนัขที่กำลังจะตาย”

จากประโยค (1) ข้างต้น จะเห็นได้ว่า “ที่กำลังจะตาย” เป็นคุณาณุประโยคที่ขยายคำนาม “สุนัข” ซึ่งทำหน้าที่เป็นกรรมของประโยคหลัก “เขาตีสุนัข” ทั้งคำนาม “สุนัข” และ ส่วนที่เป็นคุณาณุประโยค ถูกเชื่อมด้วยตัวบ่งชี้ความซับซ้อนคือ “ที่” ในด้านการตีความเพื่อความเข้าใจ จะเห็นได้ว่ามีความหมายมากกว่า 1 ความหมาย กล่าวคือ ความหมายของประโยคหลัก และความหมายของประโยครองที่เป็นคุณาณุประโยค ดังนั้นการจะทำความเข้าใจกับประโยคดังกล่าวจำเป็นต้องทำความเข้าใจทั้งสองประโยค และเมื่อแยกประโยคดังกล่าวแสดงไว้ข้างต้นจะเห็นได้ว่าประโยคนั้นสามารถสื่อความหมายได้อย่างชัดเจนและอาจไม่จำเป็นต้องตีความหมาย ดังตัวอย่าง

- (2) สุนัขที่กำลังจะตาย ถูกเขาตี
- (3) เขาตีสุนัข

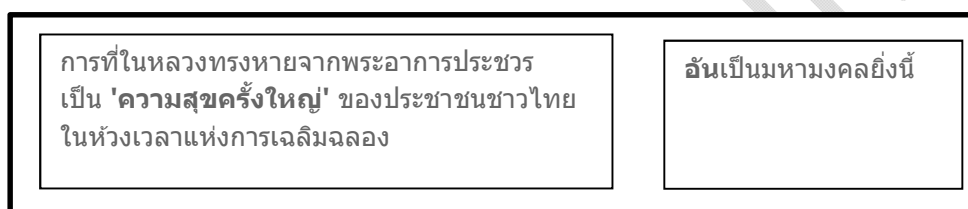
เนื่องจากคุณาณุประโยคในประโยค (2) จะเห็นได้ว่าประโยคข้างต้นนั้นเป็นประโยคที่เข้าใจได้ง่าย แม้จะเป็นประโยคความซ้อนก็ตามแต่หากเราประกอบทั้งสองประโยคเข้าด้วยกันและเชื่อมด้วยตัวบ่งชี้คุณาณุประโยค ประโยคดังกล่าวจะกลายเป็นประโยคความซ้อนที่มีความหมายซับซ้อนมากยิ่งขึ้น ดังแสดงในประโยค (1) ซึ่งต้องอาศัยเวลาในการตีความหรือแยกแยะความหมายของประโยคดังกล่าวพอสมควร นอกจากนี้อาจตัดคุณาณุประโยคออกโดยคงประโยคหลักไว้ดังประโยค (3) ซึ่งจะทำให้สามารถเข้าใจรูปประโยคข้างต้นได้ง่ายขึ้นเช่นกัน ความซับซ้อนและความเข้าใจง่ายต่อประโยคข้างต้นดังกล่าวสามารถแสดงได้ในภาพที่ 1

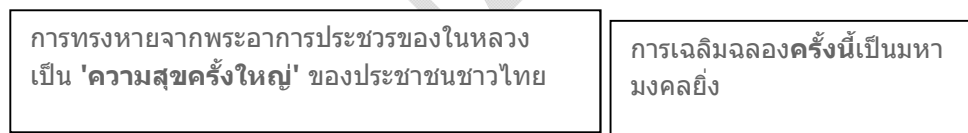
ภาพที่ 1 แผนภาพเปรียบเทียบประโยคที่ซับซ้อน
ในระดับยากไปหาระดับง่าย

ด้วยเหตุนี้จึงอาจกล่าวได้ว่า ประโยคความซ้อนใดก็ตามที่มีคุณานุประโยคเป็นประโยครองจัดได้ว่าเป็นรูปประโยคหนึ่งที่มีความซับซ้อนในเชิงโครงสร้างและความหมาย นอกเหนือจากประโยคข้างต้นแล้วผู้ศึกษาได้แปลงประโยคความซ้อนที่ประกอบไปด้วยคุณานุประโยคให้เป็นประโยคความเดียว ทั้งนี้เพื่อให้ประโยคที่ได้รับการแปลงประโยคมีความซับซ้อนน้อยกว่าหรือมีความง่ายมากขึ้น ในตัวอย่างดังต่อไปนี้ ประโยคซ้อนจะแสดงด้วยตัวอักษรเอียง ประโยคความเดียวจะแสดงด้วยตัวอักษรปกติ ส่วนคุณานุประโยคจะแสดงด้วยส่วนที่เป็นตัวหนาและขีดเส้นใต้ ดังนี้

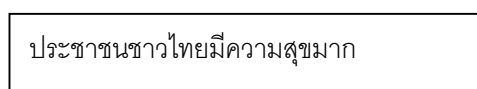
- (4) การที่ในหลวงทรงหายจากพระอาการประชวรเป็น **'ความสุขครั้งใหญ่'** ของประชาชนชาวไทยใน **ช่วงเวลาแห่งการเฉลิมฉลองอันเป็นมหามงคลยิ่งนี้**

ประโยคความซ้อน

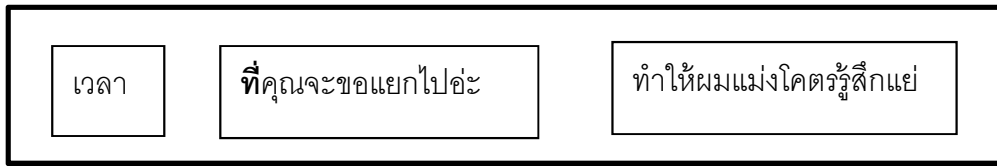
ประโยคความเดียวเรียงต่อกัน

ประโยคหลักประโยคเดียว

ภาพที่ 2 แผนภาพเปรียบเทียบประโยคที่ซับซ้อนในระดับยากไปหาระดับง่าย

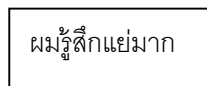
(5) เวลาที่คุณจะขอแยกไปอะทำให้ผมแม่งโคตรรู้สึกแย้

ประโยคความซ้อน

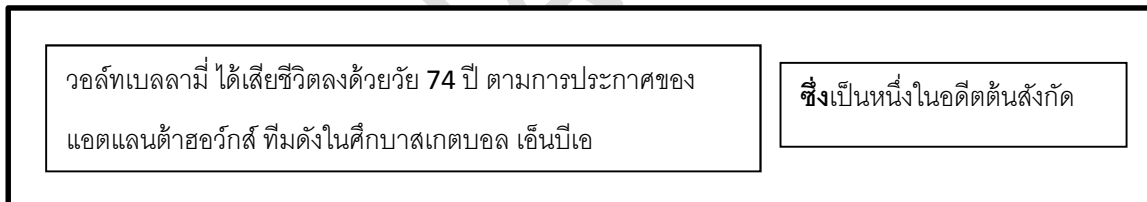
ประโยคความเดียวเรียงต่อกัน

ประโยคหลักประโยคเดียว

ภาพที่ 3 แผนภาพเปรียบเทียบประโยคที่ซับซ้อนในระดับยากไปหาระดับง่าย

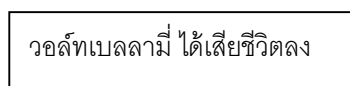
(6) วอลท์เบลลามี ได้เสียชีวิตลงด้วยวัย 74 ปี ตามการประกาศของ แอตแลนต้าฮอว์กส์ ทีมดังในศึก บาสเกตบอล เอ็นบีเอ ซึ่งเป็นหนึ่งในอดีตต้นสังกัดของเขา

ประโยคความซ้อน

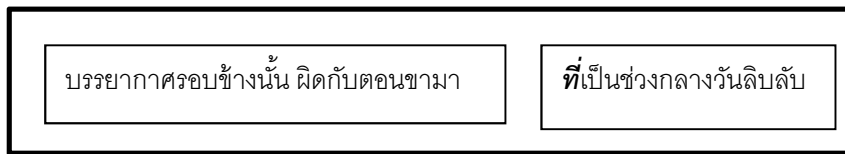
ประโยคความเดียวเรียงต่อกัน

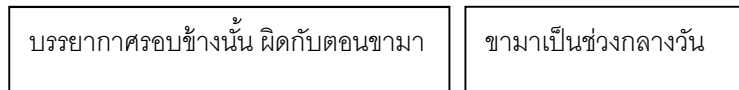
ประโยคหลักประโยคเดียว

ภาพที่ 4 แผนภาพเปรียบเทียบประโยคที่ซับซ้อนในระดับยากไปหาระดับง่าย

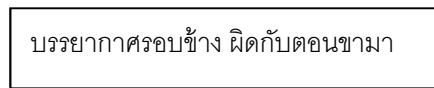
(7) บรรยากาศรอบข้างนั้น ผิดกับตอนขามา**ที่เป็นช่วงกลางวันลิบลับ**

ประโยคความซ้อน

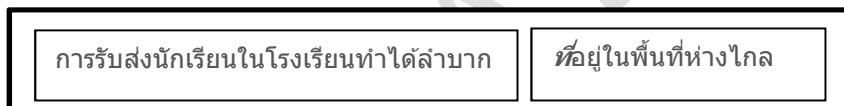
ประโยคความเดียวเรียงต่อกัน

ประโยคหลักประโยคเดียว

ภาพที่ 5 แผนภาพเปรียบเทียบประโยคที่ซับซ้อนในระดับยากไปหาระดับง่าย

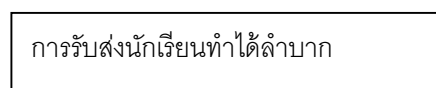
(8) การรับส่งนักเรียนในโรงเรียน**ที่อยู่ในพื้นที่ห่างไกลทำได้ลำบาก**

ประโยคความซ้อน

ประโยคความเดียวเรียงกัน

ประโยคหลักประโยคเดียว

ภาพที่ 6 แผนภาพเปรียบเทียบประโยคที่ซับซ้อนในระดับยากไปหาระดับง่าย

จากการวิเคราะห์การปรากฏของคณานุกรมประโยคโดยพิจารณาจากตัวบ่งชี้คณานุกรมประโยค “ที่” “ซึ่ง” และ “อัน” พบว่าในภาพรวมนั้น ภาษาในบทบรรณาธิการใช้รูปแบบประโยคคณานุกรมประโยคมากที่สุด ดังแสดงในตารางที่ 1

ตัวบ่งชี้ความซับซ้อน (คณานุกรมประโยค)	บทบรรณาธิการ	ทำเนียบภาษาทั่วไป (บทบรรณาธิการ ข่าว กีฬา นิยาย บทละคร)	รวม (100%)
ที่	25.2	9.55	34.75
ซึ่ง	5.45	2.55	8
อัน	1.25	0.3	1.55
รวม	31.90	12.40	44.30

ตารางที่ 1 ความถี่ในการปรากฏของคณานุกรมประโยคในบทบรรณาธิการ ทำเนียบภาษาทั่วไป (บทบรรณาธิการ ข่าวกีฬา นิยาย และบทละคร)(ครั้ง/1,000 คำ)

จากตารางที่ 1 จะเห็นได้ว่า ปริมาณคณานุกรมประโยคทั้งตัวบ่งชี้ “ที่” “ซึ่ง” และ “อัน” ในบทบรรณาธิการมีปริมาณมากกว่าทำเนียบภาษาอื่นอย่างชัดเจน (25.2 ครั้ง/1,000 คำ 5.45 ครั้ง/1,000 คำ และ 1.25 ครั้ง/1,000 คำ) แม้ว่าจะพบการใช้ “อัน” น้อยมากเมื่อเทียบกับ “ที่” และ “ซึ่ง” แต่ถ้าเปรียบเทียบกับทำเนียบภาษาทั่วไป จะพบว่า แทบไม่มีการใช้ “อัน” เลย (0.3 ครั้ง/1,000 คำ) โดยภาพรวมแล้วจะพบว่ามีการใช้คณานุกรมประโยคซึ่งเป็นองค์ประกอบของประโยคความซ้อนในปริมาณ 31.90 ครั้งต่อข้อความยาว 1,000 คำ (ประมาณ 2 หน้ากระดาษ) ซึ่งมากกว่า ทำเนียบภาษาทั่วไปอย่างชัดเจนที่มีปริมาณแค่ 12.40 ครั้งต่อข้อความยาว 1,000 คำ (ประมาณ 2 หน้ากระดาษ) ถ้าพิจารณาในแง่มุมมองที่ว่าคณานุกรมประโยคเป็นตัวบ่งชี้ของความซับซ้อน (ประโยคความซ้อน) คือ ทำให้ประโยคมีความซับซ้อน ภาษาในบทบรรณาธิการก็สามารถจัดได้ว่าเป็นทำเนียบภาษาหนึ่งที่มีความซับซ้อนที่สุดในบรรดาทำเนียบภาษาที่กำหนดสำหรับทำการศึกษาข้างต้น

3.1.2 ตัวบ่งชี้นามวลีแปลง

อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2537) อธิบายว่า นามวลีแปลง เป็นลักษณะของการใช้ปัจจัย “การ” หรือ “ความ” เติมหน้ากริยาวลี (Verbal Phrases) ที่อาจจะมีการกรรม (Transitive verbs) หรือไม่มีการกรรมก็ได้ (Intransitive verbs) ซึ่งจากการศึกษาในครั้งนี้พบการใช้นามวลีแปลงอย่างแพร่หลายและเด่นชัดในบท

บรรณาธิการหนังสือพิมพ์ไทย และมีการใช้นามวลีอยู่บ้างในทำเนียบภาษาทั่วไปทั้งภาษาในบทธละคร ภาษาในข่าวกีฬา และภาษาในนวนิยาย เช่น

“การ + วินิจฉัยโรค” = “การวินิจฉัยโรค”

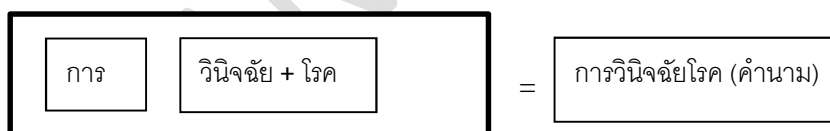
จากตัวอย่างจะเห็นว่า คำว่า “การวินิจฉัยโรค” ข้างต้นอาจจะทำหน้าที่เป็น “ประธาน” ของประโยคหนึ่ง ๆ เช่น

(9) “การวินิจฉัยโรคจำเป็นต้องทำอย่างละเอียดและรอบคอบ”

หรืออาจจะทำหน้าที่เป็น “กรรม” ของประโยคหนึ่ง ๆ เช่น

(10) “นักศึกษาแพทย์จำเป็นต้องเรียนรู้การวินิจฉัยโรคอย่างละเอียดและรอบคอบ”

ซึ่งประกอบไปด้วยโครงสร้างดังนี้คือ

“การ (อุปสรรค) + วินิจฉัยโรค (กริยาภาคแสดงที่มีกรรม)” กลายเป็น “การวินิจฉัยโรค”

ซึ่งทำหน้าที่เป็นคำนามหรือกรรมในประโยคหนึ่ง ๆ จากประโยค (7) ข้างต้น เราสามารถเขียนในรูปแบบประโยคที่มีความกระชับมากขึ้นดังนี้ “นักศึกษาแพทย์ต้องวินิจฉัยโรคอย่างละเอียดและรอบคอบ”

จากการวิเคราะห์ข้อมูลการใช้ภาษาในบทธบรรณาธิการซึ่งจำกัดขอบเขตการศึกษาโดยทำการศึกษาเฉพาะตัวบ่งชี้ “การ-” พบว่า ตัวบ่งชี้ นามวลีแปลง “การ-” สามารถใช้นำหน้าทั้งกริยาลีที่

อาจจะมึกรรรม(Transitive verbs) และไม่มีกรรรม (Intransitive verbs)ก็ได๊ ทั้งนี้ผู้ศึษาได๊วิเคราะหึการใ้
 ตัวบงชี้นามวลึเปลล "การ-" ที่ใ้ใ้หน้าหึทั้งกรึยาวลึที่มีกรรรมและไม่มีกรรรม พรึอมแยกหน่วยที่ถูกเชื่อมด้วย
 ตัวบงชี้นามวลึเปลลซึ่งแสดงต่อทำยด้วยตัวอย่างแต่ละตัวอย่าง ดังต่อไป้

(11) หลายๆจ้งหวัดมีกรการจัดตั้งหุ่มบ้านคนเลื้อแดง

การ	จัดตั้ง + หุ่มบ้านคนเลื้อแดง	=	การจัดตั้งหุ่มบ้านคนเลื้อแดง
-----	------------------------------	---	------------------------------

หลาย ๆ จ้งหวัดจัดตั้งหุ่มบ้านเลื้อแดง

(12) พาสเวริคคอมพิวเตอรึมาแลกกับการประกันตัว

การ	ประกันตัว	=	การประกันตัว
-----	-----------	---	--------------

เราจ้ประกันตัวเธอด้วยพาสเวริคคอมพิวเตอรึ

(13) การแข่งชันฟุตบอลโลก 2014 รอบเพลย์-ออฟ นดั้ที่ 2 จ้มีขึ้นคึนวันอังคารที่ 19 พฤษจึภายน

การ	แข่งชัน + ฟุตบอลโลก	=	การแข่งชันฟุตบอลโลก
-----	---------------------	---	---------------------

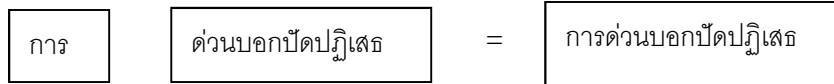
ฟุตบอลโลกจ้แข่งชันนดั้ที่ 2 คึนวันอังคารที่ 19 พฤษจึภายน

(14)การอ่านหนังสือการตูนเป็นลึที่ดี

การ	อ่าน+ หนังสือการตูน	=	การอ่านหนังสือการตูนมา
-----	---------------------	---	------------------------

เราควรวอ่านหนังสือการตูน

(12)การด่วนบอกปัดปฏิเสธทำให้เกิดข้อสงสัยเพิ่มขึ้น

ถ้าเขาด่วนปฏิเสธจะเกิดข้อสงสัยเพิ่มขึ้น

จากการวิเคราะห์การปรากฏของนามวลีแปลงโดยพิจารณาจากตัวบ่งชี้นามวลีแปลง “การ-” พบว่า
ในภาพรวมนั้น ภาษาในบทบรรณาธิการใช้นามวลีแปลงมากที่สุด ดังแสดงในตารางที่ 2

“คำ” ที่แสดง ความเป็นวัตถุ วิสัย	บทบรรณาธิการ	ทำเนียบภาษาทั่วไป (บทบรรณาธิการ ข่าวกีฬา นวนิยาย บท ละคร)	รวม	หมายเหตุ
“การ”	59.5	26.7 (บทบรรณาธิการ 20.7,	86.2	*** ทำเนียบภาษาทั่วไปแยกสามารถ แยกความถี่อย่างละเอียดดังนี้: <div style="margin-left: 20px;"> บทบรรณาธิการ 20.7 ข่าวกีฬา 2.0 นวนิยาย 3.4 บทละคร 0.6 </div>

**ตารางที่ 2 ความถี่ในการปรากฏของนามวลีแปลงในบทบรรณาธิการ และทำเนียบภาษา
ทั่วไป (บทบรรณาธิการ ข่าวกีฬา นวนิยาย และบทละคร)(ครั้ง/1,000 คำ)**

จากตารางที่ 2 จะเห็นได้ว่า ปริมาณนามวลีแปลงที่มีตัวบ่งชี้คือปัจจัย “การ-” ในบทบรรณาธิการมี
ปริมาณมากกว่าทำเนียบภาษาอื่นอย่างชัดเจน (59.5 ครั้ง/1,000 คำ 26.7 ครั้ง/1,000 คำ) เมื่อเปรียบเทียบ
การใช้ปัจจัย “การ-” ระหว่างบทบรรณาธิการและทำเนียบภาษาทั่วไปแล้ว แม้ว่าจะพบการใช้ปัจจัย “การ-”
ของทำเนียบภาษาทั่วไปในปริมาณเกือบครึ่งหนึ่ง เมื่อเทียบกับการใช้ปัจจัย “การ-” ในบทบรรณาธิการ
(26.7 ต่อ 59.5) แต่เมื่อทำการศึกษาในรายละเอียดแล้ว (ดังแสดงในตารางข้างต้น) เกือบ 20.7 ครั้งต่อ
ข้อความยาว 1,000 คำในทำเนียบภาษาทั่วไปมาจากทำเนียบภาษาทั่วไปที่เป็นบทบรรณาธิการ
เพราะฉะนั้นจะเห็นได้ว่ามีการใช้ปัจจัย “การ-” น้อยมากในปริมาณ 6.0 ครั้งต่อข้อความยาว 1,000 คำ

โดยภาพรวมแล้วจะพบว่ามีการใช้นามวลีแปลงในปริมาณ 59.5 ครั้งต่อข้อความยาว 1,000 คำ (ประมาณ 2 หน้ากระดาษ) ซึ่งมากกว่า ทำเนียบภาษาทั่วไปอย่างชัดเจนที่มีปริมาณแค่ 26.7 ครั้งต่อข้อความยาว 1,000 คำ (ประมาณ 2 หน้ากระดาษ) ถ้าพิจารณาในแง่มุมที่ว่า การปรากฏการใช้ปัจจัย “การ-” ในการแปลงกริยาลีให้เป็นนามวลีแปลงเป็นตัวบ่งชี้ความเป็นอัตวิสัย คือ การเขียนในลักษณะที่เน้นการกระทำเป็นสำคัญ และมีได้มุ่งเน้นที่การปรุงแต่งหรือเขียนจากความนึกคิดของผู้เขียน ภาษาในบทบรรณาธิการก็สามารถจัดได้ว่าเป็นทำเนียบภาษาหนึ่งที่มีความเป็นอัตวิสัยที่สุดในบรรดาทำเนียบภาษาที่กำหนดสำหรับทำการศึกษาข้างต้น

3.2 ความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะทางภาษาที่ซับซ้อนและเป็นนามวลีแปลงกับบทบรรณาธิการ

3.2.1 ประโยคซ้อนกับบทบรรณาธิการ

ดังที่ได้กล่าวไว้ในตอนที่ 3.1.1 คุณสมบัติหลักของประโยคความซ้อนคือความซับซ้อน เนื่องจากในหนึ่งประโยคความซ้อนจะเกิดจากการประกอบกันของประโยคหลักหนึ่งประโยคและประโยครอง ซึ่งประโยครองนั้นจะถูกใช้เพื่อทำหน้าที่ขยายส่วนต่าง ๆ ของประโยคหลัก เช่น การใช้คุณานุประโยคเพื่อทำหน้าที่ขยายคำนามหรือสรรพนาม (คุณศัพท์: Adjectives) ที่ทำหน้าที่เป็นคำนามหรือกรรมของประโยคหนึ่ง ๆ ฉะนั้นจะเห็นได้ว่าการรวมตัวกันของทั้งประโยคหลักและประโยครองทำให้ผู้อ่านต้องทำความเข้าใจให้ดีว่าประโยคใดคือประโยคหลักและประโยคใดคือประโยครอง นอกจากนี้ยังต้องทำความเข้าใจด้วยว่าประโยครองนั้นทำหน้าที่ขยายส่วนใดของประโยคหลักอีกด้วย ซึ่งแตกต่างจากการทำความเข้าใจประโยคความเดียวเพราะมีเนื้อความเดียวในประโยคหนึ่ง ๆ นอกจากนี้ โสภิต สิงห์มณี (2551) ได้อธิบายว่าการใช้ประโยคความซ้อนก็เพื่อสร้างความเข้าใจและความเชื่อมโยงระหว่างประโยคหลักและประโยครองที่มีเนื้อหาเกี่ยวข้องกัน

เนื่องด้วยในบทบรรณาธิการนั้นมีเนื้อที่ในการแสดงความคิดเห็นอันจำกัด จึงทำให้เกิดการใช้รูปแบบประโยคความซ้อนดังที่แสดงมาแล้วข้างต้นในปริมาณที่มาก ทั้งนี้รูปแบบประโยคดังกล่าวยังเป็นไปเพื่อเชื่อมข้อมูลที่เชื่อมโยงกันหรือเกี่ยวข้องกัน รวมถึงการรวบรวมข้อมูลจำนวนมากเพื่ออธิบายถึงแนวคิดทัศนคติ หรือจุดยืนของสำนักพิมพ์นั้น ๆ สอดคล้องกับ ลักษณะ พรมศร (2547) ที่อธิบายว่า บทบรรณาธิการนั้นเป็นไปเพื่อแสดงถึงทัศนะของสำนักพิมพ์หรือหนังสือพิมพ์ฉบับนั้น ๆ ด้วยการอธิบาย แสดงความคิดเห็น สนับสนุน คัดค้าน วิเคราะห์เหตุการณ์ต่าง ๆ ในสังคม ด้วยเหตุและผลในเนื้อที่อันจำกัด ดังนั้นการจะเขียนบทบรรณาธิการเพื่อให้ครอบคลุมถึงแนวความคิดและข้อมูลจำนวนมาก จำเป็นอย่างยิ่ง

ที่ต้องอาศัยการเชื่อมโยงข้อมูลเข้าด้วยกันเพื่อให้เกิดความกระชับและใช้พื้นที่อันจำกัดในการแสดงความคิดเห็นด้วยเหตุผลอย่างครอบคลุมและชัดเจนที่สุด ซึ่งหนึ่งในวิธีที่จะเชื่อมความเข้าด้วยกันก็คือการใช้ประโยคความซ้อน เช่น คุณานุประโยค ด้วยเหตุนี้จึงอาจกล่าวได้ว่าบทบรรณาธิการมักจะปรากฏการใช้ประโยคความซ้อนอยู่เสมอด้วยเหตุผลข้างต้น

3.2.2 นามวลีแปลงกับความเป็นวัตุวิสัยในบทบรรณาธิการ

จากการวิเคราะห์ลักษณะทางภาษาพบว่าตัวบ่งชี้นามวลีแปลง “การ-” ปรากฏอย่างโดดเด่นและชัดเจนในบทบรรณาธิการและใช้แปลงกริยาวลีให้เป็นคำนาม ยิ่งไปกว่านั้นการใช้ตัวบ่งชี้ “การ-” ดังกล่าวยังรวมถึงการใช้ตัวบ่งชี้ “การ-” ในการแปลงกริยาวลีให้เป็นทั้งประธานหรือกรรมของประโยคหนึ่ง ๆ ด้วยอมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2547) ยังเสริมด้วยว่า การใช้นามวลีแปลงด้วยการแปลงกริยาวลีให้ทำหน้าที่เหมือนคำนามที่เป็นได้ทั้งประธานและกรรมในประโยคหนึ่ง ๆ ก็เพื่อเน้นย้ำถึงการกระทำมากกว่าการเน้นย้ำถึงจินตนาการหรือความคิดเห็นของผู้เขียน

ด้วยเหตุนี้ในแง่ของความเป็นวัตุวิสัยนั้น อาจพิจารณาได้ว่าการแปลงกริยาวลีให้เป็นคำนามด้วยการใช้ตัวบ่งชี้ “การ-” เป็นการแสดงให้เห็นถึงความน่าเชื่อถือในข้อเขียนโดยเป็นการสนับสนุนความคิดเห็นของกองบรรณาธิการด้วยการกระทำหรือข้อเท็จจริงมากกว่าข้อคิดเห็นของกองบรรณาธิการเท่านั้น และยังเป็นการเน้นย้ำถึงการกระทำที่เกิดขึ้นแล้วในการเขียนบทบรรณาธิการในหนังสือพิมพ์ภาษาไทย เนื่องจากหนังสือพิมพ์เป็นสื่อที่ทุกคนในทุกระดับชั้นสามารถเข้าถึงได้ และยังเป็นช่องทางในการแสดงความคิดเห็นด้วยเหตุผลของกองบรรณาธิการของแต่ละสำนักพิมพ์เพื่อโน้มน้าวให้ผู้อ่านนั้นเห็นด้วยกับกองบรรณาธิการ รวมถึงยังเป็นการแสดงถึงจุดยืนทางด้านต่าง ๆ ของสำนักพิมพ์นั้น ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้านการเมือง ด้วยเหตุที่บทบรรณาธิการจำเป็นต้องมีความน่าเชื่อถือถึงข้อเขียนและความคิดเห็น การใช้ตัวบ่งชี้ “การ-” ที่แสดงถึงความเป็นวัตุวิสัยจึงปรากฏอย่างโดดเด่นและชัดเจนในบทบรรณาธิการของหนังสือพิมพ์ทุก ๆ สำนักพิมพ์

4. สรุปและอภิปรายผล

4.1 สรุป

การศึกษาลักษณะภาษาของบทบรรณาธิการการเมืองไทยเป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ เพื่อศึกษาเปรียบเทียบความถี่ในการใช้รูปแบบประโยคความซ้อน (คุณานุประโยค: relative Clause) และการใช้

นามวลีแปลง (Nominalization) เพื่อแสดงความเป็นวัตถุวิสัย (Objectivism) ตัวอย่างที่ใช้ในการทำการศึกษาคือ บทบรรณาธิการในหนังสือพิมพ์ภาษาไทยรายวันจำนวน 10 ฉบับ ประมาณ 20,000 คำโดยการสุ่มแบบไม่ระบุเวลา และทำเนียบภาษาทั่วไปประมาณ 20,000 คำ โดยสุ่มจากภาษาในข่าวกีฬา ภาษาในบทบรรณาธิการ ภาษาในบทละคร และภาษาในหนังสือนวนิยาย วิเคราะห์ข้อมูลโดยการใช้สถิติความถี่ร้อยละ ผลการวิจัยพบว่า

4.1.1 ข้อมูลในการวิเคราะห์แบ่งเป็น 2 ส่วนคือ 1 บทบรรณาธิการการเมืองจำนวน 20,000 คำ โดยคัดเลือกจากหนังสือพิมพ์ภาษาไทยรายวันจำนวน 10 ฉบับ ๆ ละ 2,000 คำ และ 2 ทำเนียบภาษาทั่วไปจำนวน 20,000 คำ คัดเลือกจากบทบรรณาธิการการเมือง 5,000 คำ ภาษาในข่าวกีฬา 5,000 คำ ภาษาในบทละคร 5,000 คำ และภาษาในหนังสือนวนิยาย 5,000 คำ

4.1.2 การเปรียบเทียบการใช้คุณาณุประโยคพบว่า การปรากฏของตัวบ่งชี้คุณาณุประโยคในบทบรรณาธิการมีมากกว่าทำเนียบภาษาทั่วไปที่ระดับ $(31.90 > 12.40)$ ซึ่งสอดคล้องกับลักษณะของบทบรรณาธิการที่ต้องแสดงข้อมูลที่มากในพื้นที่ที่จำกัด เช่นเดียวกับการปรากฏของตัวบ่งชี้นามวลีแปลงในบทบรรณาธิการที่มีมากกว่าในทำเนียบภาษาทั่วไปที่ระดับ $(59.5 > 26.7)$ ทั้งคุณาณุประโยคที่ใช้ในการเชื่อมข้อมูลหลาย ๆ ข้อมูลเข้าด้วยกัน อันประกอบไปด้วย “ที่” “ซึ่ง” และ “อัน” และนามวลีแปลงที่ใช้เพื่อเน้นย้ำถึงสิ่งที่เกิดขึ้นจริงเพื่อโน้มน้าวผู้อ่านให้เชื่อถือ คือ บัจฉัย “การ-” เป็นลักษณะทางภาษาที่พบได้อย่างเด่นชัดในบทบรรณาธิการการเมืองไทยของหนังสือพิมพ์รายวัน

4.2 การอภิปรายผล

4.2.1 การพบการใช้คุณาณุประโยคซึ่งเป็นรูปแบบหนึ่งของประโยคความซ้อนที่ในบทบรรณาธิการหนังสือพิมพ์มากกว่าในทำเนียบภาษาทั่วไปเนื่องจากลักษณะของบทบรรณาธิการนั้นจำเป็นต้องแสดงให้เห็นถึงจุดยืนและแนวคิดของแต่ละสำนักพิมพ์ ซึ่งจะประกอบไปด้วยข้อมูลหลากหลาย ส่วน การจะแสดงข้อมูลเหล่านี้ภายในพื้นที่ที่จำกัดนั้นจำเป็นต้องอาศัยการร้อยเรียงประโยคด้วยรูปแบบประโยคความซ้อน ด้วยเหตุนี้จากตารางที่ 1 ทำให้พบการใช้คุณาณุประโยคถึงร้อยละ 31.9 ในขณะที่พบการใช้คุณาณุประโยคในทำเนียบภาษาทั่วไปเพียงร้อยละ 12.4 เนื่องจากการใช้ภาษาในทำเนียบภาษาทั่วไปประกอบไปด้วยภาษาในบทละครซึ่งเป็นการใช้ภาษาพูดเพื่อความสมจริงในการแสดง การใช้ภาษาในข่าวกีฬาก็เป็นไปเพื่อรายงานข้อเท็จจริง การใช้ภาษาในหนังสือนวนิยายมุ่งให้เห็นถึงจินตนาการของผู้เขียน และพบการใช้คุณาณุประโยคบ้างในบทบรรณาธิการ จะเห็นได้ว่าการใช้ภาษาในทำเนียบภาษา

ทั่วไปไม่ได้เป็นไปได้เพื่อร้อยเรียงเนื้อหาจำนวนมากเข้าด้วยกันทำให้การปรากฏการใช้คุณาประโยชน์น้อยมากเมื่อเปรียบเทียบกับภาษาในบทบรรณาธิการ

4.2.2 การใช้นามวลีแปลงพบในบทบรรณาธิการมากกว่าในทำเนียบภาษาทั่วไป ที่ร้อยละ 59.5/26.7 เป็นไปได้ว่าการใช้ภาษาในบทบรรณาธิการนั้นต้องโน้มน้าวให้ผู้อ่านคล้อยตามหรือเชื่อถือในข้อเขียนของผู้เขียนบทบรรณาธิการ ทำให้การเลือกใช้คำหรือภาษาต้องเป็นไปเพื่อแสดงให้เห็นถึงความน่าเชื่อถือไม่ใช่เน้นย้ำถึงจินตนาการของผู้เขียนเพียงอย่างเดียวจะนั้นจะเห็นได้ว่าการใช้ภาษาในบทบรรณาธิการนั้นประกอบไปด้วยส่วนที่เป็นความคิดเห็นหรือจุดยืนของผู้เขียนซึ่งเป็นส่วนน้อยและส่วนที่เป็นข้อเท็จจริงเพื่อชี้ให้เห็นว่าความคิดเห็นของผู้เขียนนั้นอยู่บนข้อเท็จจริงมิใช่การเขียนโดยไร้หลักฐาน ข้อเท็จจริงดังจะเห็นได้จากการใช้ปัจจัยที่บ่งบอกถึงการกระทำ “การ-” อย่างแพร่หลายและเด่นชัดแตกต่างจากภาษาในทำเนียบภาษาทั่วไปกล่าวคือ ในข่าวกีฬาเป็นการใช้ภาษาเพื่อรายงานข้อเท็จจริง การใช้ภาษาในบทละครก็เพื่อมุ่งเน้นให้เห็นถึงความสมจริงของตัวละคร การใช้ภาษาในนวนิยายก็เพื่อแสดงให้เห็นถึงจินตนาการซึ่งอาจจะอยู่บนข้อเท็จจริงหรือไม่ก็ตาม ดังนั้นจะเห็นได้ว่าภาษาในบทบรรณาธิการโดยมากจะประกอบไปด้วยข้อความที่เป็นข้อเท็จจริงอันจะนำไปสู่การทำให้ผู้อ่านเชื่อถือในข้อเขียนของกองบรรณาธิการ

รายการอ้างอิง

กฤษฎา เพ็ชรประยูร.2546. การนำเสนอเนื้อหาทางการเมืองในบทบรรณาธิการหนังสือพิมพ์

รายวัน. วิทยาลัยศิลปศาสตร์มหาบัณฑิต (รัฐศาสตร์) บัณฑิตวิทยาลัย:

มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

นารีรัตน์ มากเกต. 2548. ชนิดและหน้าที่ของประโยค. (ออนไลน์). แหล่งที่มา:

http://www.bs.ac.th/2548/e_bs/G1/narerad/pageC.htm

ปราณี กุลละวณิชย์. 2553. “อนุประโยคขยายนาม: คุณาประโยชน์และอนุประโยคเติมเต็มนาม”. ใน

อมรา ประสิทธิ์พันธุ์ (บรรณาธิการ). หน่วยสร้างที่มีข้อขัดแย้งในไวยากรณ์ไทย. พิมพ์ครั้งที่ 2.

กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ลักขณา พรหมศร. 2547.การใช้ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร: การเขียนบทบรรณาธิการ รายงานการ
ผลิตเอกสารชุด การเรียนในรูปแบบสื่ออิเล็กทรอนิกส์โครงการผลิตเอกสารชุดการเรียน.
สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา.

สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตสุพรรณบุรี. 2556.ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร: การใช้ภาษาในบท
บรรณาธิการ. (ออนไลน์). แหล่งที่มา:<http://www.ipesp.ac.th/learning/thai/chapter8-5.html>

สาวิตรี อนวัชกุล. 2550.การวิเคราะห์แนวโน้มของบทบรรณาธิการหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษใน
ประเทศไทย: กรณีศึกษาหนังสือพิมพ์เดอะเนชั่น.ปริญญาครุศาสตรบัณฑิต (ค.บ.
ภาษาอังกฤษ) มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย.

ศศันท์ ยิ่งสุข. 2550.การวิเคราะห์การใช้ภาษาในบทบรรณาธิการของนิตยสารมติชนสุดสัปดาห์.
ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (ภาษาไทย). มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. 2547.กำเนิดและพัฒนาการของการแปลงเป็นนามวลีในภาษาไทย :
หลักฐานแสดงการปรับเปลี่ยนเป็นสมัยใหม่ของภาษาไทย. กรุงเทพฯ: คณะอักษรศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ กิติมา อินทร์ทรัพย์ และรัฐวุฒิ ไชยเจริญ. 2554.รายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์
โครงการไวยากรณ์ไทยฉบับครอบคลุมภาษาย่อย เล่มที่ 1 เรื่อง ไวยากรณ์ภาษาไทย
มาตรฐาน. สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษาและสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย

โสภิต สิงห์มณี. 2551. ชนิดและหน้าที่ของประโยคในภาษาไทย. (ออนไลน์). แหล่งที่มา:
http://mcpswis.mcp.ac.th/html_edu/cgi-bin/mcp/main_php/print_informed.php?id_count_inform=14225

“ชีวิตคืออะไร”: มโนทัศน์ชีวิตในเว็บบล็อก ของไทยและจีน¹

“What’s life?”: The Concept of Life
in Thai and Chinese Web Blogs.

Zou Siyuan²

รัชนีญญา กลิ่นน้ำหอม³

มนตรี เจียมจรวงศ์⁴

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้เป็นการศึกษาเปรียบเทียบอุปลักษณะชีวิตของคนไทยและคนจีนที่สะท้อน มโนทัศน์ชีวิตของคนไทยและคนจีนในปัจจุบัน โดยรวบรวมข้อมูลจากเว็บบล็อกยอดนิยมของเมืองไทยและเมืองจีน

ผลการศึกษาพบว่า มโนอุปลักษณะชีวิตที่สะท้อนจากถ้อยคำอุปลักษณะชีวิตของคนไทยซึ่งปรากฏความถี่สูงสุดสามลำดับแรกได้แก่ [ชีวิตคือสิ่งที่ไม่คงทน/ไม่แน่นอน] [ชีวิตคือการเดินทาง] และ [ชีวิตคือสิ่ง/สถานการณ์ตามธรรมชาติ] มโนอุปลักษณะชีวิต

1 งานวิจัยนี้เป็นส่วนหนึ่งของปริญญาานิพนธ์เรื่องอุปลักษณะชีวิตของคนไทยในเว็บบล็อก

2 นิสิตปริญญาโท หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

3 อาจารย์ประจำภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

4 อาจารย์ประจำภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ดังกล่าวสะท้อนมโนทัศน์ชีวิตของคนไทยว่า (1) ชีวิตไม่คงทนและไม่แน่นอน สามารถเปลี่ยนแปลงได้ตลอดเวลา (2) ชีวิตมีทั้งความสุขและความทุกข์ ซึ่งเราไม่สามารถคาดได้ว่าความสุขและความทุกข์จะเกิดขึ้นกับชีวิตเมื่อใด และ (3) ชีวิตเป็นสิ่งที่ดำเนินเรื่อยไป ไม่สามารถย้อนกลับได้ ส่วนมโนอุปลักษณชีวิตที่ปรากฏความถี่สูงสุด สามลำดับแรกของคนจีน ได้แก่ [ชีวิตคือสงคราม] [ชีวิตคือการปีนเขา] และ [ชีวิตคือละคร] มโนอุปลักษณดังกล่าวสะท้อนมโนทัศน์ชีวิตของคนจีนว่า (1) ชีวิตต้องพบกับอุปสรรคต่างๆ ที่ต้องฟันฝ่า ต้องมีความพยายามและความอดทนเพื่อให้บรรลุเป้าหมายของตน (2) เราเป็นเจ้าของชีวิตตนเองสามารถวางแผน กำหนดหรือควบคุมชีวิตของตนเองได้ มโนทัศน์หรือมุมมองความคิดเกี่ยวกับชีวิตของคนไทยและคนจีนมีความแตกต่างกันซึ่งอาจเป็นผลมาจากการหล่อหลอมทางสังคมและวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน

คำสำคัญ อุปลักษณชีวิต มโนทัศน์ วัฒนธรรม

Abstract

This study analyzes Thai and Chinese concepts of life by comparing the life metaphors they express in popular Thai and Chinese web blogs.

The data, collected from an analysis of web blogs in Thailand and China, shows that three conceptual metaphors of life are reflected in metaphorical expressions of Thais, namely: 1) Life is an impermanent/uncertain thing] 2) Life is a journey, and 3) [Life is a natural object/phenomenon]. These conceptual metaphors reflect Thai's concepts of life including: (1) Life is impermanent and changes all the time (2) There is both happiness and sadness in life ,and we can't predict when we will have happiness or sadness, and (3) Life always moves and won't turn back. The three Chinese conceptual metaphors of life are that 1) Life is a war 2) Life is like climbing mountains, and 3) Life is a drama. These conceptual metaphors reflect Chinese concepts of life including: (1) There are some obstacles in life and we must put forth great

effort in order to achieve our objectives (2) We are the owners of life; we can plan, arrange and control our life. The differences in the concepts of life between Thais and Chinese possibly come from the influence of their different societies and cultures.

Key words: life metaphor/concept/culture

1. บทนำ

คำว่า “ชีวิต” ในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน (2542:366) มีสองความหมาย ความหมายหนึ่งคือ ความเป็นอยู่ อีกความหมายหนึ่งคือ ตรงข้ามกับความตาย ซึ่งตรงกับภาษาอังกฤษว่า “life” หรือภาษาจีนว่า “生活(shēnghuó)” หรือ “生命(shēngmìng)” อย่างไรก็ตาม ไม่ว่าจะ “ชีวิต” “life” “生活(shēnghuó)” หรือ “生命(shēngmìng)” ล้วนเป็นคำนามธรรม ซึ่งเป็นสิ่งที่คนเราไม่สามารถจับต้องได้ ดังนั้นไม่ว่าคนประเทศไหนก็ตาม เมื่อพูดถึงชีวิตมักใช้ความเปรียบ เช่น “ชีวิตเปรียบเหมือนน้ำค้างยามรุ่งอรุณ เมื่อพระอาทิตย์ส่องแสงมาก็แห้งหายไปอย่างรวดเร็ว” การใช้ความเปรียบของถ้อยคำนี้ไม่ได้สร้างภาพพจน์ให้กับ “ชีวิต” เพียงอย่างเดียวหากยังสะท้อนให้เห็นระบบความคิดของผู้พูดอีกด้วย ผู้พูดเปรียบชีวิตเป็น “น้ำค้าง” ซึ่งเป็นสิ่งที่ไม่คงทนและ แห้งหายไปอย่างรวดเร็ว การใช้ความเปรียบที่สะท้อนให้เห็นความคิดนั้น ในมุมมองทางภาษาศาสตร์เรียกว่า อุปลักษณ์ (Metaphor) เลคอฟฟ์และจอห์นสัน (Lakoff and Johnson, 1980, 2003 : 3) นักภาษาศาสตร์ปริชานกล่าวว่า อุปลักษณ์เป็นสิ่งที่มียู่ทั่วไปในชีวิตประจำวัน ไม่ใช่เป็นเพียงแค่ภาษาแต่อยู่ในความคิดและการกระทำของเราด้วย กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ ถ้อยคำ อุปลักษณ์ที่ใช้สื่อสารในชีวิตประจำวันผูกพันกับมโนทัศน์อย่างเป็นระบบ เราสามารถศึกษา มโนทัศน์ (Concept) ของมนุษย์โดยผ่านถ้อยคำอุปลักษณ์ (Metaphorical linguistic expressions) เพื่อทำความเข้าใจระบบวิถีคิดและการกระทำต่างๆ ของผู้ใช้ภาษาได้ กล่าวได้ว่านอกจากการศึกษาถ้อยคำอุปลักษณ์ของผู้ใช้ภาษาจะทำให้เราเห็นมโนทัศน์หรือระบบความคิดของผู้ใช้ภาษาได้แล้วแบบเปรียบเทียบที่นำมาใช้เปรียบยังสะท้อนให้เห็นวัฒนธรรมได้อีกด้วย ดังที่ โคเวคเซส

(Kövecses , 2005) ได้กล่าวว่า อุปลักษณ์กับวัฒนธรรมนั้นมีความสัมพันธ์กัน ภาษาสองภาษาที่แตกต่างกันอาจมีโนอุปลักษณ์ที่เหมือนกัน แต่ถ้อยคำอุปลักษณ์ที่สะท้อนมโนอุปลักษณ์เหล่านั้นอาจได้รับอิทธิพลหรือถูกกำหนดจากวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน ตัวอย่างหนึ่งที่สนับสนุนความคิดดังกล่าวคืองานวิจัยของนิง ยู (Ning Yu, 1998) ซึ่งศึกษาอุปลักษณ์เกี่ยวกับ “ความโกรธ” ของผู้พูดภาษาจีนและภาษาอังกฤษ พบว่าผู้พูดทั้งสองภาษามีมโนทัศน์เกี่ยวกับความโกรธว่า [ความโกรธเป็นความร้อน] เหมือนกันแต่ภาษาจีนใช้ถ้อยคำอุปลักษณ์เกี่ยวกับ “แก๊ส” ในขณะที่ภาษาอังกฤษใช้ถ้อยคำอุปลักษณ์เกี่ยวกับ “ของเหลว” ก็เนื่องจากภาษาจีนและภาษาอังกฤษได้รับอิทธิพลจากวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน โดยผู้พูดภาษาจีนมีแนวคิดวัฒนธรรมเรื่อง “หยิน” และ “หยาง” ในขณะที่ผู้พูดภาษาอังกฤษไม่มีความเชื่อดังกล่าว

ผู้วิจัยสนใจนำแนวคิดดังกล่าวมาศึกษาอุปลักษณ์ที่ผู้พูดภาษาไทยและภาษาจีนใช้เนื่องจากประเทศไทยกับประเทศจีนมีวัฒนธรรมและวิถีชีวิตที่ใกล้เคียงกัน แต่ปัจจุบันนี้สังคมและเทคโนโลยีได้พัฒนาไปอย่างมาก การติดต่อสื่อสารและการแลกเปลี่ยนในด้านต่างๆ ระหว่างประชาชนไทยและประชาชนจีนจึงนับวันมากยิ่งขึ้น จึงน่าสนใจว่าคนไทยและคนจีนใช้ถ้อยคำ อุปลักษณ์ที่เปรียบเทียบชีวิตกับสิ่งใด เหมือนหรือต่างกัน และถ้อยคำอุปลักษณ์เหล่านั้นสะท้อนมโนทัศน์เกี่ยวกับชีวิตเช่นไร ทั้งนี้ผลที่ได้จากการศึกษาถ้อยคำอุปลักษณ์ชีวิตและมโนทัศน์ชีวิตที่สะท้อนจากถ้อยคำเหล่านั้น ทำให้ทราบความเหมือนและความแตกต่างของถ้อยคำอุปลักษณ์ที่เชื่อมโยงกับวัฒนธรรมของทั้งสองประเทศ และยังทำให้ทราบระบบมโนทัศน์ที่คนสองวัฒนธรรมมีต่อชีวิตด้วย ซึ่งจะเป็นสิ่งหนึ่งที่จะเสริมสร้างความเข้าใจอันดีระหว่างคนไทยและคนจีนต่อไป

2.วัตถุประสงค์ของการวิจัย

ศึกษาและเปรียบเทียบมโนทัศน์ชีวิตของคนไทยและคนจีน

3.ขอบเขตของการวิจัย

ในงานวิจัยนี้ผู้วิจัยรวบรวมข้อมูลจากชีนาบล็อก (Sina Blog) เนื่องจากตามสถิติที่ชีนาบล็อก (Sina Blog) ได้ประกาศอย่างเป็นทางการในวันที่ 20 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2556 ว่า ตั้งแต่วันที่ 14 สิงหาคมพ.ศ. 2552 ถึงปลายเดือนธันวาคม พ.ศ. 2555 จำนวนผู้ใช้ชีนาบล็อก (Sina Blog) มีมากกว่า 500,000,000 คน ซึ่งเป็นเว็บบล็อกที่มีผู้ใช้งานเป็นอันดับหนึ่งในประเทศจีน ส่วนในภาษาไทยผู้เขียนจะรวบรวมจากบล็อกเอ็กซ์ทีน (Blog Exteen) บล็อกแก๊ง (Blog Gang) และบล็อกโกทูโนว์ (Blog Go to know) ซึ่งเป็นเว็บบล็อกยอดนิยมสามอันดับแรกของคนไทยโดยจากการจัดอันดับของ truehits.net⁵ ในวันที่ 4 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2554 ในงานวิจัยนี้ผู้วิจัยจะรวบรวมข้อมูลจากเว็บบล็อกดังกล่าวตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม พ.ศ. 2554 ถึง วันที่ 31 ธันวาคม พ.ศ.2555 รวมระยะเวลา 2 ปี

4.ผลการวิจัย

ผู้วิจัยจะนำเสนอผลของการวิจัยจากการวิเคราะห์ถ้อยคำอุปลักษณะชีวิตที่สะท้อน มโนอุปลักษณะชีวิต มโนทัศน์และเปรียบเทียบมโนอุปลักษณะชีวิตของคนไทยและคนจีน ตามลำดับดังนี้

4.1 มโนอุปลักษณะชีวิตของคนไทย

จากการวิเคราะห์ถ้อยคำอุปลักษณะที่คนไทยใช้ สะท้อนมโนอุปลักษณะชีวิตที่มีความถี่ปรากฏสูงสุดสามลำดับแรก ได้แก่ [ชีวิตคือสิ่งที่ไม่คงทน/ไม่แน่นอน] [ชีวิตคือการเดินทาง] และ [ชีวิตคือสิ่ง/สถานการณ์ตามธรรมชาติ] ดังนี้

4.1.1 [ชีวิตคือสิ่งที่ไม่คงทน/ไม่แน่นอน]

⁵ truehits.net ทฤษฎี คือ ระบบให้บริการตรวจสอบสถิติการเยี่ยมชมเว็บไซต์ ซึ่งเป็นผลงานวิจัยและพัฒนา โดยสำนักบริการเทคโนโลยีสารสนเทศภาครัฐ (สบทว.) ภายใต้ศูนย์เทคโนโลยีอิเล็กทรอนิกส์และคอมพิวเตอร์แห่งชาติ จุดมุ่งหมายของการจัดทำระบบให้บริการดังกล่าว คือ เพื่อให้หน่วยงานภาครัฐ และเอกชน มีระบบการตรวจสอบสถิติ การเยี่ยมชมเว็บไซต์ ภายในประเทศ

มโนอุปลักษณ์ [ชีวิตคือสิ่งที่ไม่คงทน/ไม่แน่นอน] เป็นการนำถ้อยคำที่อยู่ในวงความหมายของ “สิ่งที่ไม่คงทนหรือสิ่งไม่แน่นอน” มากล่าวถึง “ชีวิต” โดยใช้ “สิ่งที่ไม่คงทนหรือสิ่งไม่แน่นอน” เป็นแบบเปรียบเทียบ (source domain) และมี “ชีวิต” เป็นสิ่งที่ถูกเปรียบเทียบ (target domain) การเปรียบเทียบนี้ทำให้เข้าใจมโนทัศน์เกี่ยวกับ “ชีวิต” ของคนไทยผ่าน “สิ่งที่ไม่คงทนหรือสิ่งไม่แน่นอน” ซึ่งสะท้อนจากคำว่า “น้ำค้าง” “พลันแห่งหายไป” “เปลวเทียน” “ลูกโชติช่วง” “เปล่งประกาย” “ดับ” “แสงสว่าง” “คลื่นทะเล” “มีขึ้นมีลง” “มีสูงมีต่ำ” “น้ำ” “น้ำทะเล” และ “มหาสมุทร” เป็นต้น สะท้อนให้เห็นมโนทัศน์ของคนไทยมีต่อชีวิตว่า ชีวิตไม่คงทน ทุกชีวิตต้องพบกับการจบสิ้นและชีวิตก็ไม่แน่นอนมีทั้งความทุกข์และความสุขซึ่งเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ ผู้วิจัยได้พบแบบเปรียบเทียบที่ใช้เปรียบกับชีวิต 3 แบบเปรียบเทียบ ได้แก่ น้ำค้าง เปลวเทียน คลื่นทะเลซึ่งแสดงลักษณะคู่สัมพันธ์ (mapping) ได้ดังนี้

แบบเปรียบเทียบ (source domain)	สิ่งที่ถูกเปรียบเทียบ (target domain)
[สิ่งที่ไม่คงทน/ไม่แน่นอน]	→ [ชีวิต]
(1) น้ำค้าง	→ ชีวิต
แห่งหายไป	→ ความตาย
อยู่ได้เพียงชั่วเวลาพริบตา	→ ชีวิตแสนสั้น
(2) เปลวเทียน	→ ชีวิต
เปลวเทียนก็	→ การมีชีวิต
ยังคงเปล่งประกาย	
เปลวเทียนดับ	→ ความตาย
แสงสว่าง	→ สิ่งดีๆ ในชีวิต
กระแสดลม	→ อุปสรรคหรือปัญหาต่างๆที่เกิดขึ้นในชีวิต
(3) คลื่นทะเล	→ ชีวิต
คลื่นทะเลมีขึ้นมีลง	→ ความเปลี่ยนแปลงมีสูงมีต่ำ แรงบ้างเบาบ้างและความไม่แน่นอนของชีวิต
คลื่นที่โถมเข้าใส่	→ ชีวิตที่ต้องพบกับสิ่งเลวร้าย

ถ้อยคำอุปสรรคที่สะท้อนมโนอุปสรรค [ชีวิตคือสิ่งที่ไม่คงทน/ไม่แน่นอน]
ปรากฏอยู่ในเว็บบล็อกของไทยดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ 1

“ชีวิตของมนุษย์เปรียบเหมือนหยาดน้ำค้าง กล่าวคือหยาดน้ำค้างบนยอดหญ้า เมื่ออาทิตย์ขึ้นมา ก็ปล้นแห้งหายไป ชีวิตมนุษย์ก็เช่นนั้นเหมือนกันคือ นิดหน่อย รวดเร็ว มีทุกข์มาก มีความคับแค้นมาก จะพึงเข้าใจได้ด้วยปัญญา ควรกระทำกุศล ควรประพฤติพรหมจรรย์ เพราะสัตว์ที่เกิดแล้วจะไม่ตายไม่มี”

(Blog Gang ,15/8/2555)

ตัวอย่างถ้อยคำอุปสรรคนี้เป็นการเปรียบชีวิตกับน้ำค้าง โดยนำลักษณะเด่นของน้ำค้าง ซึ่งมีช่วงเวลาของการดำรงอยู่สั้นๆ ไม่นานและไม่คงทนมาเปรียบ ซึ่งสามารถพิจารณาจากคำว่า “หยาดน้ำค้างบนยอดหญ้า” “ปล้นแห้งหายไป” “นิดหน่อย” “รวดเร็ว” เป็นต้น การเปรียบนี้ทำให้เข้าใจชีวิตว่าเป็นสิ่งที่ดำรงอยู่ได้ไม่นาน

ตัวอย่างที่ 2

“ชีวิตคนเหมือนดังเปลวเทียนหากสั้นไหว มีอะไรมากระทบก็พร้อมจะดับได้ทุกเมื่อ ดับตามอายุขัย ดังนั้นจงทำแสงสว่างนั้นให้มีค่า”

(Blog Exteen, 23/5/2555)

เมื่อได้วิเคราะห์ ตัวอย่างที่ 2 แล้ว พบว่าเป็นการเปรียบชีวิตเป็น เปลวเทียน โดยพิจารณาจากคำว่า “เปลวเทียน” “สั้นไหว” “ดับ” “แสงสว่าง” ตัวอย่างนี้ได้นำลักษณะเด่นของเปลวเทียนคือ สั้นไหวง่าย ดับง่าย มีลักษณะที่ไม่คงทน มาเปรียบกับชีวิต สะท้อนให้เห็นมโนทัศน์ของคนไทยว่า ชีวิตเป็นสิ่งที่ไม่คงทน

ตัวอย่างที่ 3

“ชีวิตคนเราเปรียบเหมือนคลื่นทะเล มีขึ้น มีลง มีสูงมีต่ำ แรงบ้าง เบาบ้าง คงไม่มิดคลื่นไหนในโลกนี้ที่จะขึ้นสูงอยู่ตลอดเวลา และก็ไม่มีคลื่นไหนจะนิ่งเงียบอยู่กับที่ตลอดเวลา ชีวิตคนเราบางครั้งอยู่ในจุดสูงสุด มีแต่ความสุขเจอแต่สิ่งดีๆ ทว่าบางครั้ง

เราก็อยู่ในจุดต่ำสุด เจอแต่ความทุกข์ความผิดหวังปัญหาารุมเร้าจนทำให้ท้อ แต่เราจงจำไว้เสมอว่า สุขกับทุกข์เป็นของคู่กัน มีสุขก็ต้องมีทุกข์ ไม่มีใครสุขไปตลอดและมีใครทุกข์ไปตลอด คลื่นชีวิตย่อมขึ้นลงเสมอ”

(Blog Gotoknow , 30/7/2555)

ตัวอย่างดังกล่าวเป็นการเปรียบเทียบชีวิตเป็นคลื่นทะเล และได้นำลักษณะของคลื่นที่ไม่เรียบ ไม่สม่ำเสมอและมีขึ้นมีลง ซึ่งเป็นลักษณะที่ไม่คงที่ไม่แน่นอนมา เปรียบกับชีวิต โดยสามารถพิจารณาจากคำว่า “คลื่น” “มีขึ้น มีลง” “มีสูงมีต่ำ” “แรงบ้าง” “เบาบ้าง” “นิ่งเงียบอยู่กับที่” เป็นต้น การเปรียบเทียบนี้ทำให้เข้าใจชีวิตได้ว่าเป็นสิ่งที่ไม่คงที่และมีความไม่แน่นอนเหมือนคลื่นของทะเล

4.1.2 [ชีวิตคือการเดินทาง]

มโนอุปลักษณ์ [ชีวิตคือการเดินทาง] สะท้อนจากมโนอุปลักษณ์ที่มี “การเดินทาง” เป็นแบบเปรียบ (source domain) และ “ชีวิต” เป็นสิ่งที่ถูกเปรียบ (target domain) มโนอุปลักษณ์ทำให้เข้าใจมโนทัศน์เกี่ยวกับ “ชีวิต” ของคนไทยผ่าน “การเดินทาง” สะท้อน มโนทัศน์เกี่ยวกับชีวิตว่า ชีวิตต้องดำเนินไปเรื่อยๆ ไม่หยุดนิ่งและไม่สามารถหวนกลับได้ ซึ่งพิจารณาได้จากคำว่า “การเดินทาง” “เดิน” “ทางข้างหน้า” “หนทาง” “จุดหมาย” “ไปถึงจุดหมาย” “เส้นทาง” “เดินไป” “ทางเดิน” “ผ่านมันไป” “ต้นทาง” “ระหว่างทาง” “เลี้ยวกลับ” “ปลายทาง” “เส้นทางที่มีขรุขระ” “เดินหน้า” “ถอยหลัง” “หาทางออก” “หยุดนิ่ง” “เดินต่อ” “เดินหน้า” เป็นต้น จากตัวอย่างถ้อยคำอุปลักษณ์ที่พบสะท้อนมโนอุปลักษณ์ [ชีวิตคือ การเดินทาง] ซึ่งสามารถสรุปและแสดงลักษณะคู่สัมพันธ์ (mapping) ได้ดังนี้

แบบเปรียบ (source domain)		สิ่งที่ถูกเปรียบ (target domain)
[การเดินทาง]	→	[ชีวิต]
เส้นทาง/หนทาง	→	วิธี/รูปแบบการดำเนินชีวิต
ต้นทาง	→	การเริ่มทำสิ่งต่างๆในชีวิต
ระหว่างทาง	→	การดำเนินชีวิตในช่วงเวลาหนึ่ง

ทางข้างหน้า	→	วิธี/รูปแบบการดำเนินชีวิต
เส้นทางที่มีขรุขระ	→	การประสบอุปสรรคหรือปัญหาต่างๆในชีวิต
จุดหมายปลายทาง	→	ประสบความสำเร็จหรือสิ่งที่มุ่งหวัง
เส้นทางเดินใหม่	→	วิธี/รูปแบบการดำเนินชีวิตในอนาคต
เดินทางสู่แดนไกล	→	การดำเนินชีวิตในช่วงเวลาที่ยาวนาน
ถอยหลัง	→	การทบทวน/ย้อนเวลาการดำเนินชีวิตกลับ
การหยุด	→	ระงับการกระทำต่างๆ
เลี้ยวกลับ	→	ลังเลในสิ่งที่กำลังจะทำ
หาทางออก	→	หาวิธีแก้ไขปัญหา/ฟันฝ่าอุปสรรค

ถ้อยคำอุปสรรคที่สะท้อนมโนอุปสรรค [ชีวิตคือการเดินทาง] ที่ปรากฏอยู่ใน
เว็บไซต์ของไทย ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ 4

“ชีวิตเราเป็นการเดินทาง จุดมุ่งหมายของเราก็คือเส้นทางที่เราจะ
เดินไป ซึ่งมันสามารถเปลี่ยนแปลงไปได้ตลอด ตามความคิดของตัวเองวันนี้เราอยาก
เป็นแบบนี้ พรุ่งนี้เราอยากทำอย่างนั้น มันอยู่ที่จิตนาการ หรือ ความฝันของเราพอเรามี
จุดมุ่งหมายแล้ว ซึ่งแน่นอนทางเดินมันไม่เรียบง่ายเสมอไปสำหรับบางคนซึ่งนั้นก็เปรียบ
ได้กับอุปสรรคทั้งหลายทั้งปวง ว่าเราจะสามารถผ่านมันไปได้ไหม”

(Blog Gang ,30 /6/2554)

ตัวอย่างดังกล่าวเป็นการเปรียบเทียบชีวิตเป็นการเดินทาง โดยนำลักษณะเด่นของ
การเดินทางที่ต้องมีการเริ่มต้นมี เส้นทาง มีจุดมุ่งหมายและการดำเนินต่อเนื่องไปมา
เปรียบ ซึ่งพิจารณาจากคำว่า “จุดมุ่งหมาย” “เส้นทาง” “เดินไป” “ทางเดิน” “ผ่านมันไป”
เป็นต้น การเปรียบเทียบนี้ทำให้เห็นว่า ชีวิตต้องดำเนินต่อไปเรื่อยๆ แม้จะมีปัญหาหรือ
อุปสรรค ชีวิตก็ต้องดำเนินต่อไปเช่นเดียวกับการเดินทาง

4.1.3 [ชีวิตคือสิ่ง/สถานการณ์ตามธรรมชาติ]

มโนอุปสรรค [ชีวิตคือสิ่ง/สถานการณ์ตามธรรมชาติ] เป็นการนำถ้อยคำที่อยู่ใน
ในวงความหมายของ “สิ่ง/สถานการณ์ตามธรรมชาติ” มากกล่าวถึง “ชีวิต” ซึ่งมี “สิ่ง/

สถานการณ์ตามธรรมชาติ” ได้แก่ แม่น้ำ/สายน้ำและต้นไม้เป็นแบบเปรียบเทียบ (source domain) มาอธิบาย “ชีวิต” ซึ่งเป็นสิ่งที่ถูกเปรียบเทียบ (target domain) เพื่อให้ผู้อ่านได้เข้าใจในทัศนที่เกี่ยวกับ “ชีวิต” ของคนไทยโดยผ่าน “สิ่ง/สถานการณ์ตามธรรมชาติ” ซึ่งสะท้อนจากคำว่า “น้ำ” “ไหลย้อนกลับ” “วังวน” “แก่งหิน” “สายน้ำ” “แม่น้ำ” “กระแสน้ำ” “ต้นไม้ออกดอก” “แตกกิ่งใบ” “ออกดอก” “ออกผล” “เจริญเติบโต” “เมล็ด” เป็นต้น สะท้อนให้เห็นมโนทัศน์ของคนไทยมีต่อชีวิตว่า ชีวิตเป็นสิ่งที่ต้องดำเนินเรื่อยไป และไม่สามารถย้อนกลับได้ สิ่งที่จะพบเจอในการดำเนินชีวิตเรื่อยไปนั้น ไม่แน่นอน ไม่สามารถคาดเดาได้

มโนอุปลักษณ์นี้สามารถสรุปและแสดงลักษณะคู่สัมพันธ์ (mapping) ได้ดังนี้

แบบเปรียบเทียบ (source domain)	สิ่งที่ถูกเปรียบเทียบ (target domain)
[สิ่ง/สถานการณ์ตามธรรมชาติ]	→ [ชีวิต]
(1) แม่น้ำ/สายน้ำ	→ ชีวิต
แห่งหายไป	→ ความตาย
อยู่ได้เพียงชั่วเวลาพริบตา	→ ชีวิตแสนสั้น
วังวน แก่งหิน	→ อุปสรรคปัญหาต่างๆ
กระแสน้ำเชี่ยว	→ ช่วงเวลาที่ใช้ชีวิตอย่างเต็มที่
(2) ต้นไม้	→ ชีวิต
เมล็ด	→ ชีวิตที่อยู่ในครรภ์
เจริญเติบโต/แตกกิ่งใบ	→ การเติบโตของมนุษย์
ออกดอก/ออกผล	→ มีครอบครัว มีลูกมีหลาน
ลมพายุ แสงแดด	→ อุปสรรคปัญหาต่างๆหรือ และฝนสภาพอากาศต่างๆ ปัจจัยต่างๆที่มีอิทธิพลต่อชีวิต

ถ้อยคำอุปลักษณ์ที่สะท้อนมโนอุปลักษณ์ [ชีวิตคือสิ่ง/สถานการณ์ตามธรรมชาติ] ปรากฏอยู่ในเว็บล็อกของไทย ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ 5

“ชีวิตเปรียบเหมือนสายน้ำ ชีวิตมีอุปสรรค สายน้ำก็มีแก่งหินและวังวน สายน้ำไหลไม่เคยหวนกลับเช่นเดียวกับชีวิต มีแต่ดำเนินไปเรื่อยๆ”

(Blog Gang, 9/8/2555)

ตัวอย่างดังกล่าวเป็นการเปรียบเทียบชีวิตเป็นสายน้ำ โดยนำลักษณะเด่น ของสายน้ำ คือ “การไหลเรื่อยไปและไม่ย้อนกลับ” มาเปรียบกับชีวิต ซึ่งจะพิจารณาจากคำว่า “สายน้ำ” “ไหล” “หวนกลับ” และนำคำว่า “แก่งหิน” และ “วังวน” มาเปรียบเป็นอุปสรรคในการดำเนินชีวิตเช่นเดียวกับอุปสรรคของการไหลของน้ำ การเปรียบเทียบนี้ทำให้เห็นว่า ชีวิตต้องดำเนินเรื่อยไป ไม่หยุดนิ่งและไม่สามารถหวนกลับได้

ตัวอย่างที่ 6

“ชีวิตเปรียบเหมือนต้นไม้ ตั้งแต่เมล็ดจนเจริญเติบโต แตกกิ่งใบ ออกดอก ออกผล ทนต่อลมพายุ ทนทั้งแดดและฝน ต้องผ่านร้อนผ่านหนาว ก็เหมือนชีวิตของคนเรา ที่เริ่มต้นตั้งแต่อยู่ในครรภ์ จนเติบโตใหญ่มีครอบครัวมีลูกมีหลานและเผชิญกับมรสุมในชีวิต ความยากลำบาก ความสุข ทั้งหัวเราะและร้องไห้”

(Blog Gang, 10/3/2554)

ตัวอย่างนี้เป็นการเปรียบเทียบชีวิตเป็นต้นไม้ โดยพิจารณาจากคำว่า “ต้นไม้” “เมล็ด” “เจริญเติบโต” “แตกกิ่งใบ” “ออกดอก” “ออกผล” “ทนต่อลมพายุ” “ทนทั้งแดดและฝน” “ผ่านร้อนผ่านหนาว” เป็นต้น สะท้อนมโนทัศน์ชีวิตของคนไทยว่า ชีวิตก็เหมือนต้นไม้ที่ต้องดำเนินไปตามวันเวลาเหมือนกับต้นไม้ที่ต้องเจริญเติบโตและเปรียบฤดูกาลต่างๆ ที่ต้นไม้ต้องเผชิญเป็นสิ่งต่างๆ ที่จะหมุนเวียนผ่านเข้ามาในชีวิตของคนเรา

4.2 มโนอุปลักษณชีวิตของคนจีน

จากการวิเคราะห์ถ้อยคำอุปลักษณที่คนจีนใช้สะท้อนมโนอุปลักษณชีวิตที่มีความถี่ปรากฏสูงสุดสามลำดับแรก คือ [ชีวิตคือสงคราม] [ชีวิตคือการปีนเขา] และ [ชีวิตคือละคร] ดังนี้

4.2.1 [ชีวิตคือสงคราม]

มโนอุปลักษณ์ [ชีวิตคือสงคราม] สะท้อนจากถ้อยคำอุปลักษณ์ที่มี “สงคราม” เป็นแบบเปรียบเทียบ (source domain) และ “ชีวิต” เป็นสิ่งที่ถูกเปรียบเทียบ (target domain) มโนอุปลักษณ์นี้ทำให้เข้าใจในทัศนเกี่ยวกับ “ชีวิต” ของคนจีนผ่าน “สงคราม” สะท้อนมโนทัศน์ชีวิตของคนจีนว่าชีวิตต้องต่อสู้ คนเราต้องมีความกล้าหาญและต้องเอาชนะให้ได้ ซึ่งสามารถพิจารณาได้จากคำว่า “ต่อสู้” “นักรบ” “ชนะ” “พ่ายแพ้” “กำลังทหาร” “สนามรบ” “หลุมพราง” เป็นต้น มโนอุปลักษณ์ [ชีวิตคือสงคราม] แสดงลักษณะความสัมพันธ์ (mapping) ได้ดังนี้

แบบเปรียบเทียบ (source domain)	สิ่งที่ถูกเปรียบเทียบ (target domain)
[สงคราม]	→ [ชีวิต]
ต่อสู้	→ การกระทำต่างๆ ในชีวิต
นักรบ	→ เจ้าของชีวิต
ชนะ	→ ประสบความสำเร็จในชีวิต
พ่ายแพ้	→ ประสบความล้มเหลวในชีวิต
สนามรบ	→ สิ่งแวดล้อมหรือสังคมที่เราดำเนินชีวิต
หลุมพราง	→ ปัจจัยที่ทำให้ชีวิตเกิดปัญหา

ถ้อยคำอุปลักษณ์ที่สะท้อนมโนอุปลักษณ์ [ชีวิตคือการเดินทาง] ปรากฏอยู่ในเว็บล็อกของจีน ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ 7

“生活就像一场战争，要取得胜利，需要勇气，也需要谋略”

(แปลเชิงอรรถ) ชีวิตเหมือนการทำสงคราม อยากรเอาชนะต้องอาศัยทั้งความกล้าหาญและกลยุทธ์

(Sinablog, 4/5/2554)

ตัวอย่างดังกล่าวเป็นการเปรียบเทียบชีวิตเป็นสงคราม โดยนำลักษณะเด่นของสงครามคือ การต่อสู้ที่ต้องมีการวางแผนหรือกลยุทธ์ ความกล้าหาญและการแพ้หรือชนะมาเปรียบกับชีวิต โดยพิจารณาได้จากคำ “การทำสงคราม” “เอาชนะ” “ความกล้าหาญ” และ “กลยุทธ์” เป็นต้น การเปรียบเทียบนี้สะท้อนให้เห็นมโนทัศน์ว่า ชีวิตต้องต่อสู้และเอาชนะ การใช้ชีวิตต้องใช้ความอดทนและความกล้าหาญและปัญญาในการวางแผนชีวิตเช่นเดียวกับนักรบที่ต้องมีกลยุทธ์ในการทำสงคราม

4.2.2 [ชีวิตคือการปีนเขา]

มโนอุปลักษณ์ [ชีวิตคือการปีนเขา] สะท้อนจากถ้อยคำอุปลักษณ์ที่มี “การปีนเขา” เป็นแบบเปรียบเทียบ (source domain) และ “ชีวิต” เป็นสิ่งที่ถูกเปรียบเทียบ (target domain) ทำให้เข้าใจมโนทัศน์เกี่ยวกับ “ชีวิต” ของคนจีนผ่าน “การปีนเขา” สะท้อนมโนทัศน์ชีวิตของคนจีนว่าชีวิตต้องเจอกับอุปสรรคและปัญหาต่างๆ เพื่อไปถึงจุดหมายที่ตนเองตั้งไว้ ต้องอาศัยความอดทนและฟันฝ่าอุปสรรคต่างๆ ซึ่งสามารถพิจารณาจากคำว่า “ปีนเขา” “หกล้ม” “ยอดเขา” “หนทางที่ขรุขระ” “เชิงเขา” เป็นต้น จากตัวอย่างถ้อยคำอุปลักษณ์ที่รวบรวมมาสามารถสรุปและแสดงลักษณะคู่สัมพันธ์ (mapping) ได้ดังนี้

แบบเปรียบเทียบ (source domain)		สิ่งที่ถูกเปรียบเทียบ (target domain)
[การปีนเขา]	→	[ชีวิต]
เชิงเขา	→	การเริ่มต้นของชีวิต
ยอดเขา	→	จุดสูงสุดของชีวิต/ความสำเร็จ
การไปถึงยอดเขา	→	การประสบความสำเร็จของชีวิต
หกล้ม	→	การพบกับปัญหาในชีวิต
หนทางที่ขรุขระ	→	อุปสรรคต่างๆ

ถ้อยคำอุปลักษณ์ที่สะท้อนมโนอุปลักษณ์ [ชีวิตคือการปีนเขา] ปรากฏอยู่ในเว็บบล็อกของคนจีน ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ 8

“生活像爬山，不要怕困难，一鼓作气往上攀，
攀至山顶你再看，山花烂漫艳阳天。”

(แปลเชิงอรรถ) ชีวิตเหมือนปีนเขา ไม่ต้องกลัวความยากลำบาก ปีนขึ้นไปโดยไม่หยุดพักเมื่อถึงยอดเขาก็จะมองเห็นดอกไม้สวยงามบานสะพรั่งท่ามกลางแสงพระอาทิตย์ที่เจิดจ้า

(Sina Blog, 23/5/2554)

ตัวอย่างนี้เปรียบเทียบชีวิตกับการปีนเขา โดยนำลักษณะเด่นของการปีนเขาคือ ความยากลำบาก ความสูงของยอดเขามาเปรียบกับชีวิต การเปรียบเทียบนี้สะท้อนให้เห็นมโนทัศน์ของคนจีนว่า ชีวิตคือความยากลำบาก ต้องใช้ความพยายามและความอดทนจึงประสบความสำเร็จได้ เช่นเดียวกับนักปีนเขาที่สามารถปีนถึงยอดเขาได้

4.2.3 [ชีวิตคือละคร]

มโนอุปลักษณ์ [ชีวิตคือละคร] สะท้อนจากถ้อยคำอุปลักษณ์ที่มี “ละคร” เป็นแบบเปรียบเทียบ (source domain) และ “ชีวิต” เป็นสิ่งที่ถูกเปรียบเทียบ (target domain) ทำให้เข้าใจมโนทัศน์เกี่ยวกับ “ชีวิต” ของคนจีนผ่าน “ละคร” ซึ่งสามารถพิจารณาจากคำว่า “ละคร” “ผู้กำกับ” “บทละคร” “นักแสดง” “การแสดง” “เปิดกล้อง” “ปิดกล้อง” เป็นต้น มโนอุปลักษณ์นี้สะท้อน มโนทัศน์ชีวิตของคนจีนว่าชีวิตเป็นของตัวเอง ทุกคนสามารถวางแผนและกำหนดชีวิตของตนเองได้ จากถ้อยคำอุปลักษณ์ที่พบสามารถสรุปและแสดงลักษณะคู่สัมพันธ์ (mapping) ระหว่างละครกับชีวิตได้ดังนี้

แบบเปรียบเทียบ (source domain)		สิ่งที่ถูกเปรียบเทียบ (target domain)
[ละคร]	→	[ชีวิต]
ผู้กำกับ	→	เจ้าของชีวิต
บทละคร	→	แผนการชีวิต
นักแสดง	→	เจ้าของชีวิต

การแสดง	→	การดำเนินชีวิต
เปิดกล้อง	→	การเริ่มต้นของชีวิต
ปิดกล้อง	→	การสิ้นสุดของชีวิต

ถ้อยคำอุปสรรคณัติที่สะท้อนมโนอุปสรรคณัติ [ชีวิตคือละคร] ปรากฏอยู่ในเว็บบล็อกของ
จีน ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ 9

生活像是一场戏，自拍自导自演。

(แปลเชิงอรรถ) ชีวิตเป็นเหมือนละครฉากหนึ่ง เราถ่ายทำด้วยตนเอง กำกับ
ด้วยตนเอง และแสดงเอง

(Sina Blog, 17/5/2555)

จากตัวอย่างถ้อยคำอุปสรรคณัติดังกล่าวเป็นการเปรียบชีวิตเป็นละคร โดย
พิจารณาได้จากคำว่า “ละครฉากหนึ่ง” “ถ่ายทำ” “กำกับ” “แสดง” เป็นต้น การ
เปรียบเทียบนี้เป็นกรณำลักษณะเด่นของการสร้างละครที่ผู้กำกับและนักแสดงเป็นผู้มี
บทบาทสำคัญในการกำหนดหรือออกแบบละครตามที่ต้องการได้มาใช้เปรียบกับชีวิต
ซึ่งสะท้อนมโนทัศน์ของคนจีนว่า ชีวิตเหมือนกับการทำละคร เราสามารถสร้าง วางแผน
และควบคุมชีวิตตนเองได้

5. สรุปและอภิปรายผล

งานวิจัยนี้มุ่งศึกษาอุปสรรคณัติชีวิตของคนไทยและคนจีน พบว่ามโนอุปสรรคณัติ
ชีวิตที่ปรากฏความถี่สูงสุดสามลำดับแรกของคนไทยคือ [ชีวิตคือสิ่งที่ไม่คงทน/ไม่
แน่นอน] [ชีวิตคือการเดินทาง] และ [ชีวิตคือสิ่ง/สถานการณ์ตามธรรมชาติ] มโนอุป
สรรคณัติเหล่านี้สะท้อนมโนทัศน์ชีวิตของคนไทยว่า ชีวิตไม่คงทนแน่นอน สามารถ
เปลี่ยนแปลงได้ตลอดเวลา ชีวิตมีทั้งความทุกข์และความสุข เราไม่สามารถคาดเดาสิ่งที่จะ
เกิดขึ้นกับชีวิตในอนาคตได้และชีวิตเป็นสิ่งที่ดำเนินเรื่อยไป ไม่สามารถย้อนกลับได้
ในขณะที่มโนอุปสรรคณัติชีวิตที่ปรากฏความถี่สูงสุดสามลำดับแรกของคนจีนคือ [ชีวิต

คือสงคราม] [ชีวิตคือการป็นเขา] และ [ชีวิตละคร] มโนอุปลักษณะทั้ง 3 มโนอุปลักษณะสะท้อนมโนทัศน์ที่คนจีนต่อชีวิต 2 ประการ ได้แก่ ประการแรกคือ ชีวิตต้องพบกับอุปสรรคต่างๆ ที่ต้องฟันฝ่าต้องมีความพยายามและความอดทนเพื่อให้บรรลุเป้าหมายของตน ประการที่สองคือ เราเป็นเจ้าของชีวิต เราสามารถวางแผน กำหนดและควบคุมชีวิตของตนเองได้

มโนทัศน์ของคนไทยและคนจีนดังกล่าวแสดงเป็นตารางได้ ดังนี้

คนไทย			คนจีน		
อุปลักษณะชีวิต		มโนทัศน์ชีวิต	อุปลักษณะชีวิต		มโนทัศน์ชีวิต
มโนอุปลักษณะชีวิต	แบบเปรียบเทียบ		มโนอุปลักษณะชีวิต	แบบเปรียบเทียบ	
1. [ชีวิตคือสิ่งที่ไม่คงทน/ไม่แน่นอน]	น้ำค้าง เปลวเทียน	1.ชีวิตไม่คงทน ไม่แน่นอน มี การ เปลี่ยนแปลง ตลอดเวลา	1. [ชีวิตคือ สงคราม]	สงคราม	1.ชีวิตต้องพบกับ อุปสรรคต่างๆ ที่ ต้อง ฟันฝ่าต้อง มีความพยายาม และ ความ อดทน เพื่อให้ บรรลุเป้าหมาย ของตน 2. เราเป็น เจ้าของชีวิต ตนเองเรา สามารถวางแผน กำหนดและ ควบคุมชีวิตของ ตนเองได้
2. [ชีวิตคือ การเดินทาง]	คลื่นทะเล การเดินทาง	2.ชีวิตมีทั้ง ความทุกข์และ ความสุข เรา ไม่สามารถ คาดเดาสิ่งที่ เกิดขึ้นกับชีวิต ในอนาคตได้	2. [ชีวิตคือการ ป็นเขา]	การป็น เขา	
3. [ชีวิตคือ สิ่ง/ สถานการณ์ ตาม ธรรมชาติ]	แม่น้ำ/สายน้ำ ต้นไม้	3.ชีวิตเป็นสิ่งที่ดำเนิน เรื่อยไป ไม่มี การย้อนหลัง	3. [ชีวิตคือ ละคร]	ละคร	

ผลการวิเคราะห์ทำให้เห็นว่าแม้ประเทศไทยและประเทศจีนจะเป็นประเทศในภูมิภาคเอเชียเหมือนกัน มีวิถีชีวิตและวัฒนธรรมที่ใกล้เคียงกัน แต่มีมโนทัศน์หรือมุมมองความคิดเกี่ยวกับชีวิตที่ต่างกันอย่างน่าสนใจ ซึ่งอาจเป็นผลมาจากการหล่อหลอมทางสภาพแวดล้อมและลักษณะเฉพาะทางวัฒนธรรมที่ต่างกัน กล่าวคือ

ประการที่หนึ่ง ผู้วิจัยพบว่าการใช้แบบเปรียบเทียบในการเปรียบเทียบชีวิตนั้น คนไทยมักเลือกใช้แบบเปรียบเทียบที่มีความเกี่ยวข้องกับธรรมชาติที่อยู่ใกล้ตัว เช่น น้ำค้าง คลื่นทะเล แม่น้ำหรือสายน้ำ ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะว่าคนไทยมีความผูกพันกับน้ำ สำนักงานส่งเสริมและประสานมวลชน กรมทรัพยากรน้ำได้กล่าวว่า คนไทยผูกพันกับน้ำมาแต่บรรพกาลเกิดสัญลักษณ์ในประเพณี จารีต วัฒนธรรม สิ่งสมเป็นมรดกและรากเหง้าแห่งอารยธรรมสืบมา⁶ ในขณะที่คนจีนเลือกใช้แบบเปรียบเทียบสงครามและภูเขามากกว่า เนื่องจากประเทศจีนได้ผ่านสงครามมามากมาย มีสถิติได้ระบุว่า ตั้งแต่สมัยราชวงศ์เซี่ยจนถึงศตวรรษที่ 19 ประเทศจีนมีสงครามเกิดขึ้นตั้ง 4000 กว่าครั้ง ซึ่งจำนวนนี้เป็น 1/3 ของสงครามที่เกิดขึ้นในโลก ในขณะเดียวกัน พื้นที่ 69% ของพื้นที่บกในจีนเป็นภูเขา และคนจีนโบราณมีวิถีชีวิตที่สร้างบ้านตามเชิงเขาและใช้ชีวิตอยู่กับภูเขาจนภูเขาได้กลายเป็นความเชื่อของคนจีน (Chinese National Geography.2009:45) ซึ่งเชื่อว่าภูเขาเปรียบเหมือนที่พึ่งที่ชาวจีนสามารถพึ่งพิงได้

ประการที่สอง ผู้วิจัยพบว่ามโนทัศน์ชีวิตของคนไทยและคนจีนมีจุดที่แตกต่างกัน กล่าวคือคนไทยมองชีวิตว่าเป็นสิ่งเล็กน้อยหรือสิ่งที่อยู่ได้เพียงชั่วคราว ซึ่งมีความไม่แน่นอนและไม่คงทน ทั้งหมดนี้อาจมาจากคำสอนในพุทธศาสนาว่า ชีวิตเป็นอนิจจัง ในขณะที่คนจีนมองชีวิตเป็นสิ่งที่มีความยากลำบากต้องพยายามอดทนและฟันฝ่าจนเอาชนะได้ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าประเทศจีนมีประชากรกว่า 1354 ล้านคน และมักถูกสอนมาตั้งแต่เด็กว่า ต้องแข่งกับคนอื่น ดังนั้นจึงไม่น่าแปลกใจว่าในสายตาของคนจีน คนไทยคือคนที่มีนิสัยไม่เร่งรีบและไม่ค่อยจริงจังกับเรื่องต่างๆ ในขณะที่ในสายตาของ

6 อ้างจากบทความ “เรื่องวัฒนธรรมชาวน้ำ” ที่สำนักงานส่งเสริมและประสานมวลชนกรมทรัพยากรน้ำได้เสนอใน “เกรดความรู้ทรัพยากรธรรมชาติ” ฉบับประจำเดือนพฤษภาคม พ.ศ. 2549 ซึ่งเสนอใน <http://division.dwr.go.th/bmpc/karkomru/karkomru2549/may%2049.pdf>

คนไทย คนจีนเป็นคนที่นิยัรืบร้อนและกระตือรือร้น งานวิจัยนี้อาจเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้คนไทยและคนจีนมีความเข้าใจกันและกันมากขึ้น มองเห็นว่าการแสดงออกของคนทั้งสองวัฒนธรรมนั้นแตกต่างกัน เพราะมีมโนทัศน์ที่ต่างกัน เราจึงควรเข้าใจในความแตกต่างและเคารพซึ่งกันและกัน ผู้วิจัยจึงหวังว่างานวิจัยนี้จะช่วยเสริมสร้างควมเข้าใจอันดีระหว่างคนไทยและคนจีนให้เพิ่มมากขึ้น

บรรณานุกรม

ภาษาอังกฤษ

Lakoff, G. and Mark, J. (1980, 2003). *Metaphor we live by*. USA: Chicago Press.

Yu Ning. (1998). *The Contemporary Theory of Metaphor*. John Benjamins Press.

Kövecses, Z. (2005). *Metaphor in Culture: Universal and Variation*. USA: Cambridge University Press.

Geoffrey, F. (2000, 2005). *Key Concepts in Language and Linguistics*.

Basingstoke : Palgrave Macmillan.

The Mountainous Region. (2009). *Chinese National Geography*. China: Harbin Press.

ภาษาไทย

ราชบัณฑิตยสถาน. (2542). *พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน .พ.ศ. 2542*.

กรุงเทพมหานคร: นานมีบุ๊คส์พับลิเคชัน.

“ผมไม่ว่างครับ”:
การศึกษาเปรียบเทียบกลวิธีการปฏิเสธการขอร้องของอาจารย์ระหว่าง
นักศึกษาไทยกับนักศึกษาจีน

“I am not free” : A Comparative Study Strategies
for Refusal Request of Teachers Between Thai and Chinese
University Students.¹

Zheng Wuyao²

ดร. รัชนีญญา กลิ่นน้ำหอม³

ดร.วิสันต์ สุขวิสิทธิ์⁴

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้เป็นการศึกษาเปรียบเทียบกลวิธีการปฏิเสธการขอร้องของอาจารย์ระหว่างนักศึกษาไทยกับนักศึกษาจีน ซึ่งรวบรวมข้อมูลจากการใช้แบบทดสอบเติมเต็มบทสนทนา (discourse completion test) โดยทดสอบกับนักศึกษาไทยชั้นปีที่ 2 ของ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ จำนวน 100 คน และนักศึกษาจีนชั้นปีที่ 2 ของมหาวิทยาลัยชนชาติกวางสี จำนวน 100 คน

ผลการวิจัย พบว่า นักศึกษาไทยและนักศึกษาจีนใช้กลวิธีการปฏิเสธตรงและการปฏิเสธอ้อม ทั้งนี้ จำแนกได้ว่าการปฏิเสธตรงของนักศึกษาทั้งสองประเทศมี 2 กลวิธีได้แก่ การปฏิเสธตรงโดยตรง เช่น “ไม่ได้ครับ” และการปฏิเสธตรงโดยนัย เช่น “ผมไม่ว่างครับ” สำหรับการปฏิเสธอ้อมมี 7 กลวิธีได้แก่ การขอโทษ การให้เหตุผล การเสนอทางเลือก การแสดงความยินดีและความปรารถนาดี การแสดงความเสียใจและความห่วงใย การใช้คำเรียกขาน และการใช้คำอุทาน ผู้วิจัยได้จัดรูปแบบการปฏิเสธ 5 รูปแบบได้แก่ 1.การปฏิเสธตรง 2.การปฏิเสธตรง + การปฏิเสธอ้อม 3. การปฏิเสธอ้อม+ การปฏิเสธตรง 4. การปฏิเสธโดยอ้อม 5.การปฏิเสธอ้อม+การปฏิเสธอ้อม จากการเปรียบเทียบกลวิธีการปฏิเสธปรากฏว่า นักศึกษาไทยและนักศึกษาจีนใช้กลวิธีการปฏิเสธตรงมากกว่าการปฏิเสธอ้อม สำหรับการเปรียบเทียบรูปแบบการปฏิเสธตรงระหว่างนักศึกษาไทยและนักศึกษาจีนพบว่า นักศึกษาไทยและนักศึกษาจีนใช้รูปแบบการปฏิเสธตรงแบบที่ 3 มากที่สุด แต่นักศึกษาจีนปรากฏความถี่ในการใช้มากกว่านักศึกษาไทย ในขณะที่นักศึกษาไทยปรากฏความถี่ในการใช้รูปแบบการปฏิเสธตรงแบบที่ 1-2 มากกว่านักศึกษาจีน ผล

¹ งานวิจัยนี้เป็นส่วนหนึ่งของปริญญาโทเรื่องกลวิธีการปฏิเสธการขอร้องของผู้พูดต่างวัฒนธรรม : การศึกษาเปรียบเทียบระหว่างนักศึกษาไทยกับนักศึกษาจีน

² นิสิตปริญญาโท หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

³ อาจารย์ประจำภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

⁴ อาจารย์ประจำสำนักวิชาศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง

การศึกษาพบว่า ทั้งนักศึกษาจีนและนักศึกษาไทยใช้กลวิธีการปฏิเสธตรงมากกว่ากลวิธีการปฏิเสธอ้อม ซึ่งทำให้เห็นว่าสังคมและวัฒนธรรมเปลี่ยนแปลง วัฒนธรรมการปฏิเสธของคนก็เปลี่ยนแปลงตามไปด้วยเช่นกัน ส่วนนักศึกษาไทยและนักศึกษาจีนจะใช้รูปแบบการปฏิเสธที่ต่างกัน อาจมาจากวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน แต่ทั้งสองฝ่ายต่างปรากฏให้เห็นถึงความพยายามที่ใช้กลวิธีการปฏิเสธอ้อมประกอบกันด้วย ทำให้เห็นถึงความพยายามของคนรุ่นใหม่ยังคงรักษาความสุภาพรวมไปถึงวัฒนธรรมตะวันออกดั้งเดิมไว้เช่นกัน

คำสำคัญ : กลวิธีการปฏิเสธ รูปแบบการปฏิเสธตรง นักศึกษาไทย นักศึกษาจีน

Abstract

This study aims to investigate and compare how Thai university students and Chinese university students refuse the instructor's request by using the refusal strategies. The study is based on analyzing the questionnaire. 200 subjects participate in this research, including 100 sophomores from Srinakharinwirot University, Thailand and 100 sophomores from Guangxi University for Nationalities, China.

The findings indicate that Thai university students and Chinese university students use both direct refusal strategies and indirect refusal strategies. The two forms of the direct refusal strategies that both groups use are denotative direct refusal strategies, such as, "No", and the other form is connotative direct refusal strategies, such as, "I am not free". However, there are seven forms of indirect refusal strategies, including apologizing, explaining, providing other options, expressing pleasure and well-intentioned, expressing pity and concern, using address forms and using exclamation. The researcher analyzes five forms of refusal strategies as followed: 1. Direct refusal strategy; 2. Direct refusal strategy + Indirect refusal strategy; 3. Indirect refusal strategy + Direct refusal strategy; 4. Indirect refusal strategy; 5. Indirect refusal strategy + Indirect refusal strategy. After analyzing and comparing, it shows that Thai university students and Chinese university students prefer to use direct refusal strategies rather than using indirect refusal strategies. Moreover, both groups use the third form most, and in terms of the third form, Chinese university students utilize more than the Thai university students do. Meanwhile, Thai university students prefer to the first and the second forms rather than Chinese university students do.

In conclusions, both Thai university students and Chinese university students use direct refusal strategies more than indirect refusal strategies which reflect the social and culture change, as well as people's refusal act. As for the Thai university students and Chinese

university students use different kinds of refusal strategies, it may be caused by cultural differences. However, both groups show a preference for multi-use in the direct refusal strategies and indirect refusal strategies as well, but also make us to aware the young generation makes efforts on maintain and inherit oriental culture and courtesy.

Keywords: refusal strategy, direct refusal strategy, Thai university students, Chinese university students

1. บทนำ

ความเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยีการสื่อสารในปัจจุบันส่งผลให้ผู้คนจากวัฒนธรรมต่างๆ สามารถติดต่อสื่อสารกันได้สะดวกและรวดเร็วมากยิ่งขึ้น นักภาษาที่สนใจการใช้ภาษาในการสื่อสารต่างสนใจวิธีการใช้ภาษาที่ผู้คนต่างวัฒนธรรมสื่อสารระหว่างกัน โดยเชื่อว่าวัฒนธรรมสัมพันธ์กับการใช้ภาษา ดังที่ ทรงธรรม อินทจักร (2551: 229) ได้กล่าวว่า “ วัฒนธรรมเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลอย่างยิ่งต่อการเลือกใช้ภาษา ไม่ว่าจะเป็นการเรียนรู้วัฒนธรรมตนเองหรือการเรียนรู้วัฒนธรรมอื่น” ในการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมนั้น คนจากต่างวัฒนธรรมกันย่อมจะมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างกันโดยใช้บรรทัดฐานในการใช้ภาษาตามวัฒนธรรมของตนเอง ดังนั้นจึงส่งผลให้เกิดความไม่เข้าใจกันระหว่างผู้สื่อสารที่วัฒนธรรมต่างกันด้วย ทรงธรรม อินทจักร (2551) กล่าวว่าความไม่เข้าใจกันอาจเกิดจากรูปแบบและหน้าที่ของวัจนกรรมในแต่ละวัฒนธรรมต่างกัน เช่น ในวัฒนธรรมไทย รูปแบบประโยคคำถามอย่าง “จะไปไหน” หรือ “ไปไหนมา” มีหน้าที่เป็นวัจนกรรมการทักทายที่ใช้แสดงความคุ้นเคยหรือรู้จักกันระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง แต่ในวัฒนธรรมของผู้พูดภาษาอังกฤษ รูปแบบประโยคคำถาม Where are you going? ((คุณ) จะไปไหน) หรือ “Where have you been?” ((คุณ) ไปไหนมา) ไม่ได้มีหน้าที่เป็นวัจนกรรมการทักทาย แต่อาจใช้ในการถามเพื่อต้องการทราบข้อมูลเท่านั้น ความไม่เข้าใจเกี่ยวกับรูปแบบและหน้าที่ของวัจนกรรมดังกล่าวข้างต้น อาจทำให้เกิดความไม่เข้าใจระหว่างผู้สื่อสารในวัฒนธรรมไทยกับวัฒนธรรมตะวันตก เพราะหากผู้สื่อสารมาจากวัฒนธรรมตะวันตกที่ใช้ภาษาอังกฤษ ได้ยินประโยคดังกล่าวอาจเข้าใจคนไทยผิดและรู้สึกขุ่นเคืองใจได้ว่าคนไทยมีนิสัยชอบถ่มถุยกับเรื่องส่วนตัวของผู้อื่นหรือคนไทยไม่มีมารยาทที่ถามแล้วกลับเดินหนีไปโดยไม่รอคำตอบ เป็นต้น

นักภาษาได้นำแนวคิดพื้นฐานของการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมมาใช้ศึกษาวิเคราะห์การใช้ภาษาของผู้สื่อสารต่างวัฒนธรรมเพิ่มมากขึ้น โดยเฉพาะการศึกษาวัจนกรรม (Speech act) เนื่องจากนักภาษามีความเห็นที่วัจนกรรมมีความเกี่ยวข้องและสัมพันธ์กับค่านิยมทางวัฒนธรรม ภาษาดาวรรณ หงส์ลดารมภ์ และ ธีรนุช โชคสุวณิช (2551: 196) กล่าวว่า “วัจนกรรมเป็นสิ่งที่แปรไปตามวัฒนธรรม” กล่าวคือ วัจนกรรมหนึ่งอาจสื่อความหมายต่างกันในแต่ละวัฒนธรรม สิ่งที่ถือว่าสุภาพในวัฒนธรรมหนึ่งอาจถือว่าไม่สุภาพในอีกวัฒนธรรมหนึ่ง นอกจากนี้แล้ววัฒนธรรมที่เปลี่ยนแปลงอาจส่งผลให้กลวิธีการใช้ภาษาในการแสดงวัจนกรรมเปลี่ยนแปลงไปด้วย

ที่ผ่านมาการศึกษาวัจจนกรรมการปฏิเสศเป็นวัจจนกรรหนึ่งที่มีผู้สนใจนำมาศึกษาอย่างกว้างขวางสามารถจำแนกการปฏิเสศได้หลายลักษณะ เช่น การปฏิเสศการเชิญ การปฏิเสศการช่วยเหลือ การปฏิเสศการแนะนำ และการปฏิเสศการขอรับรอง เป็นต้น นักภาษามองว่ารูปแบบของการใช้ภาษาในการปฏิเสศมีความน่าสนใจ เพราะก่อนที่จะปฏิเสศนั้น ผู้ปฏิเสศต้องคำนึงถึงปัจจัยต่างๆ เช่น สถานการณ์ ผู้ที่ต้องปฏิเสศ และเรื่องที่ปฏิเสศเพื่อที่จะเลือกใช้รูปแบบภาษาได้อย่างเหมาะสม เพื่อหลีกเลี่ยงความรู้สึกที่ไม่ดีต่อกันและความเข้าใจผิดกันได้ นอกจากนี้แล้วการปฏิเสศยังเกี่ยวข้องกับความรู้สึกซึ่งเป็นบรรทัดฐานทางสังคมที่แต่ละวัฒนธรรมมีแตกต่างกันด้วย เช่น บางวัฒนธรรมมองว่าการปฏิเสศแบบอ้อมสุภาพกว่าการปฏิเสศแบบตรง แต่ในบางวัฒนธรรมการปฏิเสศแบบตรงสุภาพและแสดงความจริงใจมากกว่าการปฏิเสศแบบอ้อม เป็นต้น

วัฒนธรรมจีนเป็นวัฒนธรรมที่น่าสนใจนับตั้งแต่ประเทศจีนปฏิรูปและเปิดประเทศสู่สังคมโลก ในระยะเวลาสามสิบกว่าปีที่ผ่านมา วิถีชีวิตและการดำเนินชีวิตของชาวจีนแตกต่างไปจากเดิมซึ่งรวมถึงการใช้ภาษาในชีวิตประจำวันด้วย ดังที่โหว เจียเฟิง (Hou Jiafeng, 2012) ได้ศึกษาเปรียบเทียบวัจจนกรรมการปฏิเสศของคนจีนในช่วงก่อนการเปิดประเทศและหลังเปิดประเทศ โดยมุ่งศึกษาความสอดคล้องระหว่างการเปลี่ยนแปลงกลวิธีการปฏิเสศของผู้พูดภาษาจีนกับการเปลี่ยนแปลงทางวัฒนธรรมจีน งานวิจัยนี้ชี้ให้เห็นว่าสังคมและวัฒนธรรมจีนเปลี่ยนแปลง วัจจนกรรมการปฏิเสศของคนจีนก็เปลี่ยนแปลงตามไปด้วยเช่นกัน

ประเทศจีนได้พัฒนาประเทศอย่างรวดเร็วโดยหลายประเทศมองว่าประเทศจีนจะกลายเป็นประเทศมหาอำนาจทางเศรษฐกิจในศตวรรษนี้ คนต่างวัฒนธรรมจึงสนใจที่จะทำความรู้จักและเข้าใจวัฒนธรรมจีนให้มากขึ้น ในขณะที่เดียวกันคนในวัฒนธรรมจีนก็ต้องการรู้จักกับโลกภายนอกมากยิ่งขึ้นเช่นกัน ดังจะเห็นได้จากมีงานวิจัยศึกษาวัจจนกรรมการปฏิเสศข้ามวัฒนธรรมมากขึ้น เช่น งานวิจัยของหวัง จิ่ง (Wang Jing, 2012) ที่ศึกษาเปรียบเทียบกลวิธีการปฏิเสศของผู้พูดภาษาจีนและผู้พูดภาษาญี่ปุ่น งานวิจัยของ กู ฮุยจวน (Gu Huijuan, 2007) ที่มุ่งศึกษากลวิธีการปฏิเสศระหว่างผู้พูดภาษาจีนกับผู้พูดภาษาอังกฤษ งานวิจัยของวิดจายา (Widjaya, 1997) ที่ศึกษาเปรียบเทียบกลวิธีการปฏิเสศนั้ระหว่างหญิงชาวอเมริกันกับหญิงชาวไต้หวัน และ เลียวและเบรสนาฮาน (Liao and Bresnahan, 1996) ได้เสนองานวิจัยที่ศึกษาเปรียบเทียบกลวิธีการปฏิเสศระหว่างผู้พูดภาษาอังกฤษแบบอเมริกันกับผู้พูดภาษาจีนแมนดาริน เป็นต้น ทั้งนี้จากการศึกษางานวิจัยในเบื้องต้นดังกล่าวพบว่างานวิจัยส่วนมากที่ศึกษากลวิธีการปฏิเสศข้ามวัฒนธรรมของผู้พูดภาษาจีนนั้นเป็นการเปรียบเทียบระหว่างวัฒนธรรมจีนซึ่งเป็นวัฒนธรรมตะวันออกกับวัฒนธรรมตะวันตก เช่น อังกฤษ และอเมริกา และพบว่ามีการเปรียบเทียบระหว่างวัฒนธรรมตะวันออกเพียงเรื่องเดียวคือกลวิธีการปฏิเสศระหว่างจีนกับญี่ปุ่น อย่างไรก็ตาม ยังไม่มีงานวิจัยที่ศึกษาเปรียบเทียบกลวิธีการปฏิเสศของผู้พูดภาษาไทยและภาษาจีน จึงน่าสนใจว่าผู้พูดภาษาไทยและผู้พูดภาษาจีนที่ต่างอยู่ในวัฒนธรรมที่ใกล้เคียงกัน ดังมีคำกล่าวที่ว่า "จีน-ไทย ใช้อื่นไกล พี่น้องกัน" นั้นจะมีกลวิธีการปฏิเสศที่เหมือนและแตกต่างกันหรือไม่อย่างไร ซึ่งกลวิธีเหล่านั้นอาจจะสะท้อนให้เห็นค่านิยมทางวัฒนธรรมของไทยและจีนด้วย

ที่ผ่านมาแม้จะมีงานวิจัยที่ศึกษากลวิธีการปฏิเสธในภาษาจีนและภาษาไทยจำนวนไม่น้อย แต่พบว่าการศึกษากลวิธีการปฏิเสธในภาษาไทยนั้นได้มีการศึกษาผ่านมานานกว่า 10 ปีแล้ว เช่น งานวิจัยของปณิดา เลอเลิศยุติธรรม (2549) ธิดารัตน์ น้อมมนัส (2546) วิมลพัทธ์ พรหมศรีมาศ (2543) ณัฐพร พานโพธิ์ทอง (Nattaporn Panpothong, 1999) ภาวดี ดีพิงตัน (Phawadee Deephuengton, 1992) จากงานวิจัยดังกล่าวนี้พบว่ามียังงานวิจัยของปณิดา เลอเลิศยุติธรรม (2549) ธิดารัตน์ น้อมมนัส (2546) และณัฐพร พานโพธิ์ทอง (Nattaporn Panpothong, 1999) ที่ศึกษากลวิธีการปฏิเสธการขอร้อง ส่วนในภาษาจีนนั้น งานวิจัยที่ศึกษากลวิธีการปฏิเสธการขอร้องโดยนำแนวคิดเรื่องความสุภาพมาใช้อธิบายกลวิธีการปฏิเสธเป็นสำคัญ ได้แก่ งานวิจัยของ ล่าย เจ๋ (2553) สีอ จิ่งหลิงและหลี่ ชูหลาน (Shi Jingling and Li Shulan, 2002) และงานวิจัยของ ลีชี (Lii-Shih, 1994) จะเห็นได้ว่างานวิจัยที่ศึกษากลวิธีการปฏิเสธการขอร้องทั้งในภาษาไทยและภาษาจีนส่วนใหญ่มุ่งอธิบายการใช้กลวิธีการปฏิเสธตามแนวคิดเรื่องความสุภาพ ดังนั้นจึงน่าจะศึกษาข้อมูลการใช้ภาษาปัจจุบันที่ทันต่อการปรับเปลี่ยนทางวัฒนธรรมและสังคม และวิเคราะห์เปรียบเทียบกลวิธีการปฏิเสธระหว่างวัฒนธรรมไทยกับจีนให้กว้างขวางมากยิ่งขึ้น

ผู้วิจัยจะเลือกศึกษากลวิธีการปฏิเสธระหว่างนักศึกษาไทยกับนักศึกษาจีนเพื่อมุ่งทำความเข้าใจการสื่อสารของคนต่างวัฒนธรรมอันจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการเรียนการสอน โดยเฉพาะในปัจจุบันนักศึกษาจีนนิยมเข้ามาเรียนแลกเปลี่ยนที่ประเทศไทยจำนวนมาก หากครูผู้สอนได้เข้าใจถึงวัฒนธรรมของนักเรียน นักศึกษา หรือนักศึกษาเข้าใจวัฒนธรรมของครูผู้สอนก็ช่วยให้การสื่อสารนั้นประสบความสำเร็จมากขึ้น

2. จุดมุ่งหมายของการวิจัย

เพื่อศึกษาเปรียบเทียบกลวิธีการปฏิเสธการขอร้องระหว่างนักศึกษาไทยกับนักศึกษาจีน

3. ขอบเขตของการวิจัย

3.1. ศึกษาเฉพาะภาษาไทยมาตรฐาน และภาษาจีนแมนดาริน

3.2. ศึกษาพฤติกรรมการตอบปฏิเสธการขอร้องจากสถานการณ์การสื่อสารในชีวิตประจำวัน ได้แก่ การปฏิเสธการช่วยยืมบ้าน การปฏิเสธการให้ยืมเงิน การปฏิเสธการช่วยพิมพ์งาน

3.3. รวบรวมข้อมูลจากการใช้แบบทดสอบเติมเต็มบทสนทนา (discourse completion test) โดยทดสอบกับนักศึกษาไทยชั้นปีที่ 2 ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ จำนวน 100 คน และนักศึกษาจีนชั้นปีที่ 2 ของมหาวิทยาลัยชนชาติกวางสี จำนวน 100 คน

4. ผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์กลวิธีการปฏิเสธการขอร้องอาจารย์ระหว่างนักศึกษาไทยกับนักศึกษาจีนพบว่า นักศึกษาไทยและนักศึกษาจีนใช้กลวิธีการปฏิเสธตรงและการปฏิเสธอ้อม ทั้งนี้ จำแนกได้ว่าการปฏิเสธตรงของนักศึกษาทั้งสองประเทศมี 2 กลวิธีได้แก่ การปฏิเสธตรงโดยตรง เช่น “ไม่ได้ครับ” และการปฏิเสธตรง

โดยนัย เช่น “ผมไม่ว่างครับ” สำหรับ การปฏิเสธอ้อมมี 7 กลวิธีได้แก่ การขอโทษ การให้เหตุผล การเสนอทางเลือก การแสดงความยินดีและความปรารถนาดี การแสดงความเสียใจและความห่วงใย การใช้คำเรียกขาน และการใช้คำอุทาน ผู้วิจัยได้จัดรูปแบบการปฏิเสธ 5 รูปแบบ ได้แก่ 1.การปฏิเสธตรง 2.การปฏิเสธตรง + การปฏิเสธอ้อม 3. การปฏิเสธอ้อม+ การปฏิเสธตรง 4. การปฏิเสธโดยอ้อม 5.การปฏิเสธอ้อม+การปฏิเสธอ้อม

ผู้วิจัยใช้เกณฑ์รูปภาษาในการจำแนกกลวิธีในการปฏิเสธ กลวิธีที่มีการปรากฏของคำบอกปฏิเสธ ซึ่งได้แก่ “ไม่” หรือ “ไม่ได้” ผู้วิจัยจะจัดให้กลวิธีนั้นเป็นกลวิธีที่ใช้ในการปฏิเสธตรง และสำหรับกลวิธีที่ไม่มี การปรากฏของคำบอกปฏิเสธ ก็จะจัดเป็นกลวิธีที่ใช้ในการปฏิเสธอ้อม

ผู้วิจัยได้จำแนกรูปแบบการปฏิเสธตรง 5 รูปแบบ

4.1 รูปแบบการปฏิเสธตรง 2 รูปแบบ

4.1.1 การปฏิเสธตรงโดยตรง สถานการณ์ที่ 1 นักศึกษาปฏิเสธการช่วยพิมพ์งานให้ อาจารย์

ตัวอย่างที่ 1 TA20-7 “ไม่ได้ครับ”

4.1.2 การปฏิเสธตรงโดยนัย สถานการณ์ที่ 2 นักศึกษาปฏิเสธการช่วยย้ายบ้านให้ อาจารย์

ตัวอย่างที่ 2 TB12-1 “อาจารย์หนูไม่ว่างอะค่ะ”

4.2 การปฏิเสธตรง+ การปฏิเสธอ้อม

4.2.1 การปฏิเสธตรง+การให้เหตุผล สถานการณ์ที่ 1 นักศึกษาปฏิเสธการช่วยพิมพ์งานให้อาจารย์

ตัวอย่างที่ 3 TA35-7 “ไม่ได้หรอกครับ พ่อแม่ให้รีบกลับไปทำธุระ”

4.2.2 การปฏิเสธตรง+ การให้เหตุผล+การเสนอทางเลือก สถานการณ์ที่ 2 นักศึกษาปฏิเสธการช่วยย้ายบ้านให้อาจารย์

ตัวอย่างที่ 4 TA38-1 “ไม่ได้ครับ พอดีผมต้องทำธุระ ขอเป็นวันอื่นได้ไหมครับ”

4.2.3 การปฏิเสธตรง+ การให้เหตุผล+การขอโทษ+การเสนอทางเลือก สถานการณ์ที่ 2 นักศึกษาปฏิเสธการช่วยย้ายบ้านให้อาจารย์

ตัวอย่างที่ 5 TA22-1 “พอดีไม่ค่อยสะดวกจนะครับอาจารย์ ต้องขอโทษจริง ๆ เดี่ยวผมลองถามเพื่อนคนอื่นให้ครับ”

4.3 การปฏิเสธอ้อม + การปฏิเสธตรง

4.3.1 การให้เหตุผล + การปฏิเสธตรง สถานการณ์ที่ 1 นักศึกษาปฏิเสธการช่วยพิมพ์งานให้อาจารย์

ตัวอย่างที่ 6 CA26-7 “ทางบ้านมีธุระ อาจจะไม่สะดวกครับ”

4.3.2 การขอโทษ+การให้เหตุผล+การปฏิเสธตรง สถานการณ์ที่ 2 นักศึกษาปฏิเสธการช่วยย้ายบ้านให้อาจารย์

ตัวอย่างที่ 7 CA43-1 ขอโทษครับ เสาร์อาทิตย์นี้ผมยุ่งพอดี ช่วยท่านไม่ได้แล้วครับ

4.3.3 การขอโทษ+การให้เหตุผล+การปฏิเสธตรง+การให้ทางเลือก สถานการณ์ที่ 2 นักศึกษาปฏิเสธการช่วยย้ายบ้านให้อาจารย์

ตัวอย่างที่ 8 CB05-1 “ขอโทษนะคะอาจารย์ วันเสาร์อาทิตย์นี้พอดีหนูมีเรื่องสำคัญที่จะต้องทำ คงไม่ว่างค่ะ หรือไม่อาจารย์ลองไปถามเพื่อนคนอื่นๆดูดีไหมคะ”

4.3.4 การใช้คำเรียกขาน+การขอโทษ+การให้เหตุผล +การแสดงความเสียใจ+การปฏิเสธตรง นักศึกษาสถานการณ์ที่ 3 ปฏิเสธการช่วยยืมเงินให้อาจารย์

ตัวอย่างที่ 9 CA02-4 “ อาจารย์ครับ ผมขอโทษนะคะครับ เดือนนี้คุณพอยังไม่ได้ส่งเงินมาให้ ผมเสียใจที่ช่วยท่านไม่ได้”

4.4 การปฏิเสธอ้อม สถานการณ์ที่ 2 นักศึกษาปฏิเสธการช่วยย้ายบ้านให้อาจารย์

การให้เหตุผล

ตัวอย่างที่ 10 TA26-1 “ผมติดนัดกับที่บ้านแล้วครับ”

4.5 การปฏิเสธอ้อม+การปฏิเสธอ้อม

4.5.1 การขอโทษ+การให้เหตุผล สถานการณ์ที่ 3 นักศึกษาปฏิเสธการช่วยยืมเงินให้อาจารย์

ตัวอย่างที่ 11 TA44-4ขอโทษ อาจารย์ด้วยนะคะครับ กระผมเองก็มีปัญหาทางการเงินเหมือนกันครับ

4.5.2 การขอโทษ+ การให้เหตุผล +การเสนอทางเลือก สถานการณ์ที่ 1 นักศึกษาปฏิเสธการช่วยพิมพ์งานให้อาจารย์

ตัวอย่างที่ 12 TB38-7 “ขอโทษนะคะ เย็นนี้หนูต้องรีบกลับบ้านพอดีว่ามีธุระ เดี่ยวจะช่วยถามเพื่อนให้นะคะ ว่าใครสะดวกอยู่ตอนเย็นช่วยอาจารย์บ้าง”

4.5.3 การใช้คำเรียกขาน+การแสดงความเสียใจ+การให้เหตุผล+การขอโทษ สถานการณ์ที่ 2 นักศึกษาปฏิเสธการช่วยย้ายบ้านให้อาจารย์

ตัวอย่างที่ 13 CB19-1 “อาจารย์คะ ท่านให้หนูช่วย หนูรู้สึกเป็นเกียรติอย่างยิ่ง แต่น่าเสียดายวันเสาร์อาทิตย์หนูมีวิชาเลือกหมดแล้วค่ะ ต้องขออภัยด้วยนะคะอาจารย์”

5. เปรียบเทียบระหว่างนักศึกษาไทยและนักศึกษาจีน

ทั้งนักศึกษาไทยและนักศึกษาจีนใช้กลวิธีการปฏิเสธตรงมากกว่ากลวิธีการปฏิเสธอ้อม ดังข้อมูลที่ปรากฏในตารางต่อไปนี้

กลวิธีการตอบปฏิเสธของนักศึกษาไทย

ปฏิเสธตรงที่ ปรากฏคำว่า“ไม่”	ปฏิเสธอ้อม
54.33%	45.67%

กลวิธีการตอบปฏิเสธของนักศึกษาจีน

ปฏิเสธตรงที่ ปรากฏคำว่า“ไม่”	ปฏิเสธอ้อม
61.00%	39.00%

เมื่อพิจารณาผลโดยภาพรวมทั้งนักศึกษาไทยและนักศึกษาจีนใช้กลวิธีการปฏิเสธตรงและกลวิธีการปฏิเสธอ้อม มีค่าเฉลี่ยดังต่อไปนี้

ปฏิเสธตรงที่ ปรากฏคำว่า“ไม่”	ปฏิเสธอ้อม
57.67%	42.33%

เมื่อพิจารณารูปย่อยระหว่างนักศึกษาไทยและนักศึกษาจีนพบว่า นักศึกษาไทยและนักศึกษาจีนใช้รูปแบบการปฏิเสธตรงแบบที่ 3 มากที่สุด แต่นักศึกษาจีนปรากฏความถี่ในการใช้มากกว่านักศึกษาไทย ในขณะที่นักศึกษาไทยปรากฏความถี่ในการใช้รูปแบบการปฏิเสธตรงแบบที่ 1-2 มากกว่านักศึกษาจีน ตามลำดับ

รวมรูปย่อยแบบกลวิธีการปฏิเสธ	นักศึกษาจีนปฏิเสธอาจารย์	นักศึกษาไทยปฏิเสธอาจารย์
รูปแบบ	(C)	(T)
ปฏิเสธตรง 1	2.67%	6.67%
ปฏิเสธตรง+ปฏิเสธอ้อม 2	7.00%	16.00%
ปฏิเสธอ้อม+ปฏิเสธตรง 3	51.33%	31.66%
ปฏิเสธอ้อม 4	6.67%	3.67%
ปฏิเสธอ้อม+ปฏิเสธอ้อม 5	32.33%	42.00%

จากการวิจัยยังพบว่า นักศึกษาไทยใช้กลวิธีการปฏิเสธอ้อมมากกว่านักศึกษาจีน แต่ในกลวิธีการปฏิเสธอ้อมนั้น นักศึกษาจีนจะใช้กลวิธีการแสดงความเสียใจและความห่วงใยซึ่งในนักศึกษาไทยไม่ได้

แสดงต่ออาจารย์ ในขณะที่นักศึกษาไทยใช้กลวิธีการอุทธานก่อนกล่าวปฏิเสธ ซึ่งไม่พบในการกล่าวปฏิเสธของนักศึกษาจีน

6. สรุปและอภิปรายผล

บทความวิจัยนี้มุ่งศึกษาพฤติกรรมการตอบปฏิเสธการขอรับรองของอาจารย์ระหว่างนักศึกษาไทยกับนักศึกษาจีน ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาไทยและนักศึกษาจีนใช้กลวิธีการปฏิเสธตรงและการปฏิเสธอ้อม ดังนี้ นักศึกษาไทยใช้กลวิธีการปฏิเสธตรงคิดเป็นร้อยละ 54.33 และนักศึกษาจีนใช้กลวิธีการปฏิเสธอ้อมคิดเป็นร้อยละ 61.00 นักศึกษาไทยใช้กลวิธีการปฏิเสธอ้อมคิดเป็นร้อยละ 45.67 และนักศึกษาจีนใช้กลวิธีการปฏิเสธตรงคิดเป็นร้อยละ 39.00 ทั้งนี้ จำแนกได้ว่าการปฏิเสธตรงของนักศึกษาทั้งสองประเทศมี 2 กลวิธีได้แก่ การปฏิเสธตรงโดยตรง เช่น “ไม่ได้ครับ” และการปฏิเสธตรงโดยนัย เช่น “ผมไม่ว่างครับ” สำหรับการปฏิเสธอ้อมมี 7 กลวิธีได้แก่ การขอโทษ การให้เหตุผล การเสนอทางเลือก การแสดงความยินดีและความปรารถนาดี การแสดงความเสียใจและความห่วงใย การใช้คำเรียกขาน และการใช้คำอุทธาน

ผู้วิจัยได้จัดรูปแบบการปฏิเสธเป็น 5 รูปแบบ ได้แก่ 1.การปฏิเสธตรง 2.การปฏิเสธตรง + การปฏิเสธอ้อม 3. การปฏิเสธอ้อม+ การปฏิเสธตรง 4. การปฏิเสธโดยอ้อม 5.การปฏิเสธอ้อม+การปฏิเสธอ้อม จากการเปรียบเทียบพฤติกรรมการปฏิเสธปรากฏว่า นักศึกษาไทยและนักศึกษาจีนใช้กลวิธีการปฏิเสธตรงมากกว่าการปฏิเสธอ้อม สำหรับการเปรียบเทียบรูปแบบการปฏิเสธตรงระหว่างนักศึกษาไทยและนักศึกษาจีนพบว่า นักศึกษาไทยและนักศึกษาจีนใช้รูปแบบการปฏิเสธตรงแบบที่ 3 มากที่สุด แต่นักศึกษาจีนปรากฏความถี่ในการใช้มากกว่านักศึกษาไทย ซึ่งอาจกล่าวได้ว่าสถานภาพของผู้สนทนาในระดับที่ต่ำกว่ามีผลต่อการเลือกใช้กลวิธีความสุภาพ โดยการกล่าวขอโทษ ให้เหตุผล การเสนอทางเลือก การแสดงความยินดีและความปรารถนาดี การแสดงความเสียใจและความห่วงใย การใช้คำเรียกขาน และการใช้คำอุทธาน ซึ่งเป็นกลวิธีความสุภาพโดยการแสดงความต้องการของผู้ปฏิเสธในการปฏิเสธ ในการนี้นักศึกษาไทยปรากฏความถี่ในการใช้รูปแบบ การปฏิเสธตรงแบบที่ 1-2 มากกว่านักศึกษาจีน อาจกล่าวได้ว่าสถานภาพของคู่สนทนาไม่มีผลต่อการเลือกใช้กลวิธีความสุภาพ

อย่างไรก็ตาม แม้ชาวไทยจะมีได้มีลักษณะคล้ายก็ชาวจีนก็ตาม แต่เนื่องจากชาวไทยมีลักษณะการเกรงใจหากต้องทำให้ผู้อื่นเดือดร้อน หรือไม่สบายใจดังเช่นการแสดงวัจนกรรมการตอบปฏิเสธ เพราะในการตอบปฏิเสธนั้นหากไม่ระวัง การตอบปฏิเสธอาจกระทบกระทั่งถึงความสัมพันธ์ส่วนตัวระหว่างคู่สนทนาในระยะยาว ดังนั้นแม้ผู้ตอบปฏิเสธจะตอบแบบตรง แต่ก็พยายามที่จะให้เหตุผล ซึ่งเป็นการเลือกใช้กลวิธีความสุภาพ เพื่อให้ผู้ฟังรู้สึกสบายใจ และเพื่อไม่ให้ผู้ฟังมองว่าผู้ตอบไร้น้ำใจ ดังนั้นแม้ว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งนักศึกษาไทยและนักศึกษาจีน จะใช้กลวิธีการตอบปฏิเสธแบบตรงมากกว่าแบบอ้อมเหมือนกันก็ตาม แต่ไม่ได้เกิดจากความคล้ายคลึงกันหรือเหมือนกันของวัฒนธรรม ในทางตรงกันข้ามความเหมือนกันนี้เกิดจากความแตกต่างทางวัฒนธรรมของผู้พูดภาษาไทยและภาษาจีน

ดังนั้นเมื่อนักศึกษาจีนและนักศึกษาไทยใช้กลวิธีการปฏิเสธตรงมากกว่ากลวิธีการปฏิเสธอ้อม ทำให้เห็นว่าสังคมและวัฒนธรรมเปลี่ยนแปลง วัฒนธรรมการปฏิเสธของคนก็เปลี่ยนแปลงตามไปด้วยเช่นกัน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของโฮว เจียเฟิง (Hou Jiafeng, 2012) ที่ได้ศึกษาเปรียบเทียบ วัฒนธรรมการปฏิเสธของคนจีนในช่วงก่อนการเปิดประเทศและหลังเปิดประเทศ โดยมุ่งศึกษาความสอดคล้องระหว่างการเปลี่ยนแปลงกลวิธีการปฏิเสธของผู้พูดภาษาจีนกับการเปลี่ยนแปลงทางวัฒนธรรมจีน นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของหวัง จิ่ง (Wang Jing, 2012) การศึกษาเปรียบเทียบกลวิธีการปฏิเสธของผู้พูดภาษาจีนและผู้พูดภาษาญี่ปุ่น โดยใช้ประโยคสนทนาในหัวข้อการขออภัย – การปฏิเสธ เป็นศูนย์กลางในการวิจัย ผ่านการสำรวจเชิงวัจนปฏิบัติศาสตร์และการตอบแบบสอบถาม ใช้รูปแบบ DCT ในการสร้างแบบสอบถาม ผู้วิจัยได้ศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องและออกแบบสอบถามที่สมบูรณ์แบบ ผู้ตอบแบบสอบถามได้จำแนกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มละ 50 คน โดยมีผู้ที่ไม่เคยศึกษาภาษาญี่ปุ่นใช้ภาษาจีนกลางเป็นภาษาแม่ อีกกลุ่มหนึ่งพูดภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาแม่และได้พิจารณาถึงหลายปัจจัย อาทิ สถานภาพทางสังคม อำนาจ และอื่นๆ ได้สร้างสถานการณ์ 16 สถานการณ์ที่พบเจอในชีวิตประจำวัน เพื่อศึกษาในการสื่อสารทางด้านภาษา ผู้พูดภาษาจีนและผู้พูดภาษาญี่ปุ่น ในเมื่อพบเจอวัฒนธรรมในการขออภัย ปัจจัย สถานภาพทางสังคมและอำนาจ จะส่งผลต่อการเลือกใช้วัจนกรรมการปฏิเสธต่างกันหรือไม่ อย่างไร โดยใช้ทฤษฎีเรื่องหน้าของ Brown & Levinson (1987) โดยใช้ทฤษฎีที่มาศึกษาเปรียบเทียบกลวิธีการปฏิเสธระหว่างจีน – ญี่ปุ่นผลการศึกษาพบว่าภาษาจีนและภาษาญี่ปุ่น มีจุดที่คล้ายคลึงกันในด้านรูปแบบกลวิธีการปฏิเสธต่างก็ใช้คำอุทานมาช่วย (นิยมใช้คำอุทานซึ่งมีส่วนทำให้สถานการณ์การปฏิเสธอ่อนลง) นิยมใช้กลวิธีการปฏิเสธโดยตรงปฏิเสธโดยใช้เหตุผลและสังเกตได้ว่าสังคมจีน และสังคมญี่ปุ่นต่างก็ยึดถือหลักเคารพผู้อาวุโส แต่วิเคราะห์จากสถิติที่ละเอียดแล้วก็มีความแตกต่างหลายประการในด้านรูปแบบการปฏิเสธผู้พูดภาษาญี่ปุ่น นิยมใช้ การกล่าวขอโทษ การปฏิเสธโดยตรง และการใช้เหตุผลโดยนำมาใช้ร่วมกัน ซึ่งเป็นกลวิธีการความสุภาพด้านลบที่ชัดเจน

ส่วนนักศึกษาไทยและนักศึกษาจีนจะใช้รูปแบบการปฏิเสธที่ต่างกัน อาจมาจากวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน แต่ทั้งสองฝ่ายต่างปรากฏให้เห็นถึงความพยายามที่ใช้กลวิธีการปฏิเสธอ้อมประกอบกันด้วย ทำให้เห็นถึงความพยายามของคนรุ่นใหม่ยังคงรักษาความสุภาพรวมไปถึงวัฒนธรรมตะวันออกดั้งเดิมไว้เช่นกัน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ กู ฮุยจวน (Gu Huijuan, 2007) ศึกษาวัฒนธรรมที่สะท้อนในกลวิธีการปฏิเสธระหว่างจีนและอังกฤษ วัตถุประสงค์ของการวิจัยเพื่อศึกษาความแตกต่างของกลวิธีการปฏิเสธระหว่างอาจารย์และลูกศิษย์ของประเทศจีน และประเทศอเมริกา โดยทฤษฎีการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมเพื่อช่วยในการจัดอุปสรรคในการสื่อสารที่มีผู้สื่อสารมาจากต่างวัฒนธรรม ผลการวิจัยพบว่า การใช้กลวิธีการปฏิเสธระหว่างอาจารย์และลูกศิษย์ ของประเทศจีน และประเทศสหรัฐอเมริกา การศึกษาพบว่าความเหมือนในกลวิธีการปฏิเสธนั้นมีมากกว่า ความแตกต่างในการสื่อสารของการปฏิเสธ แต่เนื่องด้วยความแตกต่างทางด้านวัฒนธรรม การใช้กลวิธีการปฏิเสธบางกลวิธีของสองประเทศมีความแตกต่างที่ชัดเจน อาจารย์และนักศึกษาชาวจีนจะเน้นถึงการให้เหตุผลเสนอทางเลือก อาจารย์และนักศึกษาชาวอเมริกาจะใช้การปฏิเสธโดยตรงมากกว่า โดยการแสดงเจตนาอย่างชัดเจน อาจารย์และนักศึกษาชาวจีนให้

ความสำคัญทางด้านสถานภาพทางสังคม และอายุ โดยภาพรวมแล้วอาจารย์และนักศึกษาทั้งประเทศจีน และประเทศอเมริกาจะใช้กลวิธีปฏิเสธแบบทางอ้อมมากกว่า กลวิธีปฏิเสธแบบทางตรงเราจะเห็นได้ว่า ภาษาเป็นเครื่องมือที่ถ่ายทอดวัฒนธรรม วัฒนธรรมกำหนดภาษารเลือกใช้กลวิธีการปฏิเสธอย่างสุภาพ ได้รับอิทธิพลจากปัจจัยสังคมหลายปัจจัย เช่น อำนาจทางสังคม ความสนิทสนม ระหว่างผู้พูดและความยากง่ายของสถานการณ์ในบริบทภาษาที่แตกต่างกันระหว่าง จีน – อเมริกา

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

- กฤษดาวรรณ หงส์ลดารมภ์ และ ธีรนุช ไชคสุวณิช. (2551). **วัจนปฏิบัติศาสตร์**. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ทรงธรรม อินทจักร. (2550). **แนวคิดพื้นฐานด้านวัจนปฏิบัติศาสตร์**. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
- ธิดารัตน์ น้อมมนัส. (2546). **กลวิธีการตอบปฏิเสธของคนไทย**. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ปนนดา เลอเลิศยุติธรรม. (2549). **การศึกษาความสุภาพในการขอร้องและการปฏิเสธในการติดต่อธุรกิจทางจดหมายในภาษาไทยตามแนววัจนปฏิบัติศาสตร์**. วิทยานิพนธ์ปริญญาอักษรศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาภาษาศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ล่ายเจ้. (2553). **กลวิธีความสุภาพในวัจนกรรมการขอร้องและการปฏิเสธระหว่างพนักงานและลูกค้าชาวจีน**. วารสารอีสานศึกษาความหมายทางวัฒนธรรม, 7(18): 214-220.
- วิมลพัทธ์ พรหมศรีมาศ. (2543). **กลวิธีการปฏิเสธในการตอบวัจนกรรมภาษาที่แสดงความปรารถนาดีในภาษาไทย**. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต สาขาภาษาศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ภาษาอังกฤษและภาษาจีน

- Gu Huijuan. (2007). Chinese and English Refusal Strategies in Relation Culture
Journal of East China University of Science and Technology (Social Sciences) 3 :110-114. (In Chinese)
- Hou jiafeng . (2012).A Study on Chinese Refusal Strategy Changes and the Consistency with Chinese Cultural Value Changes. Unpublished M.A.. Chongqing University,China.
- Liao, Choa-chih and, Bressnahan, Mary I. 1996. A contrastive pragmatic study on American English and Mandarin refusal strategies. **Language Sciences** 18: 703-727.

- Lii-Shih, Yu-hei E. 1994. **What do “Yes” and “No” really mean in Chinese?** In James E. Alatis. Georgetown University Round Table on Language and Linguistics 1994. Washington. D.C.: Georgetown University Press.
- Panpothong, Natthaporn. 1999. **Thai Ways of Saying “no” to a Request.** Paper Presented At the International Symposium on Linguistic Politeness, December 7-9. Bangkok:Chulalongkorn University.
- Shi Jing-ling, Li Shu-lan. Politeness Strategies of Invitation Refusals by Chinese University Students. **Journal of Hunan University (Social Sciences)** 2002; Vol.16, No.2 :86-89. (In Chinese)
- Wang Jing. (2012). A Contrastive Study of the Theory and a Demonstration of the Refusal Strategies of Chinese and Japanese Language in Action. **Japanese Language Study and Research** 5(162):71-77. (In Chinese)
- Widjaja, Christina S. (1997). **A study of Date Refusal; Taiwanese Females VS American Females.** University of Hawaii Working Papers in ESL 15: 1-13.

The English Rhythmical Patterns in the Readings of Thai Learners with High and Low English Language Experience, and the Degree of Comprehensibility Judged by L1 English and L1 Thai English Teachers

Tipparat Eiamworawuttikul¹

Sudaporn Luksaneeyanawin²

Abstract

This research is (1) To study the English rhythmical patterns produced by Thai learners (2) To explore the problems of Thai learners with high and low English language experiences in their English rhythmical patterns (3) To examine L1 English and L1 Thai English teachers' degree of comprehensibility towards the readings of Thai learners and (4) To find the correlation between the problems in English rhythmical patterns and the degree of comprehensibility in two groups of judges, L1 English and L1 Thai English teachers.

This research consists of two main studies, i.e., production study and perception study. For the production study, the sample groups were selected by stratified random sampling. They were 30 undergraduate English major students in the School of Liberal Arts, Mae Fah Luang University. They were selected by the English Language Experience scores. There were 2 groups, those with high English language experience or the EFL-High group and those with low English language experience or the EFL-Low group. The data were collected from English passage reading. The rhythmical patterns of each student were analyzed in terms of tonality or the division of their reading into tone groups or information by pauses and the division of the tone group into rhythmic units or feet by stresses. These productions were then compared to the productions of three native English speakers [NSs], who served as a controlled

¹ Master of Arts student in English as an International Language Program, Graduate School, Chulalongkorn University

² Senior Expert, Graduate Program in English as an International Language, Graduate School, Chulalongkorn University

group. In terms of perception study, 6 L1 English teachers of English and 6 L1 Thai teachers of English were asked to rate the degree of comprehensibility towards the readings of the 30 Thai learners. For descriptive statistical analysis, mean, percentage, and standard deviation [SD] were used. For the study on the correlation of the production scores and the comprehensibility scores, One-way ANOVA [Post-Hoc Test], t-test and Pearson's Correlation were employed.

The results were found as follows: (1) English rhythmical patterns in the production of the EFL-High were more similar to those of NS than the EFL-Low. (2) Problems regarding English rhythmical patterns in the readings of Thai learners were as follows: misplacement of tone group boundaries (pause within a phrase and pause within a word) were found, and misplacement of accents (incorrect stress patterns in polysyllabic words and stress on function words), were also found. (3) Both L1 English and L1 Thai teachers of English rated higher degrees of comprehensibility towards the readings of the EFL-High group than the EFL-Low group. (4) The relationship between the problems in rhythmical patterns in the production and the degree of comprehensibility by the two groups of judges showed a high negative correlation value [$r = - 0.54$] which leads to the conclusion that the more problems in the students' productions, the degrees of comprehensibility in the perception of the judges are less.

For pedagogical implication, this study will be advantageous in designing pronunciation courses and teaching materials for Thai students to improve their English pronunciation.

Keywords: English rhythmical patterns, English language experience, tone groups, feet, comprehensibility

Introduction

In the central of communication, suprasegmentals play an important role to convey meaning in spoken communication, as Kang, Rubin and Pickering (2010: 555) claimed that "*Prosody in comprehensibility research usually includes rhythm, speech rate, pausing, stress, and pitch patterns or intonation*". Usually, non-native speakers of English or second language learners would transfer some characteristics of their first language to the pronunciation of the new language, as well as create the language system which is distinct from their own native

language and the target language, this system is called “*interlanguage*” (Selinker, 1972). That is to say, the learners have tried to reach the target language but still cannot acquire it because of the five main factors in the processes of second language acquisition: L1 transfer, transfer of training, strategies of second language learning, strategies of second language communication, and overgeneralization of the target language rules.

To give a clear picture, it can be seen in the scenario of an international academic conference. If non-native speakers of English have their heavy accent presenting their papers at the conference, listeners may find the presentation really difficult to comprehend. Undoubtedly, this really shows how important pronunciation training is.

For Thai learners of English, one of the pronunciation problems is from the differences between the accentual systems or stress patterns of Thai and English (Luksaneeyanawin, 1983, 1998; Vairojanavong, 1984; Sankhavadhana, 1988; Limsangkass, 2009; Pongprairat, 2011). These differences cause the problems of English rhythmical patterns or tonality of English pronunciation³ in Thai people. Limsangkass (2009: 4) provided an example of this problem as follows:

*“In an unmarked situation, English speakers would divide the tone group as follows:
 //^ She’s a /primary /school /teacher.//, whereas Thai speakers would say
 //^ She’s a prima/ry /school tea/cher.//”.*

From the example, it shows that Thai accentual systems or stress patterns have great impact on how Thai learners divide the rhythmic units within a tone group by changing the position of the rhythmic unit boundary (foot boundary), marked by ‘/’ differently from native

³ **Rhythmical patterns** is used by Luksaneeyanawin (1983) to refer to “tonality” defined by Halliday (1970). It is the division of speech into tone groups (Halliday, 1967, 1970) or pause-defined units (Luksaneeyanawin, 1983, 1998) which refer to intonation units, utterances, or information chunks. The division is governed by the syntactic system. In addition, rhythmical pattern is also the division of each tone group into smaller rhythmical units or feet governed by the word accentual system. **Rhythmical unit or foot** is the time interval from a stressed syllable to the next stressed syllable but not including the next. Speech is unmarkedly divided into equal intervals of time (Luksaneeyanawin, 1983, 1998, 2005).

English speakers. Due to the change in assigning foot boundaries, the listeners or native speakers would have difficulty understanding the speech, and get confused (Limsangkass, 2009).

The example mentioned above shows that apart from the production of speech by speakers, the listeners or native speakers' perception is also important. In communication, there is an interaction between at least two people, one speaker and one listener, in the communication context. To communicate successfully, it takes both the speaker's production as well as the listeners' perception into account.

The explorations of the production of speech are plentiful but the perception studies in terms of the comprehensibility⁴ of the listeners after listening to the production are hardly found. This study aims to investigate the production as well as the perception in terms of comprehensibility. It also aims to investigate whether the production of rhythmical patterns found in the readings of EFL learners correlate with the degree of comprehensibility.

Derwing & Munro (2009) and Pongprairat (2011) claimed that in terms of comprehensibility, suprasegmentals have a great impact on listener judgments because they used to convey both the cognitive and emotive meaning in communication. Therefore, this research aims to study Thai learners' productions of English rhythmical patterns as related to the perceptions in terms of comprehensibility in the two groups of judges, i.e., L1 English and L1 Thai teachers of English.

Research Procedures

Production Study

The technique used in identifying the sample groups in this study was a 'stratified random sampling'. Thirty participants, fifteen first-year English majors with the lowest English Language Experience scores (EFL-Low) and fifteen fourth-year English majors with the highest

⁴ **Comprehensibility** refers to the listener's perception of the degree of difficulty to understand the meaning of the speech (Derwing & Munro, 2009; Pongprairat, 2011).

English Language Experience scores (EFL-High), were selected from 222 English majors in the School of Liberal Arts of Mae Fah Luang University (97 seniors and 125 freshmen). The English Language Experience⁵ scores acquired from the questionnaire are used in the sampling. The English language experience scores of the two sample groups are shown in Table 1.

**Table 1: English Language Experience scores of the EFL-High and the EFL-Low groups
(n = 30)**

Statistics	Scores (200)	
	EFL-High (n = 15)	EFL-Low (n = 15)
Min	150	67
Max	169	123
Mean	154.2	108.93
SD	4.63	14.69

As shown in Table 1, the English language experience scores of the EFL-High learners' scores ranged from 150 to 169. The average score is 154.2. On the other hand, the EFL-Low learners' scores ranged from 67 to 123. The mean score is 108.93. The broader variation of the EFL-Low group (SD = 14.69) shows more variation of the experience among the low group as compared to the EFL-High group. This indicates that the EFL-Low participants are non-homogeneous because of their different language experiences. In contrast, the EFL-High participants are more homogeneous with less variation, as seen from the remarkable lower value of standard deviation (SD = 4.63).

⁵ English Language Experience Questionnaire was adapted from CRSLP Questionnaire developed for the use in many research works under the supervision of Luksaneeyanawin in the studies of Sudasna Na Ayudhya (2002), Modehiran (2005), Limsangkass (2009), Pongprairat (2011), Wong-aram (2011), Tarnisarn (2012), and Thaworn (2012). The purposes of the questionnaire were used to collect information on the learners' English Language Experience and to select the sample groups according to their English language experience scores.

Moreover, for rhythmical pattern comparison of the learners and the native speakers, three native speakers of English (NSs) who are English teachers at the School of Liberal Arts of Mae Fah Luang University served as the controlled group.

The students were asked to read a passage aloud. The passage was selected from the university course workbook provided for the How to Live and Learn on Campus Project of Mae Fah Luang University. Then, their productions were recorded and analyzed by both auditory and acoustic methods, using PRAAT software program, to confirm the accuracy of the auditory analyses. Periods of acoustic silence represent the physical realization of pauses and prominence of acoustic correlates in terms of vowel duration, amplitude or intensity, and pitch patterns represent the physical aspect of stress.

Perception Study

For the perception study, the judges were six L1 English and six L1 Thai teachers of English from the School of Liberal Arts of Mae Fah Luang University. They were provided with 5-points comprehensibility rating scales (1 = most difficult to understand; 5 = easiest to understand) to judge and rate 30 speech samples of the EFL-High and EFL-Low groups. Data were analyzed by both descriptive and inferential statistics.

Research Findings

Production Study

This section will quantitatively and qualitatively report the research findings regarding both the rhythmical patterns in terms of tone group boundaries and foot boundaries performed by the three sample groups: the NS, EFL-High and the EFL-Low, respectively.

Tone group boundaries

Table 2: Comparison of number of tone groups in the NS, EFL-High and EFL-Low

No. of tone groups	Groups		
	NS (n = 3)	EFL-High (n = 15)	EFL-Low (n = 15)
Min	13	15	22

No. of tone groups	Groups		
	NS (n = 3)	EFL-High (n = 15)	EFL-Low (n = 15)
Max	16	23	55
Mean	14.67	19.4	31.27
SD.	1.53	3.02	8.57

From Table 2, the NS group has a mean of 14.67 tone groups in their readings of the 108-word English passage. For the EFL-High group, the passage was divided into an average of 19.4 tone groups. The EFL-High's production is closer to that of the NS group which has an average of 14.67 tone groups compared to the EFL-Low group that has an average of 31.27 tone groups. The information chunking of the EFL-Low group is double to the production of NS group (31.27 versus 14.67). Moreover, it can be seen that there are more variations of the patterns of tone group division among the EFL-L participants (SD = 8.57) than the EFL-H (SD = 3.02) and the NS (SD = 1.53). To compare the productions across the 3 groups, one-way ANOVA and Post-Hoc Scheffe's method were employed. Table 3 below shows the statistical value acquired from the comparison of the number of tone groups across the three sample groups.

Table 3: Comparison of the mean values of number of tone groups across groups

Group	Mean Diff	Std.	Sig.
NS vs. EFL-High	4.73	3.935	.493
NS vs. EFL-Low	16.60*	3.935	.001*
EFL-High vs. EFL-Low	11.87*	2.272	.000*

*p < .05 (significant difference)

According to Table 3, the production of the NS group and the EFL-High group did not differ significantly ($p = .493$). On the contrary, significant differences are found in the number of tone groups between the NS group and the EFL-Low group ($p = .001^*$), as well as between the two groups of Thai learners ($p = .000^*$).

Regarding the number of words per tone group, the total number of words in the English passage reading (108 words) is divided by the number of tone groups performed by each

group of informants. The number of words per tone group in the production of the three sample groups is illustrated Table 4.

Table 4: Comparison of number of words per tone group in the NS, EFL-High and EFL-Low

No. of words per tone group	Groups		
	NS (n = 3)	EFL-High (n = 15)	EFL-Low (n = 15)
Min	6.75	4.7	1.96
Max	8.31	7.2	4.91
Mean	7.42	5.71	3.66
SD.	0.80	0.96	0.83

The comparison of the number of words per tone group among the three sample groups illustrates that the NS group has 7.42 words per tone group on average, whereas the EFL-High and the EFL-Low has 5.71 and 3.66 words per tone group on average. The average number of words per tone group of the EFL-High ($\bar{x} = 5.71$) is shorter but closer to that of the NS group ($\bar{x} = 7.42$) compared to that of the EFL-Low group that has a very short information chunks ($\bar{x} = 3.66$). This means that the EFL-High group can read with longer information chunks, whereas the EFL-Low group produced very short ones.

To compare the productions across groups, one-way ANOVA and Post-Hoc Scheffe's were used to test whether the differences are statistically significant or not. The following table illustrates the statistical values of the differences.

Table 5: Comparison of the mean values of number of words per tone groups across groups

Group	Mean Diff	Std.	Sig.
NS vs. EFL-High	1.71*	.564	.018*
NS vs. EFL-Low	3.76*	.564	.000*
EFL-High vs. EFL-Low	2.05*	.326	.000*

*p < .05 (significant difference)

Table 5 shows significant difference in the number of words per tone groups among all the sample groups, i.e., between the NS group and the EFL-High ($p = .018^*$), the NS group and the EFL-Low ($p = .000^*$), and the EFL-High and the EFL-Low ($p = .000^*$)

After the quantitative analysis of the rhythmical patterns on the three sample groups, the next section will qualitatively present the production of each group: the NS, the EFL-High and the EFL-Low, respectively. The number in the parentheses shows the number of speakers that have similar patterns of pause in the readings.

NS-Group (n = 3)

// David Beckham became a famous soccer player in the late 1990s, (3)// and in 2003 (1) I was the most recognizable athlete in the world. (3)// He was a popular player first in England for Manchester United (3) // and then in Spain for Real Madrid. (3)// They are both successful and very rich soccer teams. (3)// Beckham is a valuable player because he can take dangerous free kicks (2)// and pass the ball long distances. (3)// Beckham was a fantastic leader. (3)// He led his country, (3)// England, (3)// in the 2002 World Cup (3) I where they only lost to Brazil. (3)// His fans also respect him (2) // because he is a very hard worker on the field (3) I and on the training ground. (3)//

From the production of the NS group, it can be seen that the tone group boundaries performed by NSs are as predicted theoretically. 16 tone group boundaries are found. They are 13 clause boundaries and 3 phrase boundaries. The boundaries occur as predicted in the potential tone group boundaries. Uniformity among the 3 NSs existed at 13 tone group boundaries within the 16 boundaries, mostly at clause boundaries. However, it is interesting to note that apart from the uniformity that is mostly governed by the syntactic aspect, there are also variations of tone groups ($SD = 1.53$) in the production of NSs that is oriented towards the semantic and pragmatic aspects. These variations were found at phrase boundaries as follows:

// and in 2003 (1)// //was the most recognizable athlete in the world. (3)//

One of the NSs intentionally assigned additional tone group after “*and in 2003*” to focus the year that Beckham became most recognized athlete in the world.

Abercrombie (1968) and Luksaneeyanawin (1988) claimed that: when the speakers are approaching the end of the readings or speaking, the speakers would pause more to signal an end to an utterance. It can be seen from the following example that all NSs paused before the last information unit “*on the training ground*” to signal that it comes to an end of an utterance in their production (a terminal function).

// His fans also respect him (2) // because he is a very hard worker on the field (3) and on the training ground. (3)//

EFL-High Group (n = 15)

// David Beckham (2) I became a (1) famous soccer player (2) I in the (1) late 1990s, (15)// and in 2003 (8) I was the most (1) recognizable (2) athlete (4) I in the world. (15)// He was a popular player (2)// first (2) in England (2) I for Manchester United (14) // and then (3) I in Spain (3) I for Real Madrid. (15)// They are both (1) successful (1)// and very rich (1) soccer teams. (15)// Beckham (2) I is a valuable (1) player (8)// because (4) he can take (2) dangerous (2) free kicks (14)// and (1) pass the ball (1) long distances. (15)// Beckham was a fantastic leader. (15)// He led his country, (13)// England, (15)// in (1) the (1) 2002 (2) World Cup (15) I where (2) they only (1) lost (2) to (1) Brazil. (15)// His fans (1) I also respect (1) him (8)// because (1) he is a very hard worker (10)// on the field (9) I and (1) on the training ground. (15)//

In the EFL-High group, it can be seen that 100% of participants do not have any problems in chunking the information at the predicted clause boundaries. The uniformity among the EFL-H group can be found at 10 potential tone group boundaries: 9 are found at clause boundaries, and one at phrase boundary. Most students from EFL-HIGH group do not have problems in dividing the passage into small syntactic units, especially at the end of the sentences, clauses and phrases. The tone group boundaries are mostly coincide with the boundaries between the syntactical units. Their rhythmical patterns are quite similar to the NS group. However, it could be observed that minor variations of tone group boundaries (SD = 3.02) can be found in the EFL-High group. The variations found are mainly the misplacement of tone group boundaries within some phrases. The examples are as follows:

Within NP

- 1.1 Between NP and its Determiner: a (1)I* famous soccer player
- 1.2 Between Adj and NP: dangerous (2)I* free kicks

Within VP

- Between Verb and Modifier: lost (2)I* to Brazil

Within PP

- Between Preposition and NP: in (1)I* the 2002 World Cup

In the readings of the EFL-Low learners, they chunk the passage into a large number of tone groups ($\bar{x} = 31.27$) compared to the NS and EFL-High. Many of the boundaries assigned do not coincide to potential syntactical units, resulting as fragmented speech. The performance of the EFL-Low group is shown below

EFL-Low Group (n = 15)

//David Beckham (6) I became (2) a famous soccer (2) play (1) yer (8) I in the (4) late (7) 1990s, (15)// and in (6) 2003 (11) I was (1) the most (5) recognizable (7) ath (1) lete (7) I in the world. (15)// He was a (2) pop (1) pular (2) player (1)// first (7) in England (9) I for (1) Manchester (1) United (14) // and (1) then (8) I in Spain (5) I for (1) Real Madrid. (15)// They are both (5) successful (4)// and very (1) rich (11) soccer teams. (15)// Beckham (2) I is a (6) valuable (3) player (9)// because (11) he can take (2) dangerous (4) free (2) kicks (14)// and (1) pass (6) the ball (5) long (6) distances. (15)// Beckham (1) I was (1) a (2) fantastic (1) leader. (15)// He (1) led (3) his country, (10)// Eng (1) land, (15)// in (1) the (8) 2002 (6) World Cup (15) I where (3) they (3) on (1) ly (4) lost (10) to Brazil. (15)// His fans (3) I also respect him (8)// because (9) he is a (1) very (1) hard (1) worker (9)// on the (2) field (13) I and (1) on the (1) training ground. (15)//

Within the EFL-Low group, 100% of participants do not have problems in chunking tone groups at predicted sentence boundaries, as found in the NS and the EFL-High production. The uniformity existed at 10 tone group boundaries, 9 at clause boundaries and 1 at phrase boundary. This is similar to the performance of the High group. However, it is found that there are more variations of tone group boundaries in the EFL-Low group (SD = 8.57) than that of the EFL-High group (SD = 3.02). The variations performed by the EFL-Low group are misplacement of tone group

boundaries found within phrase boundaries and the worst is within words. The examples are as follows:

Within VP

- 1.1 Between Copular Verb and NP: was (1)I* a fantastic leader
- 1.2 Between Verb and Modifier: lost (10)I* to Brazil

Within NP

- 2.1 Between AdjP and NP: a popular (2)I* player
- 2.2 Between NP and its Determiner: the (4)I* late 1990s

Within PP

- Between Preposition and Noun: for (1)I* Manchester United

In conclusion, pauses within phrases are the problems found most in the production of both EFL-High and the EFL-Low. Other interesting problems are pauses within words that are found only in the production of the EFL-Low group. All the problems found in the production of the EFL-High and EFL-Low are illustrated in the following table.

Table 6: Problems of Tone group boundaries found in the EFL-High and EFL-Low's productions

Misplacement of tone group boundaries	EFL-High	EFL-Low
1. Pause within phrases	33	159
2. Pause within words	0	5
Total errors found (<i>n</i> = 197)	33	164
Percentage of problems	16.75%	83.25%

Table 6 illustrates that the EFL-Low group got higher percentage of problems in chunking tone groups (83.25%) compared to the EFL-High (16.75%). The table shows that pauses within phrases are found in the productions of both EFL-High (33 errors) and EFL-Low group (159 errors). These pause insertion can be considered as errors because the pauses are put between the syntactic units that should be tightly tied, for example, between determiner and NP in an NP, or between modifying AdjP and Noun in an NP. The examples of this type of problem are shown as follows:

Between Determiner and NP

(1) David Beckham became a famous soccer player in the I* late 1990s.

Between AdjP and Noun

(2) ...in 2003 was the most recognizable I* athlete in the world.

(3) Beckham is a valuable I* player.

Within Words

This type of errors is found only in the reading of the EFL-L group. Within a word a silence or a pause is inserted, for example, athl* lete, playl* yer, popl* pular, Engl* land, and onl* ly. It as if the students are not sure how to pronounce the word either because the word is difficult, for example “athlete”, or because they hesitate where to put the stress in the words that are so common like “player, popular, England, and only”.

The next part will present quantitative and qualitative analysis of foot boundaries performed by the three sample groups: the NS, EFL-High and EFL-Low.

Foot boundaries

Table 7: Comparison of number of feet in the NS, EFL-High and EFL-Low

No. of foot boundaries	Groups		
	NS (n = 3)	EFL-High (n = 15)	EFL-Low (n = 15)
Min	63	64	68
Max	63	78	84
Mean	63	68.6	73.87
SD.	0	4.12	4.10

Regarding the number of feet in the readings of all sample groups, the NS group divided their read speech into an average of 63 feet uniformly. For the EFL-High group, they performed 68.6 feet on average which is very close to the production of the NS group ($\bar{x} = 63$) compared to that of the EFL-Low group that have an average of 73.87 feet.

It is interesting to note the high value of EFL-High’s standard deviation (SD = 4.12) is obviously very close to that of the EFL-Low (SD = 4.10). This may indicate that the productions

of foot boundaries, governed by assignments of the word accent in both groups of students seem to vary at the same range.

Comparing the productions of the three groups, one-way ANOVA and Post-Hoc Scheffe's method were used to test whether the differences are statistically significant or not. Table 8 shows the statistical values of the differences in the number of feet across groups.

Table 8: Comparison of the mean values of number of feet across groups

Group	Mean Diff	Std.	Sig.
NS vs. EFL-High	5.60	2.512	.100
NS vs. EFL-Low	10.87*	2.512	.001*
EFL-High vs. EFL-Low	5.27*	1.450	.004*

*p < .05 (significant difference)

According to Table 8, it shows that the production of the NS group and the EFL-High group did not differ significantly since the p value is more than .05 (p = .100). On the contrary, significant difference can be found in the number of feet between the NS group and the EFL-Low group (p = .001* < .05), as well as between both groups of Thai learners: the EFL-High and the EFL-Low (p = .004* < .05).

The next part will qualitatively present the productions of foot boundaries in the NS, EFL-High, and EFL-Low group respectively. The numbers in the parentheses indicate the number of speakers that have a stress at each foot boundary.

NS-Group (n = 3)

⁽³⁾/David ⁽³⁾/Beckham be ⁽³⁾/came a ⁽³⁾/famous ⁽³⁾/soccer ⁽³⁾/player in the ⁽³⁾/late 19⁽³⁾/90s, and in 200⁽³⁾/3 was the ⁽³⁾/most recog⁽³⁾/nizable ⁽³⁾/athlete in the ⁽³⁾/world. He was a ⁽³⁾/popular ⁽³⁾/player ⁽³⁾/first in ⁽³⁾/England for Man⁽³⁾/chester U⁽³⁾/nited and ⁽³⁾/then in ⁽³⁾/Spain for ⁽³⁾/Real Mad⁽³⁾/rid. They are ⁽³⁾/both suc⁽³⁾/cessful and ⁽³⁾/very ⁽³⁾/rich ⁽³⁾/soccer ⁽³⁾/teams. ⁽³⁾/Beckham is a ⁽³⁾/valuable ⁽³⁾/player be⁽³⁾/cause he can ⁽³⁾/take ⁽³⁾/dangerous ⁽³⁾/free ⁽³⁾/kicks and ⁽³⁾/pass the ⁽³⁾/ball ⁽³⁾/long ⁽³⁾/distances. ⁽³⁾/Beckham was a fan⁽³⁾/tastic ⁽³⁾/leader. He ⁽³⁾/led his ⁽³⁾/country, ⁽³⁾/England, in the 200⁽³⁾/2 ⁽³⁾/World ⁽³⁾/Cup where they ⁽³⁾/only ⁽³⁾/lost to Bra⁽³⁾/zil. His ⁽³⁾/fans ⁽³⁾/also

res⁽³⁾/pect him be⁽³⁾/cause he is a⁽³⁾/very⁽³⁾/hard⁽³⁾/worker on the⁽³⁾/field and on the⁽³⁾/training⁽³⁾/ground.

From the NS production, it can be seen that their foot boundaries are all the same as theoretically predicted, in other words the assignments of stress are governed by the word accents. It should be noted that NS group's standard deviation is zero (SD = 0). This shows the absolute agreement among the three NSs towards the foot boundaries.

On the contrary, foot boundaries in Thai learners' productions were more varied, as seen from high value of standard deviation in the EFL-High group (SD = 4.12) and the EFL-Low group (SD = 4.10). Their foot boundaries are shown below, respectively.

EFL-High group (n = 15)

Da⁽¹⁵⁾/⁽¹¹⁾vid⁽¹¹⁾/Beck⁽⁴⁾/⁽¹⁵⁾ham be⁽¹⁵⁾/came⁽¹⁾/⁽²⁾a⁽²⁾/⁽¹³⁾fa⁽¹³⁾/⁽⁹⁾*mous⁽⁹⁾/⁽⁶⁾soc⁽⁶⁾/⁽¹¹⁾*cer⁽¹¹⁾/⁽⁴⁾pla⁽⁴⁾/⁽¹⁾*yer⁽¹⁾/⁽¹⁾*in⁽¹⁾/⁽¹⁵⁾the⁽¹⁵⁾/⁽¹⁴⁾late 19⁽¹⁴⁾/⁽¹⁾9⁽¹⁾/⁽¹⁾*0s,⁽⁶⁾/⁽⁴⁾*and⁽⁴⁾/⁽¹⁵⁾in 200⁽¹⁵⁾/⁽³⁾3⁽¹⁾/⁽¹⁾*was the⁽¹⁵⁾/⁽¹⁵⁾most recog⁽¹⁵⁾/⁽¹²⁾nizable⁽¹²⁾/⁽³⁾ath⁽³⁾/⁽¹⁵⁾*lete in the⁽¹⁵⁾/⁽¹⁰⁾world. He⁽¹⁰⁾/⁽¹⁾*was⁽¹⁾/⁽¹⁴⁾a⁽¹⁴⁾/⁽¹⁾popu⁽¹⁾/⁽¹⁴⁾*lar⁽¹⁴⁾/⁽¹⁾pla⁽¹⁾/⁽¹⁵⁾*yer⁽¹⁵⁾/⁽¹⁵⁾first in⁽¹⁵⁾/⁽¹⁵⁾England for Man⁽¹⁵⁾/⁽¹⁵⁾chester U⁽¹⁵⁾/⁽¹⁵⁾nited and⁽¹⁵⁾/⁽¹⁵⁾then in⁽¹⁵⁾/⁽¹⁵⁾Spain for⁽¹⁵⁾/⁽¹⁵⁾Real⁽¹⁵⁾/⁽¹⁵⁾*Madrid. They are⁽¹⁵⁾/⁽¹⁰⁾both suc⁽¹⁰⁾/⁽⁵⁾cess⁽⁵⁾/⁽⁷⁾*ful and⁽⁸⁾/⁽⁷⁾ve⁽⁷⁾/⁽¹⁵⁾*ry⁽¹⁵⁾/⁽¹²⁾rich⁽¹²⁾/⁽³⁾soc⁽³⁾/⁽¹⁵⁾*cer⁽¹⁵⁾/⁽¹⁵⁾teams.⁽¹⁵⁾/⁽⁴⁾Beckham⁽⁴⁾/⁽¹⁾*is⁽¹⁾/⁽⁴⁾a⁽⁴⁾/⁽¹⁾va⁽¹⁾/⁽¹⁰⁾*lua⁽¹⁰⁾/⁽¹²⁾*ble⁽¹²⁾/⁽³⁾pla⁽³⁾/⁽¹⁵⁾*yer be⁽¹⁵⁾/⁽¹⁾cause he⁽¹⁾/⁽¹⁵⁾*can⁽¹⁵⁾/⁽¹¹⁾take⁽¹¹⁾/⁽⁴⁾dange⁽⁴⁾/⁽¹⁵⁾*rous⁽¹⁵⁾/⁽¹⁵⁾free⁽¹⁵⁾/⁽¹⁾*kicks⁽¹⁾/⁽¹⁵⁾and⁽¹⁵⁾/⁽¹⁵⁾pass the⁽¹⁵⁾/⁽¹⁵⁾ball⁽¹⁵⁾/⁽¹⁵⁾long⁽¹⁵⁾/⁽¹⁴⁾distances.⁽¹⁴⁾/⁽¹⁾Beck⁽¹⁾/⁽²⁾*ham⁽²⁾/⁽²⁾*was⁽²⁾/⁽¹⁵⁾a fan⁽¹⁵⁾/⁽¹⁵⁾tastic⁽¹⁵⁾/⁽¹⁵⁾leader. He⁽¹⁵⁾/⁽²⁾led⁽²⁾/⁽¹³⁾*his⁽¹³⁾/⁽²⁾coun⁽²⁾/⁽¹⁴⁾*try,⁽¹⁴⁾/⁽¹⁾Eng⁽¹⁾/⁽²⁾*in⁽⁶⁾/⁽¹⁵⁾the 200⁽¹⁵⁾/⁽²⁾2⁽¹⁵⁾/⁽¹⁵⁾World⁽¹⁵⁾/⁽⁴⁾*where they⁽¹²⁾/⁽³⁾on⁽³⁾/⁽¹⁵⁾*ly⁽¹⁵⁾/⁽¹⁾lost⁽¹⁾/⁽¹⁾*to⁽¹⁾/⁽¹⁴⁾*Bra⁽¹⁴⁾/⁽³⁾zil.⁽³⁾/⁽¹⁵⁾*His⁽¹⁵⁾/⁽²⁾al⁽²⁾/⁽¹³⁾*so⁽³⁾/⁽¹²⁾*res⁽¹²⁾/⁽⁷⁾*pect⁽⁷⁾/⁽¹⁵⁾him be⁽¹⁵⁾/⁽⁸⁾cause he⁽⁸⁾/⁽¹⁰⁾*is a⁽¹⁰⁾/⁽⁵⁾ve⁽⁵⁾/⁽¹⁵⁾*ry⁽¹⁵⁾/⁽¹³⁾hard⁽¹³⁾/⁽²⁾wor⁽²⁾/⁽¹⁵⁾*ker on the⁽¹⁵⁾/⁽³⁾field⁽³⁾/⁽¹¹⁾*and⁽¹¹⁾/⁽⁹⁾on the⁽⁹⁾/⁽⁶⁾train⁽⁶⁾/⁽¹⁵⁾*ing⁽¹⁵⁾/⁽¹⁵⁾ground.

EFL-Low group (n = 15)

⁽⁴⁾Da⁽¹¹⁾/⁽⁸⁾vid⁽⁸⁾/Beck⁽⁷⁾/⁽¹⁵⁾ham be⁽¹⁵⁾/came⁽¹⁾/⁽³⁾a⁽³⁾/⁽¹²⁾fa⁽¹²⁾/⁽¹¹⁾*mous⁽¹¹⁾/⁽⁴⁾soc⁽⁴⁾/⁽¹²⁾*cer⁽¹²⁾/⁽³⁾pla⁽³⁾/⁽³⁾*yer⁽³⁾/⁽⁴⁾*in⁽⁴⁾/⁽¹⁵⁾the⁽¹⁵⁾/⁽¹⁵⁾late 19⁽¹⁵⁾/⁽¹⁵⁾90s,⁽⁶⁾/⁽¹¹⁾*and⁽¹¹⁾/⁽¹⁵⁾in 200⁽¹⁵⁾/⁽³⁾3⁽⁹⁾/⁽¹⁵⁾*was the⁽¹⁵⁾/⁽¹⁰⁾most recog⁽¹⁰⁾/⁽⁴⁾ni⁽⁴⁾/⁽¹⁾*za⁽¹⁾/⁽¹⁾*ble⁽¹⁾/⁽⁹⁾ath⁽⁹⁾/⁽³⁾*lete⁽³⁾/⁽¹⁵⁾*in the⁽¹⁵⁾/⁽¹⁵⁾world. He⁽¹⁵⁾/⁽²⁾*was⁽²⁾/⁽¹¹⁾a⁽¹¹⁾/⁽⁴⁾popu⁽⁴⁾/⁽¹⁴⁾*lar⁽¹⁴⁾/⁽¹⁾pla⁽¹⁾/⁽¹⁵⁾*yer⁽¹⁵⁾/⁽¹⁵⁾first in⁽¹⁵⁾/⁽²⁾England⁽²⁾/⁽¹⁴⁾*for Man⁽¹⁴⁾/⁽⁸⁾ches⁽⁸⁾/⁽⁷⁾*ter U⁽⁷⁾/⁽¹⁵⁾ni⁽¹⁵⁾/⁽¹⁾*ted and⁽¹⁵⁾/⁽¹⁾then⁽¹⁾/⁽¹⁵⁾*in⁽¹⁵⁾/⁽¹⁾Spain⁽¹⁾/⁽¹⁵⁾*for⁽¹⁵⁾/⁽¹⁵⁾Real⁽¹⁵⁾/⁽¹⁾*Madrid.⁽¹⁾/⁽¹⁾They⁽¹⁾/⁽¹⁵⁾*are⁽¹⁵⁾/⁽⁹⁾both⁽⁹⁾/⁽³⁾*suc⁽³⁾/⁽³⁾cess⁽³⁾/⁽¹⁾*ful⁽¹⁾/⁽¹²⁾and⁽¹²⁾/⁽³⁾ve⁽³⁾/⁽¹⁵⁾*ry⁽¹⁵⁾/⁽¹⁵⁾rich⁽¹⁵⁾/⁽¹⁵⁾soccer⁽¹⁵⁾/⁽¹⁵⁾teams.⁽¹⁵⁾/⁽⁶⁾Beckham⁽⁶⁾/⁽⁵⁾*is⁽⁵⁾/⁽⁵⁾a⁽⁵⁾/⁽⁷⁾valu⁽⁷⁾/⁽³⁾*a⁽³⁾/⁽¹⁵⁾*ble⁽¹⁵⁾/⁽¹⁵⁾player be⁽¹⁵⁾/⁽¹⁵⁾cause he can⁽¹⁵⁾/⁽¹⁵⁾take

⁽¹¹⁾/dange⁽⁴⁾/*rous⁽¹⁵⁾/free⁽¹⁵⁾/kicks⁽¹⁾/*and⁽¹⁵⁾/pass the⁽¹⁵⁾/ball⁽¹⁵⁾/long⁽¹⁵⁾/distances.⁽¹⁵⁾/Beckham⁽⁴⁾/*was⁽⁵⁾/*a fan⁽¹⁵⁾/tastic⁽¹⁴⁾/lea⁽¹⁾/*der.⁽¹⁾/*He⁽¹⁵⁾/led⁽³⁾/*his⁽¹⁵⁾/country,⁽¹⁴⁾/Eng⁽¹⁾/*land,⁽³⁾/*in⁽⁸⁾/*the 200⁽¹⁵⁾/2⁽¹⁵⁾/World⁽¹⁵⁾/Cup⁽¹⁰⁾/*where⁽⁵⁾/*they⁽¹²⁾/on⁽³⁾/*ly⁽¹⁵⁾/lost⁽³⁾/*to⁽²⁾/*Bra⁽¹³⁾/zil.⁽⁵⁾/*His⁽¹⁵⁾/fans⁽²⁾/al⁽¹³⁾/*so⁽¹⁵⁾/*respect⁽¹⁾/*him be⁽¹⁵⁾/cause he⁽¹³⁾/*is a⁽¹²⁾/ve⁽³⁾/*ry⁽¹⁵⁾/hard⁽¹⁴⁾/wor⁽¹⁾/*ker⁽⁵⁾/*on⁽¹⁾/*the⁽¹⁵⁾/field⁽⁵⁾/*and⁽¹⁰⁾/*on⁽²⁾/*the⁽¹⁴⁾/train⁽¹⁾/*ing⁽¹⁵⁾/ground.

From the EFL-High and the EFL-Low productions, it can be seen that 100% of participants in both groups: the EFL-High and EFL-Low do not have problems in pronouncing one-syllable content words since they can stress all those words correctly.

Regarding variations of foot boundaries in both groups, it should be noted that problems in pronouncing polysyllabic words. Misplacement of stress in polysyllabic words and also stress on function words were found in the production of both groups due to the lack of linguistic knowledge of English accentual patterns

The problems and its total number of problems found in the production of both groups: the EFL-High and EFL-Low are concluded in Table 3.8.

Table 9: Problems of foot boundaries found in the EFL-High and EFL-Low's productions

Misplacement of accents	EFL-High	EFL-Low
1. Misplacement of stress in polysyllabic words	133	144
2. Stress placement on function words	83	159
Total errors found (<i>n</i> = 519)	216	303
Percentage of problems	41.62%	58.38%

As shown in Table 3.8, it can be noticed that the EFL-Low learners got higher percentage of problems towards foot boundaries (58.38%) than that of the EFL-High (41.62%).

Regarding the incorrect accentual patterns or misplacement of stress in polysyllabic words, most of students would assign stress at the final syllable of words which are: Da/*vid, Beck/*ham, fa/*mous, soc/*cer, pla/*yer, ath/*lete, popu/*lar, success/*ful, ve/*ry, valua/*ble, dange/*rous, Eng/*land, on/*ly, al/*so, wor/*ker and train/*ing. It is interesting to note that

assigning incorrect stress at the first syllable of words was also found as follows: /*Madrid and /*Brazil but these errors are rare.

In addition, stress placement on function words is also other problem found in foot boundaries of both groups: EFL-High and EFL-Low. They placed stress at the function words, i.e. /*in, /*was, /*for, /*is, /*a, /*are, /*on. This type of errors is found more in the EFL-L group (159) compared to the EFL-H (83). Whereas the number of errors in the misplacement of stress in both groups are quite close to each other (133 vs 144)

The following part will discuss the perception study. This is a study of the comprehensibility ratings judged by L1 English and L1 Thai English teachers towards the EFL-High and EFL-Low productions. The correlations between the numbers of problems found in the productions of the two groups of students and the values of comprehensibility ratings will be reported.

Perception Study

The perception study was done by asking 12 judges consisting of 6 L1 English teachers of English and 6 L1 Thai teachers of English to rate the degree of comprehensibility towards the readings of the 30 Thai learners. Descriptive statistical values in terms of mean, percentage, and standard deviation [SD] of the ratings are reported. For the study on the correlation of the production scores and the comprehensibility scores, One-way ANOVA [Post-Hoc Test], t-test and Pearson's Correlation is employed.

Table 10 below exhibits the judgments in terms of degree of comprehensibility rated by L1 English teachers (L1ET) and L1 Thai Teachers (L1TT) towards the productions of the EFL-High and EFL-Low groups are reported, as shown in Table 3.9.

Table 10: The L1ET and the L1TT's judgments on the degree of comprehensibility

Group	L1ET ($n = 6$)				L1TT ($n = 6$)			
	Min	Max	Mean	SD	Min	Max	Mean	SD
EFL-High	1	5	3.23	0.42	2	5	3.27	0.25
EFL-Low	1	4	2.73	0.13	1	5	2.50	0.18

According to Table 10, it can be seen that the EFL-High got higher comprehensibility scores from both groups of judges: L1ET (H, $\bar{x} = 3.23$) and L1TT (H, $\bar{x} = 3.27$) than that of the EFL-Low (L, $\bar{x} = 2.73$) and L1TT (L, $\bar{x} = 2.50$). To compare the comprehensibility ratings between L1ET and L1TT groups, t-test was used to analyze the differences. The following table will show significant differences in comprehensibility ratings of two groups: L1ET and L1TT towards the productions of Thai learners.

Table 11: T-test results for judgments of the L1ET and L1TT

Group	L1ET vs L1TT
	Sig.(2-tailed)
EFL-High ($n = 15$)	.765
EFL-Low ($n = 15$)	.251

* $p < .05$ (significant difference)

According to Table 11, it shows that the comprehensibility ratings of the EFL-High group judged by the L1ET ($\bar{x} = 3.23$) and the L1TT ($\bar{x} = 3.27$) did not differ significantly since the p value is more than .05 ($p = .765$). Also, the t-test result of the EFL-Low group did not show significant difference since the p value is more than .05 ($p = .251$). We can conclude that the comprehensibility ratings of both L1ET and L1TT judges towards the productions of the Thai learners are close to each other group.

The following table presents the t-test of the ratings the degree of comprehensibility of The EFL-High and EFL-Low. This analysis is to see whether the differences between the degree of comprehensibility of the production the two groups of students are significant or not. The analysis shows the statistical levels of both Judges Groups.

Table 12: T-test results for degree of comprehensibility of the groups of EFL-High and EFL-Low

Judges Groups	EFL-High vs EFL-Low
	Sig.(2-tailed)
L1ET ($n = 6$)	.018*
L1TT ($n = 6$)	.002*

* $p < .05$ (significant difference)

Table 12 shows that there are significant differences in the mean scores between the degree of comprehensibility of the groups of EFL-High and EFL-Low rated by the L1ET ($p = .018^* < .05$) and the L1TT ($p = .002^* < .05$). We can conclude that the different degrees of comprehensibility between the EFL-High and EFL-Low found in the perceptions of both groups of judges are significant. The productions of the Low group yield a lower comprehensibility score compare to the High group that yield a higher comprehensibility score. This finding is found in both the native English teachers' judges and the native Thai teachers' judges.

The last question to be answered is whether there is any correlation between the production and the perception. Pearson Correlation's (r) between the problems in the participants' English rhythmical patterns and comprehensibility ratings is employed and presented in Table 13 below

Table 13: Pearson correlations (r) between the problems in the participants' English rhythmical patterns and comprehensibility ratings

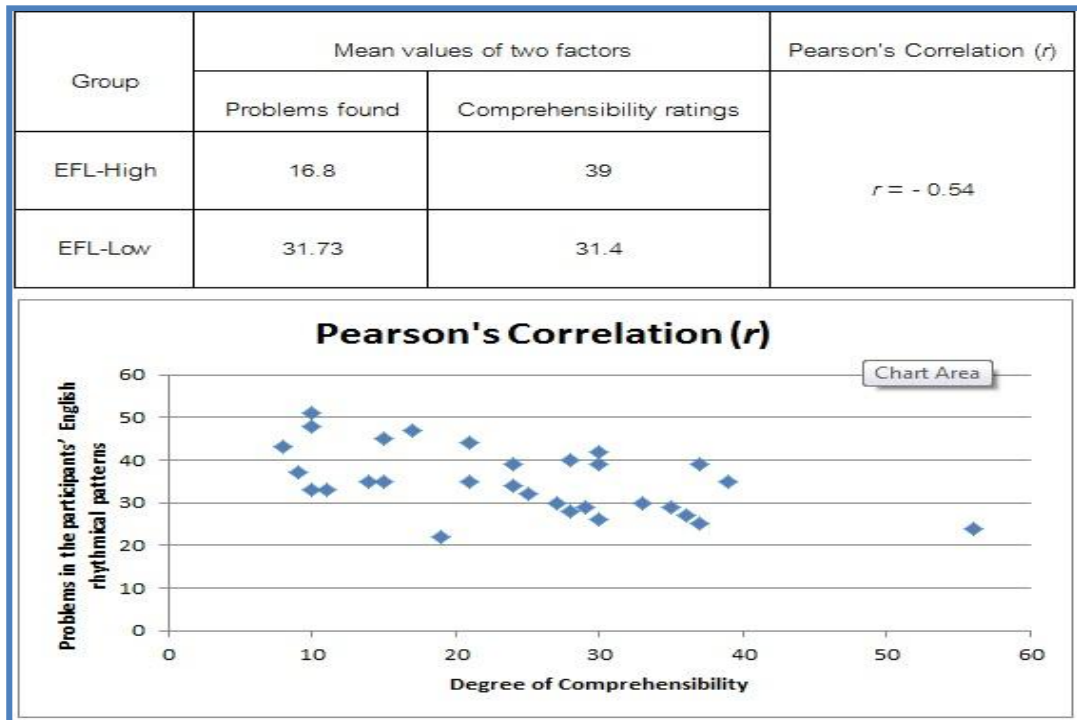

Table 13 illustrates the Pearson's Correlation analysis. It shows a high negative correlation between the problems in the participants' English rhythmical patterns and comprehensibility ratings ($r = - 0.54$). The correlation value tells us that when there are more problems found in the production of rhythmical patterns, the degree of comprehensibility is getting low. That is to say, the judges have more difficulties comprehending the readings if students make lots of rhythmical errors. This will be further discussed and concluded in the next section.

Discussion and Conclusion

This study investigated the production of English rhythmical patterns by Thai learners and the perception of L1 English and L1 Thai English teachers.

In the production study, thirty undergraduate English majors from the School of Liberal Arts at Mae Fah Luang University were selected as samples of this study. The 30 students were selected from 222 first and fourth year English majors by their levels of English Language Experience. We selected those 15 students with the top high scores and 15 students with the lowest English language experience scores. The sample groups were asked to read aloud the

English passage. Then, their productions were analyzed and compared to the production of the native speakers (NSs) in terms of their rhythmical patterns. Halliday's framework of analysis in terms of was employed. This framework is known as the analysis of tonality or the division of speech into intonation or information groups divided by pauses and the division of the information groups into rhythmical units by the stresses. Both auditory analysis by the researcher and an expert, as well as the acoustic analysis using PRAAT software program are employed.

Regarding the perception study, 6 L1 English and 6 L1 Thai teachers of English were the judges in the study of the comprehensibility towards the readings of the Thai learners with two different interlanguage stages. They were asked to rate the comprehensibility scores with the 5-point comprehensibility likert scales (1 = very difficult to understand, 2 = difficult to understand, 3 = neutral, 4 = easy to understand and 5 = very easy to understand).

It was found that the productions of the English rhythmical patterns: tone group division and foot division of the EFL-High were more similar to those of the NS than the EFL-Low. To discuss, regarding English Language Experience, since learners' experience in learning the target language is a cumulative process in individual's knowledge and language uses (Postman, 1971; Luksaneeyanawin and Sudasna Na Ayudhya, 2002; Modehiran, 2005, Limsangkass, 2009; Pongprairat, 2011; Wong-aram, 2011; Tarnisarn, 2012; and Thaworn, 2012), their experiences in the target language will also contribute to the interlanguage stage of each learner. This shows that the target language experience of learners could affect their target language development. The English language experiences of students are related to their productions of English rhythmical patterns found in their readings. Each learner is at different interlanguage stage. With the use of English Language Experience Questionnaire, it is clear that the timeline of the fourth-year EFL-High group timeline is at a more advanced interlanguage stage compared to those first-year EFL-Low group. The Low group represents an early interlanguage stage. The fourth-year students have learned and have been exposed to English for longer time than the first-year students. Experiences play an important role in the reading performances as shown by the variations of the English rhythmical patterns in both groups of students..

The problems regarding English rhythmical patterns in the readings of the EFL-High and the EFL-Low were found at both tone group boundaries and foot boundaries. For tone group boundaries, pauses within phrases were found in both groups of students, but pauses within words were found only in the EFL-Low group..

Regarding pause within phrases, the learners chunked the information that did not coincide to major grammatical units, resulting as fragmented speech. For example, the pauses found within NP, as shown below.

“...in 2003 was the most I* recognizable I* athlete in the world.”

(Adj.) + (Adj.) + (N.)

In terms of pauses within words, the EFL-Low group separated the syllables within the words, for example, play I* yer, ath I* lete, pop I* pular, Eng I* land, and on I* ly.

Regarding foot boundaries, incorrect accentual patterns shown by the misplacement of stress in polysyllabic words, and the misplacement of stress on function words were plentiful. The main problems occurred mostly at the foot boundaries or rhythmic units. Incorrect accentual patterns found in the misplacement of stresses in polysyllabic words were mostly found in front of the final syllables of the words, for examples, Da/*vid, Beck/*ham, fa/*mous, soc/*cer, pla/*yer, ath/*lete, popu/*lar, success/*ful, ve/*ry, valua/*ble, dange/*rous, Eng/*land, on/*ly, al/*so, wor/*ker and train/*ing. This could be the effect of L1 transfer because the last syllables of Thai words are accented and are always realized as stresses. Misplacement of stresses in front of the first syllable of words was also found but not many, for examples, /*Madrid and /*Brazil. This could be the effect of hyper-correction, i.e., the students thought that all English words are stressed on the first syllable and tried to anglicize it moving the stress to the first left syllable. In addition, the stress placements on function words such as /*in, /*was, /*for, /*is, /*a, /*are, /*on etc. are also found in common. Although Thai function words are also unstressed in unmarked situation and it should be easy for Thais not to stress the function words, these errors may be the effect of training. The students learn to stress the function words from their teachers.

We can conclude that the main problems found in the readings of Thai students arise from the differences of word accentual systems between Thai and English. Thai is a Fixed Accent Language, the word accents are right handed and always fall on the last syllable of the words. (Luksaneeyanawin, 1983, 1998, 2005, and Vairojanavong, 1984) whereas English is a Free Accent Language, word accents can fall on any syllables of the words, but mostly left-handed. The good readings of English are based on the correct assignments of word accents for each word within the information unit. English word accents are free and accents can be on any syllable of the word, the accentual pattern is specific to each word. Thai learners transfer Thai rhythmical patterns where the last syllables of the words are always on the last syllable. With L1 Transfer students would place the accents onto the last syllables of the English words. This could cause a big problem in comprehending their speech (Luksaneeyanawin, 1983, 1998, 2005; Vairojanavong, 1984; Sankhavadhana, 1988; Limsangkass, 2009; Pongprairat, 2011).

From our findings two interlanguage phenomena, namely, “L1 transfer” and “Overgeneralization of the target language” are found in the productions of Thai learners’. The findings support many former studies; Luksaneeyanawin, 1983, 1998, 2005; Vairojanavong, 1984; Sankhavadhana, 1988; Limsangkass, 2009, 2010; and Pongprairat, 2011.

As for our study on the problems in speech comprehension, we explored the correlation between the degree of comprehensibility and the number of problems found in the readings of the two groups of students. Pearson’s correlation (r) was used for the study we found that there was a high negative correlation ($r = - 0.54$) value between the problems in rhythmical patterns and the degree of comprehensibility. The correlation value suggests that when there are more problems in the rhythmical patterns, the degree of comprehensibility are getting less. This indicates that listeners find it difficult to comprehend the speech when speakers made lots of errors in their speech. This may cause a communication breakdown. Crystal, 2003 and Graddol, 2006 claim that suprasegmentals play an important role to convey meaning in spoken communication and they are the central of communication, (Kang, Rubin, and Pickering, 2010). Undoubtedly, the training of English pronunciation in terms of suprasegmentals should be put into action for pedagogical purposes more in the classroom.

From the problems of the English rhythmical patterns performed by both EFL-High and EFL-Low learners discussed above, it can be seen that both groups had difficulties with the English accentual systems. On the contrary, tone group chunking and stress placement on function words are problematic only among the EFL-Low group. We probably need to incorporate more practices in the readings of nursery rhymes where there are a rich distribution of monosyllabic content and function words for students at the beginning level.

To design pronunciation courses and teaching materials, English accentual systems, word stress, and weak forms and strong forms should be emphasized as the first step for classroom lesson. Also, regarding the tone group division, students should be trained to chunk the speech into meaningful units which correspond to the syntactic, semantic and pragmatic features of the discourse.

Acknowledgements

First of all, I would like to express my deep gratitude to Mae Fah Luang University for granting me scholarship to study for my Master's Degree in English as an International Language at Chulalongkorn University. I am heartily and wholeheartedly grateful to my advisor, Assistant Professor Dr. Sudaporn Luksaneeyanawin, for her support, guidance, suggestions and encouragement. Appreciation should be further given to all lecturers and the participants for their supports. Most importantly, all dedications must be given to my family. Without love, continuous support and encouragement from my family, I will not be me today.

References

- Abercrombie, D. (1968). Some functions of silent stress. *Work in Progress*. University of Edinburgh. 2. 1-10
- Crystal, D. (2003). *English as a Global Language*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Graddol, D. (2006). *English Next*. UK: The English Company (UK) Ltd, British Council.
- Halliday, M. A. K. (1967). *Intonation and grammar in British English*. The Hague: Mouton.
- Halliday, M.A.K. (1970). *A Course in Spoken English: Intonation*. London: Oxford University Press.

- Kang, O., Rubin, D. and Pickering, L. (2010). Suprasegmental Measures of Accentedness and Judgments of Language Learner Proficiency in Oral English. *The Modern Language Journal*, 94 (4), 554 – 564.
- Limsangkass, S. (2009). *An Interlanguage Study of English Intonation in Thai Students Speaking Pattani Malay as their Mother Tongue*. M.A. Thesis, English as an International Language Program, Chulalongkorn University.
- Luksaneeyanawin, S. (1983). *Intonation in Thai*. PhD Dissertation, University of Edinburgh.
- Luksaneeyanawin, S. (1988). *The Characteristics and Functions of Pause in Thai*. A research report of the Faculty of Arts, Chulalongkorn University. (In Thai).
- Luksaneeyanawin, S. (1998). Intonation in Thai. In Daniel Hirst, D. & Di Cristo, A. (ed.). *Intonation Systems: A Survey of Twenty Languages*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Modehiran, P. (2005). *Correction Making among Thais and Americans. A Study of Cross-Cultural and Interlanguage Pragmatics*. Doctoral Dissertation, Department of Linguistics, Faculty of Arts, Chulalongkorn University.
- Pongprairat, R. (2011). *A Study of Interlanguage English Intonation in Thai Learners, and the Degree of Intelligibility and Comprehensibility in Native Speakers' Judgment*. PhD. Dissertation. English as an International Language Program, Chulalongkorn University.
- Postman, L. (1971). *Transfer, interference and forgetting. Woodworth's and Scholosberg's Experimental Psychology*. New York: Holt, Rinehart, and Winston.
- Sankhavadhana, T. (1988). *A Contrastive Study of Intonation in English and Thai*. M.A. Thesis, Linguistics Department, Chulalongkorn University.
- Sudasna Na Ayudhaya, P. (2002). *Models of mental lexicon in bilinguals with high and low second language experience: An experimental study of lexical access*. Doctoral dissertation, Department of Linguistics, Chulalongkorn University.
- Tarnisarn, K. (2012). The Relationship between the 'English Language Experience' and Thai Students' Vowel Reduced English Word Identification Ability. *Damrong Wicharkarn: Journal of the Faculty of Archaeology*, 11(1), 220-241.

- Thaworn, S. (2012). Interpretation of Syntactic Ambiguity in English Sentences as Demonstrated by High and Low Competence Thai Learners. *Damrong Wicharkarn: Journal of the Faculty of Archaeology*, 11(1), 242-262.
- Vairojanavong, N. (1984). *A Contrastive Study of the Accentual Systems in English and Thai and an Error Analysis of the Pronunciation of English Polysyllabic Medical Terms*. M.A.Thesis, Linguistics Department, Chulalongkorn University.
- Wong-aram, P. (2011). *A Comparison of Strategies and Errors of Thai Students with Different English Language Experiences in the Formation of English Words Equivalent to Thai Compounds*. M.A. Thesis, Department of Linguistics, Chulalongkorn University.

VACANA JOURNAL